

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

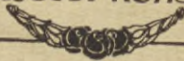

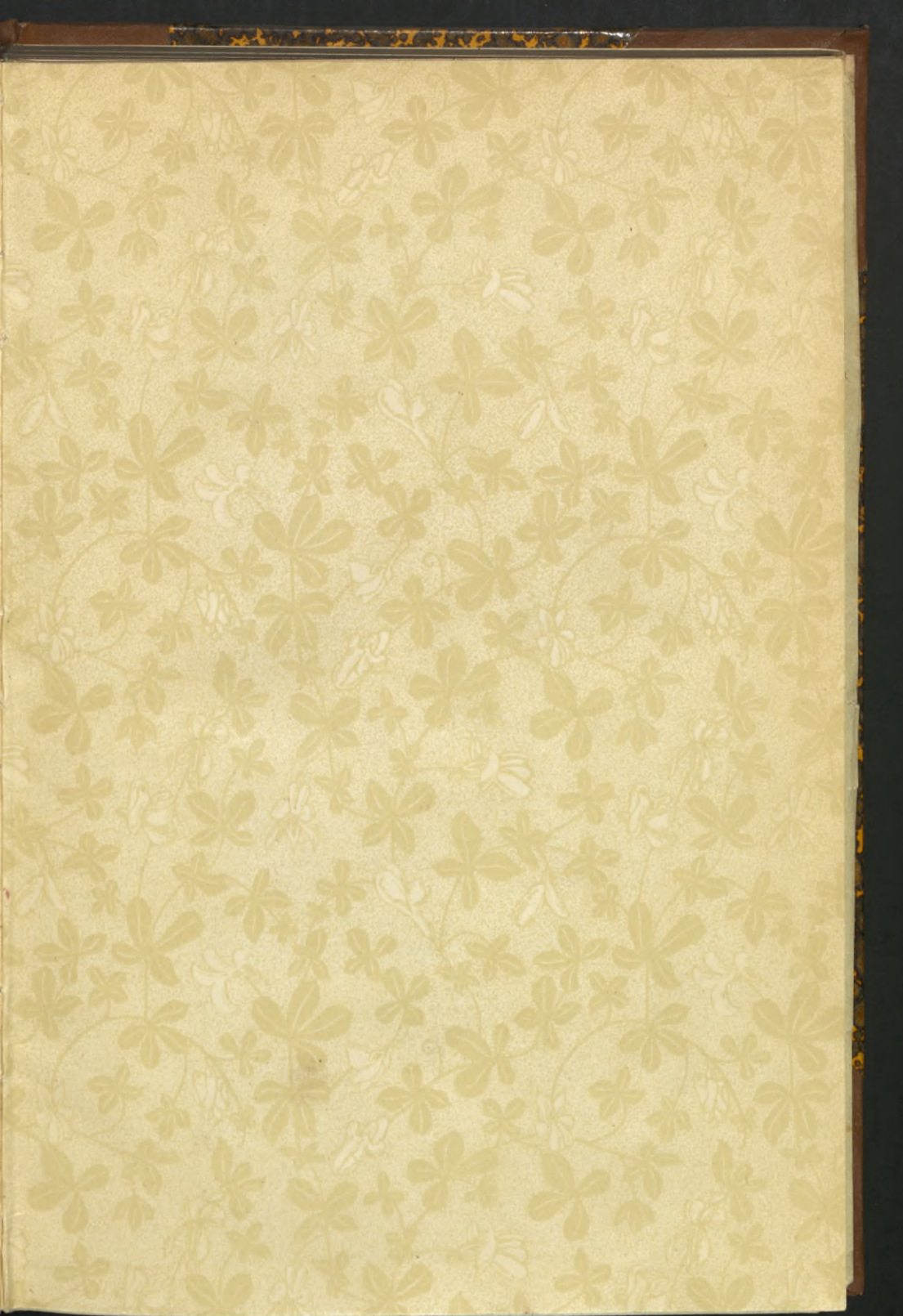
Litt.
Sv.

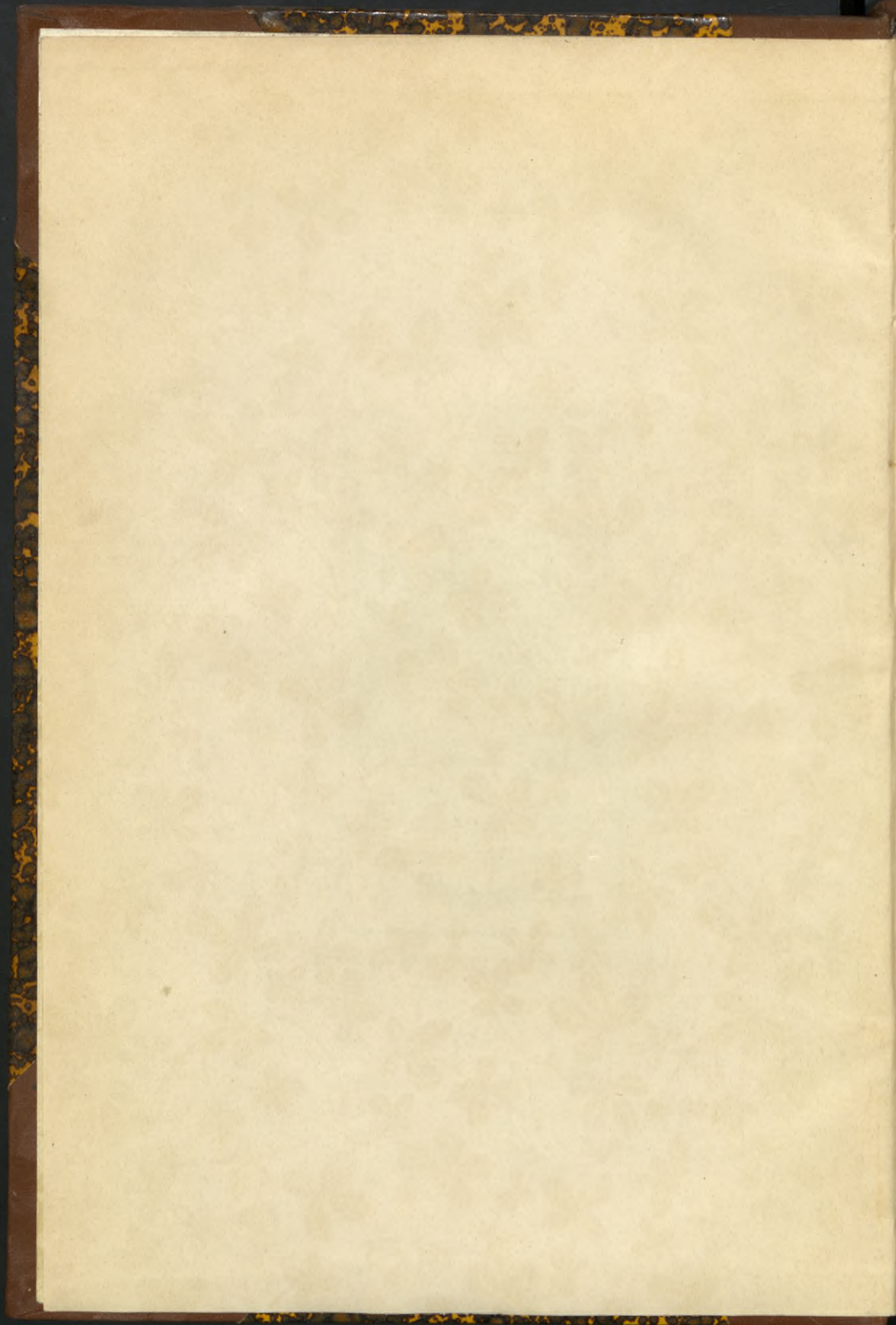
TRANEMÅLA
SAMLINGEN

SKÄNKT TILL
GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK
AF
AUGUST RÖHSS

Philip Lamms

Hubb. 22-88

INTERIÖRER

UR

Stockholms högre sällskapslif

FÖR 40-50 ÅR SEDAN

VERKLIGHETSBILDER

AF

HUBERTUS

Martin

STOCKHOLM

OSCAR L. LAMMS FÖRLAG

Pris 2 kr. 75 öre.

1821

STOCKHOLM
BOK- & LAMM-ÅR
1821

Pris 2 R. 10 Öre

INTERIÖRER

UR

STOCKHOLMS HÖGRE SÄLLSKAPSLIF

FÖR 40—50 ÅR SEDAN.

VERKLIGHETSBLIDER

AF

HUBERTUS.

= [m. *Marlin*]

STOCKHOLM
OSCAR L. LAMMS FÖRLAG.

Gouter-Balen.

Presentation af åtskilliga i skildringarna förekommande personer.

En kall och klar vinterafton på 1830-talet syntes täcksläda efter täcksläda i rask fart glida fram öfver Karlbergs borggård och stanna vid den stora, af maréchaller upplysta slottstrappan. Få af dessa equipager voro hyråkdon och på dörrarne till de allra flesta glänste i den starka belysningen vapen, med eller utan grefliga och friherrliga kronor.

På den breda planen mellan slottsflyglarna, ofvanför den första trappan, stodo i den skarpa kylan flere barhufvade kadetter, iklädda frackar med röda kragar, hvita linneunderkläder, skor och strumpor, och väntade otåligt på ännu ej anlända släktingar och bekanta.

Der uppe från Rikssalen hördes bruset af en Strausservals, som kom de på trappan stående ungdomarna att hoppa af danslust. Horn, stråkar och trummor sökte just nu att öfverbjuda hvarandra i att under dånande forte och i den vildaste takt afsluta den första valsen.

Men låtom oss stiga in uti festsalen!

Öfver ett större klassrum, hvilket för tillfället fungerade som tambur, gå vi genom en smal förstuga in i salen, men om ni inträder der i den föreställning att endast få se en bättre barnbal, så misstager ni er fullkomligt. Se er omkring, och ni skall förgäfvnes spana efter en enda minderårig flicka, men deremot finna allt för många nära, ja redan förbi gränsen till denna ominösa "karta", som är en fasa för alla damer, hvilka hunnit ett långt stycke ned på tjugotalet. Icke ens bland kadetterna är den öfvervägande mängden pojkar, utan

de allra flesta af dem ynglingar och en hel del redan några och tjugo års unge män.

Tilloppet till arméen och "Krigsakademien", som det den tiden hette, var nemligen då ganska ringa. De ytterst magert aflönade militära beställningarna lockade föga och söktes knappast af andra än aristokratiens och några rika familjers söner. De hundrafemtio kadett-numren voro derföre aldrig fyllda, och det vanliga antalet uppgick sällan till mer än åttio; det var endast undantagsvis som någon utexaminerades före fyllda tjugo år.

Men valsen slutar, finalens sista nästan frenetiska strådrag ljuda der inifrån! Låtom oss träda in!

Hvilket vimmel i den stora, nästan fyrkantiga salen med sitt relativt låga men praktfulla tak, prydt med bilder, blom- och frukt-guirlander i haut-relief samt upplyst af gas, den tiden ett i Stockholm nästan okänt lysämne.

Visserligen voro kronorna och gasarmarna kring väggarna helt simpla och primitiva, men belysningen var i alla fall god och de eleganta och mångskiftande damtoaletterna liksom de guld- och silfverglittrande uniformerna togo sig väl ut deri. Icke en enda svart frack syntes till.

Valsen är slut, den stora kolonnen bryter sig och paren korsa hvarandra, sökande sig tillbaka till de kring väggarna uppradade mammorna och tanterna.

Bland dessa par bemärkte man företrädesvis ett, som synbarligen gjorde en omväg för att ännu hinna vexla några ord. Hon var en förtjusande, nyss fullt utslagen rosenknopp med låg panna, stora halfbeslöjade blå ögon, yppig mun och en bländande täckhet i hvarje drag; han, en reslig kadett med yfvigt, ljust hår öfver den breda pannan och med manliga, ehuru ej strängt taget hvad man kallar vackra, anletsdrag. Hans vanligen lugna blick blixtrade, då han nu lätt böjde sig ned mot henne och sade:

"Huru njugg, fröken Sofie, är hon icke den der sällhetsgudinnan! De få stunder hon bevärdigar oss mäter hon alltid i sekunder! Det förekommer mig som om denna vals, min fröken, endast räckt under alltför få sådana."

"Och dock försäkrar jag baron, att den är en hel takt längre än de vanliga — jag spelar den någon gång. Men, bäste baron K., hittills har baron varit den ende, som ej sagt mig en hop meningslösa grannlåter; skall äfven baron nu, som alla de andra, börja att göra det."

"Fröken vet, att jag icke kan, icke skall det! Men missyd ej alltid afsigtligt mina ord, just då de äro som allvarligast menade. Jag är ju en alltför enkelt anlagd natur och alltför omöjlig att kunna tillsvarfva dessa vackra salongsfraser, hvilka förgylla lögnen, för att ej lätt blifva genomskådad och förstådd. Skall då aldrig den dag komma, då fröken Sofie vill förstå mig?"

Hon såg hastigt upp på hans molnhöljda panna och svarade skyggt:

"Men baron, har jag väl haft tid att göra det? Vi råkades första gången i somras nere i Östergötland och hafva sedan sammanträffat på fyra, säger fyra supéer. Är detta nog för att fullkomligt lära känna och förstå hvarandra?"

"Nåväl, hade jag blott hoppet om att fröken en gång verkligen *ville* göra del, skulle jag vänta med en Jobs tålamod. Säg blott, säg att fröken vill det!"

Hon höjde åter sin blick upp till honom, en trollsk blick ur de stora blå ögonen och hviskade knappast hörbart:

"Icke nu — — — men kanske — — —"

I detsamma trängde sig en synnerligen vacker aderton-årig kadett fram och stängde dem vägen. Hans figur var ej särdeles hög men sällspordt smidig och symetrisk. Om icke ett sjelfkårt och på samma gång sardoniskt leende ständigt lekt kring hans mun, skulle han gjort ett bättre intryck. Dessutom var hans hår alltför omsorgsfullt brändt och friseradt, och hela hans toalett röjde en petig och sökt omsorg.

Med en graciös och ledig helsning sade han till fröken B.:

"Äntligen får jag då den äran att hocka mig för fröken och icke blott i eget utan i hundrades namn bjuda vår anspråkslösa bals klarast strålande stjerna välkommen! Men naturligtvis kommer jag redan för sent för lyckan att blifva

antecknad i frökens dansprogram. Eller," tillade han med en satirisk blick på baron Ivar K., "skulle möjligen den sympati, fröken säges på senare tider börjat egna Kongl. Maj:ts flotta, kunna hjälpa mig att få denna min lifliga önskan uppfylld?"

Både baron Ivar K. och herr P—hjelms voro nemligen sjökadetter.

"Min bästa herr P.," svarade hon med ett tvunget leende, "en sådan allmänt beundrad och erkänd dansmä — — mästare i dans som herr P. har väl ännu aldrig blifvit refuserad vid en uppjudning. Låt mig se," sade hon med en blick i sin lilla perlemo-dansbok, "— nå, — fjerde valsen då!"

"Lilla Sofie, du har dröjt nog länge sedan valsen slutade," yttrade en åldrig dam, till hvilken de nu framkommit.

De båda kadetterna bockade sig djupt för den gamla, nästan blinda friherrinnan B., fröken Sofies tante, och aflägsnade sig.

"Hör på P.," sade då baron Ivar med en mörk blick, "du börjar på att bli odrägligt näsvis."

"Och du odrägligt högtidlig och upprigtig, men du är kär, min bror, och jag förlåter dig. Det säger jag dig likväl öppet, att jag med uppjudande af hela min förmåga skall göra dig hvarje blomma på den der förtjusande rosenbusken stridig."

"Bah, du pygmé i alla andras ögon än dina egna och några oerfarna flickslinkors, du når ej upp till dem, men böja de sig frivilligt ned till dig, så tag dem gerna för mig."

Då de försvunnit i vimlet, rörde en ståtlig Kronprinsens husar lätt med armbågen en närstående Hästgardes officer och frågade:

"Hvem var den charmanta flickan, Ivar K. nyss förde ur valsen?"

"Det hörs af din fråga, min bror, att du först i går kom hit upp från Skåne. Det var en af saisonens briljantaste företeelser, fröken Sofie B., dotter till kammarjunkaren, baron B. och som med endast en broder skall dela en stor förmögenhet. Moderlös vistas hon hos sin onkel, baron B. till S., och för-

tjusande vacker, högättad och rik som hon är, har hon hela vintern omsvärmats af herrar épouseurer, liksom de hungriga bien kring honungskakan. Har du kanske lust att försöka din lycka?"

"Nåja, osvuret är bäst," svarade husaren skrattande och skyndade att låta presentera sig för fröken B.

Midt på den sida af salen, som vette mot ingången (den förnämsta sidan), satt generalskan L. och nedanför henne fröken Hedvig, hennes dotter. Denna unga dam hade nyss fyllt sitt tjugoförsta år och stod således nu i sin fullt utvecklade färging. Hennes grekiskt mejslade drag, som uttryckte stolt sjelftillit, den höga och smidiga gestalten samt hela hennes prinsesselika apparition, skulle ovilkorligen på henne fästa en nästan häpen uppmärksamhet.

Med en underordnads ödmjuka hållning stod en lång, mager officer i Fortifikationskorpens ljusblå uniform och samtalade med henne. Hans ljusa, stripiga hår, skarpa och rofogellika drag samt gängliga och tafatta fasoner syntes ingalunda egnade att slå an på denna stolta skönhet. Hon bemötte äfven hans ödmjuka hyllning med en påfallande vårdslöshet, hvarvid det någon gång blixtrade till i hans små falkögon, om ej af kraft så af en undertryckt halsstarrig och okuflig envishet.

Nu inkom ett sällskap nya gäster i salen, hvilka fröken L. mönstrade med en kall blick, hvilken dock snart blef liflig och bitter.

"Löjtnant S.," sade hon, häftigt vändande sig till officeren, "är det ej de odrägliga mamsellerna G., som komma der! De tränga sig då fram öfverallt de der menniskorna! Jag tycker annars, att om de ägde en skynt af sjelfkritik, så skulle de finna sig alltför bedagade för att vilja uppträda på en kadettbal."

"Ack, min fröken, de som kunna slå en gyllene bro öfver hvarje fördjupning och resa en stege af samma metall mot höjderna komma fram öfverallt!"

"Så der! Det fattas blott att den snillrike löjtnant S.

äfven böjer knä för guldkalfven. Åh nej, min bästa löjtnant, lemna detta åt löjtnant T., som troget tillbedt den hela denna vinter. Han följer ju de der mamsellerna öfverallt."

Den gamla fru G., förd af en korpulent och mycket när-synt äldre löjtnant i Svea Gardets uniform samt efterföljd af tvenne långa, längesedan utblommade döttrar, fick ändtligen efter långt sökande plats längst ner i salen. Damerna kände sig dock synbarligen ensamma och något generade i denna nästan oblandadt högaristokratiska societet.

Ett halft dussin vaktmästare inkommo nu med sina stora brickor och kringbjödo de då för tiden på hvarje bal oundgängliga och nästan enda förfriskningarne: lemonad, mandelmjök och bischoff. Strax derefter framträdde Krigsakademiens guvernör, general Lefrén, midt i salen och åskade ljud.

Hans kämpagestalt och högburna hufvud med det krit-hvita håret voro i och för sig tillräckliga att ingifva vördnad och bjuda tystnad omkring honom.

I manliga och som alltid vackra och värdiga ordalag föreslog han en skål för hjeltekonungen, som årligen gaf landets sig här utbildande försvarare denna bal etc.

Sedan skålen druckits, beledsagad af dånande hurrarop, fortsattes balen, om möjligt mera animerad än förut.

Derborta i fransäsen står vårt unga par lifligt samtalande.

"Fröken var synnerligen intresserad af sin moitié i förra dansen," sade baron Ivar med en allvarligt frågande blick på sin dam.

"Ja, mycket," svarade fröken B. öppet. "Grefve Henning H—n är den mest öfverlägsne och intressante kavaljer jag lärt känna, sedan jag kom upp till hufvudstaden. Han nedlåter sig aldrig till dessa fraser och banala artigheter, hvilka från alla håll, (kanske med undantag af *ett*," tillade hon skälmskt leende) "ljuda i våra öron. Men hans konversation är så fångslande, så ledig och så innehållsrik, att man bara, bara vill lyssna på honom."

"För att ej tala om huru väl den enkla generalstabsuniformen kläder hans nobla utseende och ståtliga figur," sva-

rade baron Ivar, "något, som fröken i sin lifliga beundran helt visst bara glömde att nämna. Sjufaldt lycklige grefve H—n! Den förste och ende jag någonsin hört den annars så nogräknade fröken B. högt och öppet gifva sitt bifall."

"Ja visst, jag beundrar honom, dock endast såsom en högst öfverlägsen och vinnande ung man. Tro mig, baron, han kommer nog att stiga ända upp till samhällets öfversta tinnar!"

"Med frökens tillåtelse skall jag i nästa fortifikationslektion passa på och meddela honom, att han är ensam om den stora lyckan att hafva intresserat fröken Sofie B., som öfrigt uppställt ett lysande horoskop för hans framtid."

"Baron! — — — Hur kan väl baron säga något sådant! Och hvad skulle hans framtid väl angå mig? Men vill baron glädja någon med min endast i förbigående framkastade tanke om grefve H., så gå dit bort öfver salen till den blonda, mycket vackra högväxta flickan, som står der under orkestern, fröken R—n, med hvilken grefve H. i förgår blef förlofvad."

"Förlofvad?! Ack, min fröken, jag önskar dem och isynnerhet vår unge högt värderade lärare den aldra största lycka. För öfrigt har han redan såsom lärare här och vid Marieberg samt såsom kavaljer hos prins Carl satt foten på de första pinnarna af den der stegen upp till de af fröken nämnda tinnarna. Må han hinna dit upp, jag afundas honom ej, min ärelystnad är ej hans. Der uppe blåsa stormar, men ej af den natur en sjöman älskar känna på sin kind. Fallet från den höjden kan blifva vida förskräckligare än det från mitt fartyg ned i hafvets skummande vågor, hvilka äro mindre vreda än ett upprördt samhälles."

"Hu! baron, hvilka mörka taflor baron der upprullar. Hafva de väl sin plats i en balsal? Baron rent utaf förskräcker mig! Se bara på herr P. derborta, han drömmer nog endast om sefirer han, der han med sin verkligen högst eleganta och konstmessiga dans väcker allas beundran. Bestämdt har han misstagit sig om sin kallelse, herr P.! Blifva sjöman,

då man dansar ojemförligt vackrare än en Selinder och ser ut som en kammarduksnål!"

"Ja, ännu är dansen hans enda och mest framstående förmåga," svarade baron Ivar leende. "Det är dock ett mer än vanligt godt hufvud, och blott han blir qvitt sin nu förherskande ytlighet, om han någonsin blir det, så kan ingen veta, hvar han stannar. Men nu är ju denna andra och sista dans med fröken slut igen! De äro då alldeles för korta, dessa fransäser!"

"Se dit bort, baron. Tror baron att den der brunlockige, unge kadetten, som för bort den rödhåriga och så olyckligt fräkniga gamla flickan, delar barons mening?"

"Ah, det är N., som dansat med sin intime vän Victor von D:s syster. En vänskapsdans, fröken Sofie! Sådana äro alltid långa och längst näst skyldighetsdanser. Får jag uppvakta fröken i kottiljongen."

"Gerna!"

Balens sista dans, en kottiljong, spelades nu upp, och de många paren ordnade sig rundt omkring i den stora salen. Naturligtvis var det herr P., som anförde och öppnade densamma med den ståtliga fröken Hedvig L. Men dels P:s utomordentligt vackra dans, dels fröken Hedvigs ej mindre anslående skönhet och furstliga hållning, bländade till den grad de meddansande, att det imponerande paret måste göra tvenne hvarf kring salen, innan de andra följde med.

Med lika mycken ledighet som vana ordnade P. de vackra turererna, med hvilket fröken Hedvig någon gång nedlät sig att vara honom behjelpig, men då alltid med en på samma gång stel och graciös värdighet, liksom en drottning gent emot sina undersåtar. Ingen kadett vågade taga upp henne i någon tur. Endast husardolmor och de aiguillet-prydda frackarne djerfdes detta, men som dessa voro ganska många på balen och fröken Hedvigs vals öfver allt beröm, saknade hon sällan kavaljer.

Baron Ivar skyndade bort till fröken B. "Jag har ju frökens löfte att få komma?"

"Tack," svarade hon, i det hon räckte honom sin lilla

hand och tillade: "Men säg nu, baron, jag förstod ej rätt barons förklaring, hvarför Emma och Aurore ej kommo hit i qväll?"

"Jo, som jag hade äran nämna, öfverfölls min arma mor just i sista stunden af sin vanliga opasslighet, och systrarna måste med tårar i ögonen lägga bort baltoaletterna och stanna hemma."

Hvad naturen nekat bröderna K. i fågning hade den i så mycket rikare mått slösat på ofvannämnda och tvenne ännu minderåriga systrar, hvilka på sin tid voro de vackraste unga damer i hufvudstaden.

Kottiljongsturen var nu ordnad och alla paren dansade just ut, då i ett ögonblick alla gaslågor slocknade, och sal och förrum försänktes i det djupaste mörker.

Sådant hände ej sällan, då gasklockorna ombyttes i det primitiva gasverket.

En dödstygnad inträdde i salen, men endast för några sekunder, hvarefter den obeskrifligaste oreda uppstod. Mammorna och tanterna ropade sina döttrar och niëcer, flickorna sina mammor, och efter den första ögonblickliga stillheten blef det en trängsel, som om alla störtat åt samma håll. Små halfqväfda jemmerrop och lugnande försäkringar korsade hvarandra. Men — — — O fasa! der hördes tydligen ljudet af en kyss! Huru många tysta sådana kunde ej röfvas der rundt omkring! Nu blef förvirringen allt värre och såsom en grof skänitare sedan uttryckte sig: "alla de gamla panelhönsen kring väggarna reste sig och kacklade jemmerligen."

Ropen på ljus blefvo då allt högljuddare, tills några förskrämda vaktmästare ändtligen kommo in genom dörren med talgljus i händerna. Gasen tändes nu åter, och då befunnos de flesta fruarna hafva lemnat bänkarne och gått ned i salen; derigenom hade trängseln uppstått. Ingen tänkte vidare på att fortsätta balen, utan alla skyndade ut i kapprummet för att begifva sig hem.

De enda belåtna med detta missöde, utom de som möjligen plockat "några smultron under snön", medan det egyp-

tiska mörkret herskade, var den lilla hop småpojkar, som nere vid kakelugnen i salen hela aftonen stått halfsofvande, i afvaktan på de gigantiska pastejerna, skinkorna och det oskyldiga sura rödvinet, som i qväll väntade dem nere i matsalarne, med ett ord på den kungliga supéen, hvilken denna afton gafs kadetterna. Och så slutade denna gouterbal!

Långfredags-Konserten.

Det gamla ärevördiga Ridarhuset, som vanligen låg der så mörkt och dystert om qvällarna, strålade denna afton af ljus ur salens alla fönster. Det var långfredags-konsert deruppe och det hörde till god ton inom societeten att icke utblifva från åhörandet af Haydn's härliga oratorium Skapelsen.

Allt hvad fint och förnämt som fans i hufvudstaden hade således stämt möte der i afton och vi återfinna i detta vackra och eleganta "plenum" alla våra bekanta från Karlbergsbalen. Dock ännu icke alla, ty just nu stiga fru och fröken L. samt unga friherrinnan v. V., beledsagade af löjtnant S., uppför den breda, dubbla trappan, hvilken ej är det minst storartadt vackra i denna monumentala byggnad.

De kommo något sent, och de sista tonerna af första afdelningen dallrade redan mot de vapenprydda kopparplåtarna, som bekläda salens väggar.

På de främsta bänkarne hade eliten af societeten slagit sig ned. Der sutto friherrinnorna B. och K. med sina döttrar, grefvinnan H. med dottern, fröken Mathilda, friherrinnan R—pe med sin något döfva dotter Amelie; friherrinnan R—b med den så älskvärda fröken Emma; fröknarna Eleonore v. S., Eleonore v. P., Sofie O., Vendela v. W. med flera.

Mamsellerna G. voro äfven der och hade trängt sig fram och sutto ytterst på andra bänken, som vanligt uppvaktade af den tjocke löjtnant T. För att helsa på några längre ned sittande bekanta, hade de, just som första afdelningen slutade, lemnat sina platser, men låtit sina schalar der qvarligga.

Kommo så damerna L. fram genom gången mellan bänkraderna, fröken Hedvig nästan tagande försteget framför mo-

dern och den medföljande friherre v. V. Fröken Hedvig var i afton strålande vacker och härtill bidrog ej litet en utsökt smakfull toalett. Hennes rika, cendréfärgade hår var uppsatt i en hårkorg, genomstucken med en blixtrande briljantnål på venstra sidan, och ett svall af långa lockar nedföll bakom de svagt rodnande, fina kinderna. En hvit sidensarsmantilj, kantad med svandun, skymde afundsjukt de bara axlarne och den marmorlika, yppiga gorgen, och den ljusblå taftklädningen föll i djupa veck ned öfver den höga, smärta gestalten.

Allas ögon riktades mot henne, der hon med högburet hufvud stolt framskred, och de i gången stående herrarne gifvo vördnadsfullt plats för henne. Oaktadt alla bänkar på båda sidor voro till trängsel upptagna och utan att lyssna till sin moders med låg röst upprepade anmärkning, att sannolikt inga lediga platser funnos derframme, fortskred hon dock tillitsfullt.

De kommo så fram till den bänk, som mamsellerna G. för ett ögonblick sedan lemnat, och utan minsta tvekan steg fröken Hedvig ditupp, gaf sin mor och friherrinnan V. tecken att följa med, sköt undan de qvarliggande schalarne och slog sig lugnt ned. Hon satte sig sjelf närmast gången eller ytterst.

Då skyndade den tjocke löjtnant T. hastigt fram, stötte undan löjtnant S. och sade med en vördnadsfull bugning, men något häftigt:

"Om förlåtelse, min fröken, dessa platser äro redan upptagna, hvilket herrskapet ej tycks hafva bemärkt, trots de qvarliggande schalarne."

En bildstod kunde ej sitta orörligare än fröken Hedvig, så fullkomligt oberörd syntes hon af löjtnant T:s ord, ehuru yttrade så att säga i hennes öra.

Löjtnanten syntes öfverraskad, men återtog strax:

"Jag tager mig friheten på det bestämdaste förnya — —"

"Mamma! Haf den godheten att låna mig kikaren," sade fröken Hedvig, i det hon mot löjtnanten vände sin vackra nacke, hvarefter hon ögeneradt begagnade kikaren.

Blodet steg upp på löjtnant T:s panna, och med hetta vände han sig mot löjtnant S.:

"Herr löjtnanten behagade strax förmå sina damer lemna de platser, de inkräktat; jag fordrar det."

Löjtnant S. mätte honom en sekund med en kall blick, böjde sig utan att svara ned mot fröken Hedvig och sade med låg röst:

"De platser, damerna intagit, lära förut varit upptagna af mamsellerna G., och till undvikande af en uppseendeväckande scen, torde det vara nödvändigt att lemna dem, helst uppmärksamheten, hvilket fröken behagade bemärka, redan är riktad hit."

"Återigen de der 'grönsiskorna'," svarade fröken Hedvig högt och med en impertinent min. "De tränga sig då fram öfver allt, de der! Men om de ej vilja bevara sina platser, så må de skylla sig sjelfva, om de gå miste om dem; de kunna gerna söka sig andra längre ned i salen."

"Mamma," hördes den aldeles framför sittande fröken Amelie R—s barnsliga och hos döfva vanligen alltför höga röst, "finnes det då verkligen några grönsiskor här? Inte kan jag se några sådana foglar här."

Dervid uppstod ett fnittrande bakom solfjädrar och hattar rundt omkring.

Löjtnant S. reste sig emellertid med allvarsam och misslynt min, men yttrade ej ett ord.

"Nåå," frågade löjtnant T., pionröd och med höjd röst, då löjtnant S. ej gjorde min af att svara honom. "Skall jag ännu en gång behöfva uppmana löjtnanten att åter förskaffa oss våra borttagna platser; ty det är nu af löjtnanten jag fordrar dem tillbaka och det är löjtnanten, som skall stå mig till svars för denna oerhörda oförsynthet, begången af löjtnantens damer, med herådt mod som det nu synes mig!"

"Löjtnant T. torde både hört och bemärkt hvad jag gjort och bör finna, att ingenting vidare härvid är att göra än att undvika tillståndet af ett för alla parter lika obehagligt uppträde."

"Och härmed tror löjtnant S. att jag skall åtnöja mig? Nej! Men då jag ej handgripligen kan aflägsna löjtnantens damer från de med våld, ja, med *våld* herr löjtnant, intagna platserna, hvilket synes vara enda medlet att kunna återvinna dem, så skall löjtnanten stå mig till svars för denna öppna skandal! Hvar och när behagar herr löjtnanten lemna mig vidare förklaring?"

"Löjtnant T. vet alltför väl, hvar jag är att träffa, och jag ställer mig till herr löjtnantens förfogande under hela morgondagens förmiddag."

"I morgon således?"

"Ja, i morgon!"

Och derpå aflägsnade sig löjtnant T. och hvarken han eller mamsellerna G. syntes vidare till i salen.

Detta ledsamma uppträde kunde ej annat än ådraga sig ett obehagligt uppseende, dock, i anseende till den fullsatta salen, endast af en trängre krets, men vid de sista ord, herrar löjtnanter utbytte, sågo många med förvåning på hvarandra, och ej få voro de ogillande blickar, som träffade fröken L. Hon sänkte dock ej det allraminsta sin stolta panna.

Musiken började åter. Den något stort lofvande mamsell Ström, som hade sopranpartiet i oratoriet, framträdde nu och fängslade med sina härliga toner allas uppmärksamhet.

Denna unga sångerska beträdde vår operas tiljor nästan samtidigt med Jenny Lind, och till en början voro de ej få, som förespådde henne den mest lysande framtiden af dem båda. Hon drog sig dock mycket snart tillbaka, vare sig att hon af någon anledning förlorade sin härliga röst eller att hon fångades i hymens band.

Emellertid fortgick konserten. Trots den sköna tonskapseln inväntade likväl de unga herrarne med otålighet dess slut, enär de då först kunde få utbyta ett ord med sitt hjertas dam, hvilket under konserten varit omöjligt, då den sköna ju satt der så långt inne på den trånga bänkraden. En helsning, en blick och ett och annat utbytt småleende — se der allt som hittills stått dem tillbuds.

Ändtligen var konserten slut och alla reste sig. Dammerna på de främre bänkarne gingo ned på den öppna platsen framför musikestraden, der landtmarskalkens bord annars plägar stå, och blefvo ögonblickligen omgifna af de unga herrarne, som med artig tjenstvillighet voro behjelpiga vid schalars och mantiljers påtagning samt bjödo armen för att ledsaga dammerna till deras vagnar. Härvid blef baron Ivar förekommen af den unge husaren, som på Karlbergsbalen haft så brådtom att låta presentera sig för fröken B., men hon tycktes mycket tankspridd lyssna till hans, med stark skånsk brytning, fram sagda artigheter. Friherrinnan B. deremot vände sig om, innan hon steg upp i vagnen och frågade, om ej grefve D. behagade intaga en lätt supée hos henne.

Medan grefven närmade sig för att hjälpa henne upp i täckvagnen och på samma gång framföra sin tacksägelse, gick fröken Sofie hastigt fram till baron Ivar, hvilken tyst och allvarsam förde fröken Julie B., och hviskade:

"Kommer baron på hofmarskalken R:s mottagning om onsdag, så anser jag mig uppbjuden till andra valsen."

"Tack! Ja, fröken Sofie! Jag skall aldrig glömma denna vänlighet."

* * *

Påföljande dags förmiddag jagade en hyrvagn allt hvad hästarne förmådde springa in på Karlbergs borggård och stannade längst ned vid vestra flygeln. En ovig herre steg ur och skyndade uppför trapporna till löjtnant S:s bostad, der han brutalt steg in. Det var löjtnant T., som utan att aflägga kappan steg fram till den vid sitt skrifbord sittande löjtnant S.

Den senare steg upp och helsade artigt.

"Löjtnanten har naturligtvis förstått, att den oerhörda händelsen i går ej kunde sluta med hvad som passerade på Riddarhuset," utfor löjtnant T. med häftighet.

"Ja, löjtnantens sista ord då syntes antyda något sådant," svarade S. lugnt; "men om jag förstår, att det ej är slut,

torde jag ursäktas, om jag ej klart inser, hvad fortsättningen skall bli och hvart herr löjtnanten egentligen vill komma."

"Jo, jag vill komma dit, att löjtnanten skall förmå fröken L. att redan i förmiddag fara upp till mamsellerna G. och bedja dem om ursäkt för sitt oförsvarliga uppförande i går."

"Aldrig, herr löjtnant! Till något sådant har jag ingen som helst förpligtelse, och om jag än hade det, så vet jag, att ingenting i världen skulle kunna förmå fröken L. till en sådan förödmjukelse, äfven om hon tusen gånger visste sig hafva haft orätt."

"Nå väl! då har herr löjtnanten att i min person lemna mamsellerna G. upprättelse, och jag skall hafva äran sända herr löjtnanten mina sekundanter."

Med en nästan omärklig afskedshelsning lemnade löjtnant T. derpå rummet.

Redan samma eftermiddag kommo tvenne af garnisonens yngre officerare ut till Karlberg och hänvisades af löjtnant S. till hans sekundanter, tvenne kompaniofficerare derstädes. Dessa fyra uppgjorde vilkoren för striden, som skulle ske på värja i Hagaparken, dit de alla strax begåfvo sig för att utse lämplig plats.

Vid samma tid steg löjtnant S. in hos fäkt- och gymnastikläraren vid Karlberg, den ridderlige och ståtliche grenadierkaptenen, baron Achilles v. V.

"God afton, S., hvad du ser allvarsam och högtidlig ut! Hvad står på?"

"Åh, endast att jag i morgon eller öfvermorgon skall slås på värja och kommer för att bedja dig gifva mig några lektioner, då du vet, att jag är lika litet stark på detta som på något annat vapen. Jag ville väl dock ej låta slagta mig som en kalf af den der tjocke T."

"Hvad säger du? Skall du slås och det med den tjocke T., du menar väl T. vid Svea gardet? Ah! — — — Då är det till följd af det ledsamma uppträdet i går på konserten, hvarom min hustru berättat, men som hon ej hade riktigt reda på. Det der var en ledsam historia och får, som det

synes, ännu ledsammare påföljd. Men kan ej ett sådant lappri biläggas i godo. Man förklarar sig, man gör en lätt ursäkt, och allt är godt och väl igen."

"Omöjligt, min bror! Se här huru det förhåller sig" — och han berättade huru allt tillgick.

"Aj! min vän! Det der var allvarsamt! Du är ju offentlig nästan utmanad, och saken synes ohjelpig," sade då baron v. V. "Nå väl! Du får åtminstone en föga farlig motståndare. Det der tjocka blindstyret ser knappast värjspetsen och är, som jag tror, ej mycket starkare fäktare än du själf. Se här, tag den här floretten och låt oss genast försöka."

Löjtnant S. stälde sig en garde och gjorde några klumpiga utfall, föga skickligare än en nybegynnare.

"Aj, aj, aj! Du har legat f—dt utaf dig, och detta duger då alldeles icke. Det här ser betänkligt ut, och att göra dig till en endast hjälplig fäktare på några få timmar är en ren omöjlighet." Härvid sänkte han både florettspets och blick mot golfvet och föll i en stunds allvarligt begrundande.

"Ja," sade han slutligen, i det han blickade upp och enligt sin vana höjde sitt breda bröst: "du måste afstå från anfallsrörelser."

"Detta är redan min föresats, om jag ej tvingas dertill," svarade S.

"Men du måste alldeles afstå derifrån, för alla händelser, ser du! Nu är visserligen äfven din allt för sena och vacklande parad ej en smul bättre än din dåliga stöt. Du måste äfven afstå från att parera!"

"Hvad säger du! Skall jag då helt enkelt låta stöta ned mig?"

"Åh, nej bevars! Men du skall inskränka dig till att endast "sträcka". Detta är din enda utväg för att helskinnad kunna draga dig ur spelet. En garde! Sträck nu arm och florett parallelt med golfvet och rikta spetsen mot mitt ansigte. Ser du nu, att när jag faller ut för att sätta in stöten, när jag dig ej utan att få din florettspets i bröst eller ansigte. Se der den enda fäktkonst jag tillråder dig använda, och

hvilka dégage-
menter, battementer eller dubléer din motståndare än utför på din klinga, så håll den bara jernhårt sträckt i linien, och bringas hon derur, så låt ditt enda bemödande vara att ögonblickligen föra den upp i linien igen med spetsen riktad mot din motståndares öga. Se så! Låt oss nu öfva detta."

Sedan de under en halftimme fäktat, fälde baron V. åter sin florett och sade:

"Ännu kommer du ej nog fort upp i linien igen, men också torde väl jag något annorlunda bearbeta din florett än T. kommer att göra det med din värja. Du förstår dock nu din uppgift och har redan på denna korta stund förkofrat dig deri öfver min förväntan. Kom åter i morgon bittida kl. 7, så skola vi fortsätta." *)

* * *

Den trettonde April dagades töcknig och dyster, en blygrå himmel hvälfde sig öfver hufvudstaden, och de här och hvar ur skorstenarna frambolmande rökmassorna slogo ned öfver taken. Det hade regnat under natten, men mot morgonen drog en lindrig frost en tunn isskorpa öfver vattenpus-sarna. Tidigt på morgonen skramlade en hyrvagn utför den ännu nästan folktomma Norrtullsgatan, der den endast mötte några omornade och okammade jungfrur och madamer, hvilka skyndade hem med en gräddkanna i den ena handen och en korg eller tallrik med några mandelbröd i den andra. I porten vid Tre Liljor stod dock en liten täck bindmössa, synbart väntande att vagnen skulle stanna der. Den fortsatte likväl ut genom Norrtull. Ned från Karlbergs alléen kom strax der-
efter en annan vagn, som äfvenledes vek utaf mot tullen och uppnådde den andra nära Haga grindar, der båda körde in uti parken, och sedan de der ett stycke följt stora vägen veko utaf till venster på en mindre, hvilken de följde upp mot den tätare skogen, der båda stannade.

*) Denna fäktlektion, äfvensom hela denna duellhistoria, är tecknad i möjligast noga öfverensstämmelse med det verkliga passerade.

Ur hvardera vagnen stego trenne herrar, som helsade hvarandra, dock utan att någon tilltalade den andre. De första tre herrarne, af hvilka den ene har något långt och smalt föremål under armen, gingo stillatigande framåt vägen inåt skogen; de tre andre följde på kort afstånd efter. Framkomna till en liten jemn af täta busksnår omgifven gräsplan vid högra sidan om vägen stannade de tre förste och inväntade de efterföljande. De förste voro löjtnant T. med sina båda sekundanter, de senare löjtnant S. med sina.

Löjtnant T. syntes något échaufferad och flyttade och jemkade oupphörligt med nervös oro på sina glasögon.

Löjtnant S. var kall, men mycket blek. Man skulle nästan kunnat tro, att hans magra och gängliga figur darrade under den löst öfver axlarna hängande militärkappan.

En af sekundanterna steg nu fram och yttrade:

"Här, mina herrar, är nu den utsedda platsen, men innan vi gå vidare, hemställer jag till kontrahenterna, om ej denna olyckliga tvist kan biläggas."

"Inga onödiga frågor, om jag får be, utan genast till saken," utfor löjtnant T. med hetta.

"Nå väl, får jag då bedja om herrarnes värjor," sade samma löjtnant T:s sekundant.

Sekundanterna sammanträdde, och å ömse sidor framtogos trenne värjor med stukatklingor, af hvilka två befunnos på tummen lika långa. Af dessa lemnades då en till hvardera af duellanterna.

Medan desse senare afkastade öfverplagg och rockar, sammanknöto sekundanterna tvenne hvita näsdukar, snodde dem till ett rep och utlade detta midt på planen till en demarkationslinie, hvilken ingendera parten finge öfverstiga under striden.

Den nyss öfver horisonten uppstigna solen sände nu mellan molnen fram några dämpade strålar, hvilka glittrade mot de i träden hängande frusna regndropparne, och ett par tidigt ankomna vårfoglar började i skogen uppstämma sina vackra sånger.

Med blottad värja och häftig gång skyndade löjtnant T. fram till demarkationslinien. Löjtnant S. nalkades den från andra sidan med långsamma men fasta steg. Då de kommit midt emot hvarandra, kommenderade en af sekundanterna: en garde!

I samma ögonblick korsade de båda klingorna hvarandra med ett skärande ljud. För en sekund lågo de stilla, som om båda de stridande tvekat att anfalla, men derpå gjorde löjtnant T. ett häftigt utfall. S. sträckte vapnet, hvars spets snuddade vid motståndarens kind och nödgade denne att hastigt återgå i gardeställning; men de med för hvarje gång ökad häftighet förnyade anfallen hade alla samma utgång, utom att S:s värjspets en gång rispade T:s kind, från hvilken några bloddroppar nedsipprade.

Mot alla tvekampens regler, som förbjuda motståndarne att under striden tilltala hvarandra, trädde T. ett steg tillbaka och ropade ursinnig:

"Herre! Är ni då feg, eftersom ni ej vågar anfalla mig!"

"Tyst, tyst! Inga ord! Nu må endast klingorna tala," sade en af S:s sekundanter.

Då gjorde T. ett ännu vildare utfall än förut. Om han halkade dervid eller till följd af sin närsynthet störtade sig på S:s klinga kunde ingen iakttaga, men denna inträngde i hans bröst några tum under högra nyckelbenet. Han reste sig genast, värjan darrade ett ögonblick i hans hand, hvarefter den föll till marken. Nu lutade T. sig något framåt, och förde venstra handen mot bröstet, men sjönk derefter ihop och stupade tungt åt högra sidan ned på gräsvallen.

S. kvarstod ännu som en bildstod med sträckt värja, då sekundanterna från båda sidor skyndade fram. De upprefvo genast väst och skjorta på den fallne och funno strax det lilla såret efter den fina, trekantiga klingan. Det var knappast större än en ärt och blödde föga, men blodfradgan kring T:s läppar bevisade, att klingan inträngt i lungan.

Medan de tre anbringade ett provisoriskt förband, sprang den fjerde ned efter vagnen.

S. stod ännu orörlig qvar med sänkt värja och sade nu med något osäker röst:

"Mine herrar! Jag har aldrig förolämpat löjtnant T. och tager er alla till vittnen, att jag i denna strid endast försvarat mig, men aldrig anfallit. Han har sjelf störtat sig på min värja och har helt och hållet vållat denna olyckliga utgång, som jag dock vill hoppas ej skall hafva alltför sorgliga följder. Låt om oss nu hjälpas åt att med största försigtighet föra den sårade till staden."

De buro derefter den sårade till den nu anlända vagnen, i hvilken de af båda åkdonens alla dynor beredt en liggplats, hvarpå han nedlades, och det sorgliga tåget satte sig långsamt i gång mot staden. Efter någon stund återfick T. sensen, men uppmanades att ej tala.

S. uttryckte dock med rörd stämma sin bedröfvelse öfver hvad som timat och besvarades af T. med ett matt, men ej ovänligt småleende. Han lemnade ej den sårade, förrän en skicklig kirurg tagit hand om honom och förklarar, att det gafs hopp om hans vederfående.

Efter att i månader hafva sväfvat mellan lif och död, tillfrisknade T. så småningom, men bar till sin död en blygsam som aldrig läktes.

* * *

Samma afton syntes fröken Hedvig L. jemte sin fader i första radens högra sidologe på Operan. Hennes blick var lika fast, ja, nästan utmanande, och hennes hållning lika stolt och obesvärad som på Långfredagskonserten.

N:o 30 Drottninggatan.

I sitt arbetsrum i våningen en trappa upp satt en vördnadsvärd gubbe uti en bekväm länstol och ordnade på det stora skrifbordet en hög öppnade bref, som alla buro utländska poststämplar.

Då han blickade upp från brefven, skulle hvar och en, som sett honom, med häpnad trott sig stå inför den ålderige konung Carl Johan, så påfallande lik var han drag för drag majestätet.

En betjent inträdde och anmälde löjtnant Désiré.

Utan att afvakta tillåtelsen att få stiga in följde en ung man i Hästgardets vackra, med svart kalmuckskinn kantade ljusblå bigège, strax efter betjenten. Hvarhelst denne sydländskt vackre unge man visat sig, skulle hans utseende ovilkorligen väckt uppseende. Hans breda, ej höga, panna omgafs af ett vågigt svartglänsande hår; hans stora mandelformade bruna ögon, den lätt böjda näsan och den så att säga förnämt formade vackra munnen, skuggad af en fin mustasch, bildade med den höga figurens eleganta hållning en nästan furstlig apparition.

Vördnadsfullt helsande den gamle anhöll han på franska om ett ögonblicks samtal med sin fader.

"Har monsieur händelsevis förlorat sitt ur," frågade den gamle. "Klockan är eljest om några minuter, fyra och det kan ej vara monsieur's mening att gå till dinern i denna stallkostym. Var af den godheten och gör toalett först, så kunna vi efter dinern samtala."

Med en tyst bugning aflägsnade sig den unge mannen, och gubben återtog sin sysselsättning med brefven.

En kvarts timme senare inträdde åter samme betjent och tillkännagaf att dinern var serverad.

"Gif mig min frack och käpp," sade generalen, ty det var general de Camps, konungens föregifne dibroder, men mer än troligt i vida närmare släktförbindelse till högst den samme, hvarpå deras förvånande syskontycke äfven tydde.

General de Camps hade aldrig haft någon anställning i armén eller administrationen, men skötte konungens enskilda korrespondans med utlandet. Utom egendomarne Welamsund och Kil på Vermdön, hvilka konungen skänkt honom, lär han månatligen uppburit från hofförvaltningen 1000 Rdr. B:co; en i sanning kunglig frikostighet mot en dibroder.

Då generalen, stödd på sin guldkrycka, trädde ut i matsalen, kom ur salongen på andra sidan ett äldre sjukligt fruntimmer, stödjande sig på den nu elegant civilklädde löjtnant Désirés arm. De efterföljdes af en ung dam af behagligt, ja, nästan vackert utseende, hvilken hade ett starkt slägttycke med unge Désiré. Samma sydländska drag, samma stora svarta ögon och samma mattbruna hy. Det var äfven hans syster, fröken Angélique, generalens enda dotter.

När man såg denna familj med de starkt utpräglade sydländska ansigtstyperna och hörde dem meddela sig med hvarandra på denna mjuka fransyska, med den starkt provençalska brytningen, hvilken är nästan ett annat språk än det som talas i Paris, kunde man nästan tro sig förflyttad till Girondes stränder.

De slogo sig ned kring det magnifikt dukade bordet, der ljuset från de båda stora silfverarmstakarne skimrade mot vinkarafferna och det rika bordsilfret. Utom den svartklädde tafeltäckaren stodo tvenne livréklädda betjenter färdiga att servera.

Helt visst fans ej i något enskildt hus i Stockholm ett sådant hvardags-middagsbord och ej heller så parisiskt fina anrättningar.

"Désiré omtalar," sade generalskan, "att det hviskas i staden om en duell med dödlig utgång, som i går skulle ha egt rum i Hagaparken."

"Verkligen?" svarade generalen, lifligt intresserad. "Skulle man då äntligen äfven i detta land få ögonon upp för hederssakers behandling med vapen i hand! Vid den kejsrerliga örnen! Jag trodde att man här kunde örfla hvarandra och stjåla dygd och heder utan minsta påföljd."

"Må vara, mon père," inföll fröken Angélique, "men nog är det rysligt, att tvenne unge män skola för ett lumpet grål eller en bagatell, ja, stundom för en dålig människas skull, stå efter hvarandras lif."

"Och fröken finner det utan tvifvel bättre, att äretjufven, röfwaren af en hel familjs frid, skandaltillställaren, som är oåtkomlig för lagen, lemnas strafflös," svarade gubben med hetta. "Tro mig, om denne vet, att han kan ställas till ansvar inför pistolmyningen eller värjspetsen, så betänker han sig nog innan han begår en läghet — François, servera Pichon-Longeville!"

"Säg, Désiré," sade generalskan, "känner man anledningen till duellen?"

"Ännu icke med säkerhet, men man tror sig veta, att några damers tvist om platser under Långfredagskonserten gifvit anledning dertill."

"Voilà la femme! Det är oftast ni, mina damer, som sätta oss värjan eller pistolen i hand," yttrade generalen triumferande.

De voro nu vid deserten, och generalen hade just klufvit ett saftigt orleanspäron, då den ene betjenten inkom med en biljett på en silfverbricka och med en djup bugning för generalen sade:

"En löpare från slottet väntar i tamburen herr generalens svar."

"Med madames tillåtelse?" sade generalen och öppnade biljetten. Sedan han ett ögonblick sett deri, lade han den småleende ifrån sig på bordet och yttrade:

"En befallning att inställa mig på slottet klockan 10 i afton. Sqvallret har troligen redan hunnit dit upp, och nu skall jag redogöra för duellens detaljer, hvilka jag ej alls har

reda på, och som vanligt mottaga den första och våldsammaste ansatsen af den kungliga vreden — Baptist, säg löparen att jag skall komma.”

De lemnade bordet, och sedan kaffet intagits i salongen, steg generalen upp och gjorde löjtnanten ett tecken att medfölja. Då de inkommit i generalens arbetsrum, sade denne:

”Kom nu, mon cher, och andrag ditt ärende, om hvars syfte jag knappast torde misstaga mig.”

Då generalen sannolikt väntade sig ett anfall på sin kassa, så bedrog han sig endast om ifrågavarande beloppet, hvilket denna gång var oväntadt stort. Unga herrn hade nemligen spelat och begärde 500 Rdr B:co, för att täcka ”hedersskulden”.

Men nu tog gubben eld, en eld från den varma södern, och den nyss omtalade kungliga vreden kunde knappast vara våldsammare och högljuddare än generalens utbrott mot sin förstfödde! Det hördes ända in till fruntimren, hvilka till en början fäste sig föga dervid, men då det aldrig tycktes vilja upphöra, reste sig generalskan och gick mödosamt ut genom våningen och in till generalen för att hjälpa sitt älsklingsbarn.

Hennes intervention var som vanligt oemotståndlig, och löjtnant Désiré syntes snart i dörren, väl en smula echaufferad, men med en lång sedel i handen, blå som hans vackra uniform.

* * *

General de Camps dog i början af fyrtiotalet, saknad af många. Sedan en hög herre slutligen ledsnat på att betala unge Désirés ständigt förnyade skulder, sändes han med kraftiga rekommendationer öfver till Petersburg, der han ingick vid ett gardes-dragon-regemente. Men något år derefter ytttrade han sig i ett gladt lag en smula oförbehållsamt och föga smickrande om åtskilliga ryska förhållanden, något som

den stränge kejsar Nicolaus aldeles ej tyckte om, hvarföre löjtnant Désiré tvärt blef skickad på en liten lusttur till Sibirien, hvarifrån han aldrig återvände eller sedan någonsin ens hörts utaf.

En mottagningsdag hos hofmarskalken, baron R.

Östra trottoaren på Norrbro var vid denna tid dandyismens gifna promenadplats klockan mellan tolf och tre. Denna tid på dagen undveko gerna en stor del damer att passera bron, vissa som de voro om att då bespejas af lika många som strängt kritiska blickar. Men likvisst funnos andra, som just då företrädesvis gingo deröfver. Norrbro var i öfrigt en plats, som fina damer alla tider på dagen hyste en viss respekt för att passera, och de beträdde den aldrig utan en liten rädsla, en rädsla, som i ingen mån lugnades genom deras ständiga skyddsvakt, den efterföljande betjenten i det brokiga livréet.

Denna onsdag möttes på ofvannämde trottoar tvenne eleganta och mustaschprydda unge män, i öfverrockar med höga fällkragar och snäfvä skört, hvilka senare räckte nästan ned till fotknölen. De buro båda den för "la jeunesse dorée" gemensamma svarta sidensars-långhalsduken, utan någon synlig krage och konstmässigt knuten, i hvilken satt en mycket stor kråsnål, någon gång besatt med granater eller opaler, men oftast en afbildning af en häst eller något annat djur.

"God dag, Fritz, hvart går du i afton?" frågade löjtnant Tom.

"Jag tänker gå på R—ska mottagningen, och du?"

"Ännu har jag ej bestämt mig, men torde väl äfven gå dit, då man är nästan viss att der träffa den vackra Sofi B."

En sådan fråga som den, hvilken desse unge män stälde till hvarandra, skulle nu för tiden förefalla temligen egen, om den ej gjordes för att stämma möte på det eller det schweizeriet, hvilket här påtagligen ej var meningen. Dessutom förefans denna tid knappast ett enda schweizeri, efter nutidens

mening åtminstone, i hela Stockholm. Några få finare konditorier, der kaffe och chokolade serverades, men alldeles inga nutidens punschkrogar. Supandet ansågs då högst simpelt och lemnades åt källarkunder och toddigubbar. Nej, frågan gälde hvilken *familj* den ene eller andre ernade besöka, ty då för tiden höllo alla familjer, hvilka icke hade bestämda mottagningsdagar, hvarje afton sina dörrar öppna för umgängesvänners besök.

De unge männen hade stannat midt på det ställe af bron, nedanför hvilken strömparterren, som då ej fans, nu ligger, och helsades oupphörligt af förbigående, nästan alltid mustascherrade herrar. Denna skäggprydnad bars den tiden uteslutande af militärer, hvilka således syntes utgöra majoriteten af ledighetskomitén på trottoaren.

"Gif akt, Fritz du! Der kommer en gammal mamma med sina tre döttrar på andra sidan. Se hur brydd och rädd den der lilla förtjuserskan i skära sidenhatten ser ut. Hon vänder ju hufvudet åt den höga stallmuren (någon bazar fans då ej) för att slippa se oss, förskräckliga varelser. Men jag vill än en gång skåda det der täcka ansigtet — kom låt oss gå ned åt torget. Der är temligen dåligt väglag i dag och jag är en galen beundrare af en liten kokett bottin och en fin fotted. Kom, kom!"

Det var illa bestämdt med gatornas renhållning den tiden och några trottoarer kände man då ännu icke till. De promenerrande damerna nödgades derföre i dåligt väglag lyfta en smula på den dock ingalunda långa klädningen och dervid visa en liten allt för täck fot och ibland litet till. Denna då mycket vanliga lilla manöver utfördes alltid med utstuderadt koketteri och bidrog måhända i ej ringa mån till stockholmskans mycket berömda gång, den stockholmskas som då verkligen fans, men nu nästan försvunnit, sedan landsortens befolkning börjat öfversvämma hufvudstaden. Ett så kalladt "uppehållsväder" var emellertid synnerligen välkommet för alla herrar flanörer.

"Du är då en oförbätterlig tok, min käre Tom. Nå, jag vill följa med öfver torget, om din sköna går åt Fredsgatan,

men ej längre än till hörnet af Drottninggatan, det säger jag dig!"

"Åh, du vill titta upp till fönstren i Paelinska huset, din spjufver. Är det der skon klämmer, min käre Fritz? Se der sitter hon ju, den sköna Emelie, jag ser ända hit de ljusa lockarne falla som en slöja för hennes vackra ansigte."

"Åh nej, min herre, jag har aldrig hört till Emelie Högqvists fanatiska beundrare, hvarken qvinnan eller konstnärinnan. Hennes spel förstår jag naturligtvis ej bedöma, men mig är det för sockersött och manieradt, och hvad skönheten beträffar, så tycker jag ej om sådana der smägtande ansigten, der pannan upptager två tredjedelar och de andra dragen, i all sin finhet och litenhet, dock under densamma nästan försvinna. Åh nej, min käre Tom, den gången högg du allt i sten."

"Tyst för all del eller tala åtminstone lägre, du hädare af stundens tillbedda gudinna, om vi icke skola bli stenade båda två," svarade Tom skrattande.

Emellertid hade den skära hatten verkligen gått till vester öfver torget och utför Fredsgatan, men då den vek utaf in på Drottninggatan, tog Fritz farväl.

Samma afton vid åttatiden syntes många både equipager och fotgängare vallfärda till R:ska huset, det första vid Skeppsbron, der nu telegrafens centralstation är belägen.

I tamburen en trappa upp rädde nästan trängsel, ehuru der fans ganska godt om plats, och dubbeldörren in till den stora våningen var i ständig rörelse. Salongerna derinne voro fedan temligen befolkade och de långa, raka sofforna till stor del upptagna af äldre damer i höga turbaner och kanonlockar. På de alltid pryddigt målade eller bonade, men ej så allmänt mattbelagda golfven, stodo grupper af samtalande, i hvilka man ej sällan såg de äldre damernas toquer och turbåner, ty det var den tiden och i denna krets ej sed att de sutto fastlästa i sin soffa hela aftonen. Mellan dessa grupper kryssade flere betjenter med stora thébrickor, och det var ganska vanligt, att der tjenarne dröjde en stund med serveringen

eller af annan anledning, modersmålet strax utbyttes mot fransyskan. Detta väljudande språk, som i öfrigt eignar sig så väl för salongskonversationen, hördes der ofta, men tyska eller engelska nästan aldrig.

I den gula salongen, så kallad efter sidenklädselns färg på möbeln, suto i en soffa några äldre damer, och framför dem stod en undersätsig, något korpulent herre med nordstjerneordens kraschan på den svarta fracken.

"Omöjligt, herr president! Omöjligt! Det vore ju en verklig horrrör," yttrade en medelålders fru med örnäsa och blixtrande bruna ögon. "Att vilja införa," fortsatte hon, "om icke i vår, så i de bättre kretsarne ett sådant element, är ju nästan vansinnigt. Hvart skall det väl då taga vägen med sederna till slut?"

"Min nådiga friherrinna liar utan tvifvel nu som alltid rätt, men nekas kan ej att denna Emelie Högqvist är en icke blott skön, mycket älsklig och, låtom oss tillägga, olycklig varrelse, och som vore mer än mången förtjent af att upptagas i sällskapsverlden, hvarpå, som jag haft äran säga, nu ifrigt arbetas på många håll."

"Hvad hör jag! Man skulle frestas tro, att herr presidenten lindrigast sagdt är neutral i frågan. Redan ett brott, herr president! Ja, ett brott! Men hvarifrån kommer då först denna galna idé?"

"Hennes återgifvande af Orleanska Jungfrun väckte ju en sådan hänförelse, att ingen hyllning för henne ansågs nog stor, och höljde henne dessutom med ett skimmer af martyrskap och oskuld, som nästan alldeles bortskynde det framfarna. Man hviskar om att första tanken på att införa henne i sällskapsverlden kom ganska högt uppifrån."

"Bah! högt uppifrån? Det lär väl ändock ej blifva "her-tigen af Lappland," som öppnar salongernas dörrar för henne?"

"Ah, nu är ni sträng, min nådiga friherrinna!"

"Och ni alldeles för ljum, bäste herr president. Men det är som jag säger, att hof- och embetsmanna-adeln häruppe blott alltför villigt underhandlar med det nya och —

jag ber om ursäkt — något simpla. Blott vi, de gamla slägterna ute på landet, bevara troget traditionerna.”

”Och äfven måhända fördomarna, min friherrinna, hvilka här i tidsandans klarare belysning dunsta bort som ett töcken.”

”Fördomarna? Men jag älskar att behålla och önskade att alla ville behålla den ”fördomen”, att teater när ett nöjets och förströelsens men ej ett afgudadyrkans tempel. Det der fåvitska pratet om att den är en uppfostringsanstalt vill jag då ej höra talas om! Vacker uppfostringsanstalt, der vår ungdom får lära alla möjliga obscena saker.”

”Men friherrinnan förgäter då alla dessa dramatiska snilleverk med sina höga tankar, som skulle gå förlorade för den stora allmänheten, om de ej der framställes. Och till hvilken höjd af konst, till hvilken makt att hänföra har ej mången i Thalias tjenst hunnit!”

”Ja, till att för ett ögonblick uppvärma vår känsla! Men bevisa mig, att någon enda af de största bland dessa så kallade artister utträttat det allra minsta i civilisationens tjenst eller fört menskligheten ett enda tuppfjät framåt i sedlig utveckling. Likväl börjar man alltmer skjuta fram dessa människor i första ledet. Om herr Almlöf blir enrhumerad eller Jenny Lind en smula hes, strax är hela Stockholm i feberaktig oro. Dör så någon mera framstående skådespelare, hvilken sorg, hvilka loftal! Men statsmannen, som frälsat landet från ett förödande krig; läraren, som egnat sitt lif och alla sina krafter åt våra barns upplysning och danande; religionens och rättvisans uppehållare — de må gå bort, och ingen frågar derefter. Hvilken usel, småsinnad och endast njutningslysten tid! Nej, må man låta de der teatermenniskorna gälla för hvad de äro: mer eller mindre lyckade rolighetsmakare och ingenting vidare.”

En betjent kom nu fram till värdinnan, som var en af de damer, hvilka sutto i soffan, och lemnade henne på en silfverbricka några visitkort. Hon tog dem, och sedan hon med förvåning sett på dem, räckte hon dem till sin granne och sade:

”Friherrinnan och baron H. med döttrar? Kan du säga

mig hvad detta betyder? Jag har ej den förmånen att alls känna det herrskapet, ej ens till utseendet. Hvar mottog Lundström dessa kort?"

"Af en herre åtföljd af trenne fruntimmer, hvilka nu i tamburen aflägga ytterplaggen," svarade betjenten bugande.

"Nå, det må jag säga var singuliert," anmärkte väninnan då hon återlemnade korten. "Det skall bli intressant att se de der hottentotterna."

"Så lagom intressant för mig," sade värdinnan i det hon reste sig för att uppsöka hofmarskalken.

Hon hann knappast hviska några ord i sin mans öra, förrän dörrarna öppnades och in i salongen steg en blek, mager herre, förande under armen ett fruntimmer, lika mager men ett hufvud högre än han sjelf och åtföljd af tvenne långa fröknar. Efter någon tvekan styrde de kurs på värdfolket, och baron H. sade med en stel bugning:

"Underrättade om att herrskapet i dag hade sin mottagning, begagna vi detta tillfälle för att hafva äran aflägga vår visit. Jag har den äran presentera min hustru friherrinnan H. och mina fröknar döttrar."

Hofmarskalken R. besvarade med en högst förvånad min helsningen och visade med en artig åtbörd på några lediga platser i en närstående soffa, hvarefter både han och hans friherrinna aflägsnade sig.

Det friherrliga herrskapet H. hade kommit upp från Småland för att i hufvudstaden tillbringa en del af säsongen och föra sina älskvärda, långa döttrar ut i stora världen. De voro ett obegripligt förnämt herrskap dernere bland oxhandlare och bränvinspatroner och förestälde sig, att man här, alldeles som i Getapulien, helt enkelt gjorde visit hos dem som man ville umgås med, och hvilka alla borde känna sig högst smickrade af att få mottaga dem.

De förblefvo dock ensamma i soffan, och då ingen meniska kände dem, blefvo de ej heller tilltalade af någon, men nog tilldrogo de sig för en stund en allmän nyfikenhet. Man kom ut i salongen och betraktade dem i smyg såsom under-

liga djur. Flere dagar talade man inom societeten om och skrattade åt detta egendomliga besök på baron R:s mottagning.

Nu uppspelades en vals i salen, och en stor skara ungdom kom ut från de inre rummen.

Främst kom grefve D. med fröken Sofi B., derefter herr P—hjelm, baron Ivar K. löjtnanterna Tom och Fritz, med flere, alla förande sina damer. Dansen blef snart liflig och konversationen likaså.

I andra fransäsen förde P-hjelm fröken B. Han var om möjligt nu omsorgsfullare bränd och friserad än någonsin och ständigt "le beau prince."

"Hör på, min nådiga fröken", sade han, då de gingo bort från den avslutade fransäsen, "jag är den olyckligaste varelse i verlden, som ej förmått framlocka ett enda leende på frökens sköna läppar under hela dansen. Hvarföre begagnar just fröken förnamnet Sofi, då frökens andra namn Victoria är det enda passande för fröken, som segrar öfver allt! Har inte fröken nu äfven lagt Skåne för sina fötter!"

"Men ännu ej herr P-hjelm, icke sannt? Och något sådant eftersträfvar jag ingalunda heller."

Han skulle just svara, då gamla hoffröken Elise M—r, som satt der bredvid, ropade på honom. Med en artig bugning lemnade han fröken B. och gjorde en piruett fram till fröken M. Den klipska fröken lutade sig fram och sade med ett spefullt leende temligen högt. "Herr P—hjelm, *hvad kostar pomadan?*"

P. blef svarslös och drog sig högst generad och rodnande tillbaka undan det undertryckta skrattet och de många spefulla blickarna. Men dessa kommo ju endast från åldrade ögon, och då andra valsen uppspelades hemtade han sig och var var snart åter samme charmante P. som alltid.

Hvad som gjorde valsen här ojemförligt angenämare än på andra ställen var, att man aldrig stannade i kolonn, utan i stället när man valsat sina hvarf, förde man sin dam ut genom ena salsdörren, promenerade genom hela våningen rundt omkring och kom åter in i salen från motsatta sidan.

Sålunda gafs det tillfälle till små tête-à-téter, hvarunder några förtroliga ord, som endast borde höras af "henne" och "honom", kunde utbytas, ett tillfälle, som var ganska sällspordt under den tidens strängt bevakade och kanske en smula pryda sällskapslif.

Baron Ivar kom ut, förande fröken Sofi B., och efter de första valshvarfven passade han på under en sådan promenad och tillhviskade henne:

"Jag önskade att jag kunde fullt och sant uttrycka för fröken hela min varma tacksamhet för frökens fina uppfattning och vänliga orden, då vi sist skildes på Riddarhustrappan. Dessa ord djerfdes jag uppfatta såsom något vida mera än löftet om denna vals, fröken Sofi! Såsom en smula deltagande och en skymt af välvilja."

"Ja visst, baron, och hvarför skulle jag ej gifva baron så väl det ena som det andra. Baron såg sannerligen så allvarsam ut, att man ej kunde misstaga sig om att baron var missnöjd. Möjligen skulle en annan än baron Ivar ansett mig öfverilad och oförsigtig, då jag *så* ville förekomma att baron bortgick misslynt, men baron har aldrig fyllt mina öron med dessa tomma artigheter, hvilka jag kan utantill och nästan väntar mig, så snart en af de unga herrarne öppnar munnen. Jag är viss om barons uppriktighet, ja, jag tror på baron Ivar!"

"Ett förtroende som jag vill bevara såsom min dyrbaraste skatt. Ja, fröken Sofi, låt oss alltid öppet och ärligt fråga och svara hvarandra."

Nu voro de i salsdörren och samtalet afstannade.

Der ute hvirflade valsen som en stormil och hela "mösspartiet" syntes vara i farten, dock noga bevakade af de kring-sittande gamla fruarna.

Detta mössparti var ett litet strängt sammanslutet koteri af en sex, åtta förtjusande unga damer, hvilket fått sitt namn deraf, att den erkända anförarinnan, den sprittande lifliga fröken Eleonore v. P. under en feber förlorat sitt vackra hår, och därför sedan hon tillfrisknat, en liten tid uppträdde i mössa.

Under sista promenaden efter valshvarfven sade baron Ivar till fröken Sofi.

"Man har sagt mig, att baron B:s tidigt flytta ut till landet. Det är möjligen sista gången dessförinnan vi träffas, fröken Sofi, och jag frågar fröken "ärligt och öppet", om fröken vill behålla mig i vänligt minne under det halfva år jag är beröfvad glädjen att få se fröken".

"Ack, baron vet nog allt för väl, fruktar jag, huru opåkallad den frågan är. Men S. ligger ju vid Mälaren, och är väl en seglats dit så omöjlig för en snart välbestäld marin-officer? Nu frågar jag å min sida "ärligt och öppet", skall jag vid midsommartiden förgäfvades hålla hvad ni, som jag tror, kallar utkik på den gamla bryggan nere i ändan af alléen?"

De bakom anstormande paren hindrade honom att svara, men hennes lilla hand kände en varm tryckning, som var ett tillräckligt tydligt svar.

Ungdomsskaran samlades strax efter valsens slut omkring några kringburna brickor, och der skärmytslades under skratt och skämt på det lifligaste mellan mösspartiet å ena sidan samt lätt och tungt kavalleri, gardestrupper, infanterister och kadetter å den andra. Man bjöd ej sin dam armen och förde henne till buffeten såsom nu för tiden af det enkla skäl, att någon buffet då ej fans. Men i detta hus, hvilket på sin tid torde lefvat på den förnämligaste och största fot i Stockholm, kringbjödos äfven glacer, champagne och seltersvatten samt en, äfven af det täcka könet mycket omtyckt, baldryck, engelsk porter i små kupiga fotglas, föga större än nutidens rödvinsglas.

I en af de inre salongerna, dit de äldre herrarne församlats kring de många spelborden, fans det ett sådant bord, hvarifrån de kringburna brickorna nästan alltid afvisades.

Vid detta spelbord sötto majoren vid Svea garde Ankar-svärd, justitiekansleren Nerman, kaptenen vid Andra gardet Lindencreutz och hofrättsrådet Hindbeck.

Den senare sade, under det han gaf korten:

"Nå, major Ankarsvärd har fått en ifrig försvarare och

bundsförvandt i sista häftet af "Ställningar och Förhållanden". För en enda gång står den oförbätterlige Crusenstolpe på sanningens sida och det nu i det célebra befordringsmålet vid Svea garde."

"Jag betackar mig, herr hofrättsråd, för en sådan bundsförvandt. Det är för öfrigt ingalunda för min skull han tager parti och upphöjer mina ringa förtjenster på bekostnad af baron Flemings obestridliga, utan för att få tillfälle utösa sin galla öfver vederbörande och fresta min broder att kompromettera sig genom ett öfveriladt ingripande."

"Ja, mina herrar, det är dock hårresande att läsa, huru denne usle libellskrifvare outtröttligt smutskastar excellensen,*) allt under det han syftar ändå högre upp; detta synnerligen i sista häftet," inföll herr Nerman, "men snart torde väl hans mått vara fullt!"

"En sådan notoriskt usel menniska," utbrast herr Lindencantz häftigt, "och den är i vida kretsar populär! Erkänner han ej fräckt sjelf, att hans öfvertygelse varit fal för den högstbjudande och att hans tidning Fäderneslandet stått till excellensens förfogande mot kontant betalning."

"Ja, visserligen," svarade herr Hindbeck, "och han teg beskedligt och var vederbörandes ödmjuka tjenare, så länge man kastade köttstycken i munnen på honom, men aptiten ökades oförskämdt och kunde slutligen ej tillfredsställas."

"Mycket sant," sade herr Nerman, "det var ett högt och lukrativt embete han slutligen fordrade. Han säger ju sjelf, att excellensen bedrog honom, då han ej förskaffade honom Riddarhus-sekreteraretjensten i succession efter Lagerheim, och han tillägger med naiv upprigtighet, att det var "en väl betald latmanstjänst" som bäst passade honom."

"Det är likväl fråga om, huruvida det var så välbetänt att med ens taga ifrån honom allt understöd och bringa honom till det yttersta, ehuru hans opålitlighet kunnat motivera en sådan åtgärd," anmärkte herr Ankarsvärd. "Jag köpte just

*) Man kallade denna tid greve Magnus Brahe helt rätt och slätt "excellensen", och ingen misstog sig om hvem man då menade.

sista häftet af hans "Ställningar och Förhållanden", då jag gick hit; tillåt mig läsa upp hans nödrop, då han såg sig öfvergifven."

"Min belägenhet var förtviflad, jag fattade ett vildt beslut och sprang till klippan på Kastellholmen och bestämde mig för att ifrån den stora, röda mastkranen störta mig ned i djupet. Men jag hejdade mig ett ögonblick, och detta ögonblick var afgörande, ty i det nästa framsköt en fredlig farkost på den lugna vattenytan. Ostörd kunde jag således ej bringa mitt uppsåt i fullbordan."

"Nog nu, mine herrar, om den olycksfogeln," sade herr Lindencreutz otåligt. "Jag skulle önska få se den göken i förtroligaste förening med kopparmatte der nere på packartorget — Tre trick och två honnörer!"*)

Nu tillkännagåfvo flere betjenter i salongerna att soupern var serverad och alla begåfvo sig till salen, der ett enda bord var dukadt. Anrättningen, bestående af fyra väl och fint lagade, men ganska vanliga rätter, skulle, i jmförelse med nutidens, af dyra läckerheter dignande soupébord, tagit sig nästan tarflig ut, helst då der ej serverades annat än rödvin, men få voro de hvilka på denna tid kände till alla utländska delikatesser, än mindre hade dem på sina bord.

*) Herrar Nerman och Hindbeck anade icke då det folkhat och den förföljelse Crusenstolpe och hans sak skulle ådraga dem.

Löjtnant P—s rendez-vous.

De ombytta vingarna hade på intet vis förändrat den flygtige fjärlilns natur. Den elegante löjtnant P. var densamme från blomma till blomma fladdrande kurtisör som kadetten.

Och vacker var han och oemotståndlig, åtminstone för alla qvinliga debutanter på den stora världsteatern. Alla medlemmar af mösspartiet hade hvar och en i sin tur till en början angripits af den P—ska förtjusningsfebern, men lyckligtvis temligen snart blifvit återställda från den barnsjukdomen.

Sjelf typen för obeständighet, förmådde han icke heller någonsin ingifva en varaktig känsla. Detta började till slut trötta och liksom oroa honom. Han kände stundom en aning om att det fans något mera än dessa flygtiga tycken, hvilka ej längre tillfredsstälde honom, att det nemligen gafs en djupare känsla, grunden till en sällhet, den han aldrig erfarit, men hvarefter han stundom kände en dunkel, obestämd längtan,

I en stund af sådan sinnesstämning mottog han ett bref med en fin, prydlig fruntimmersstil på utanskriften. Han hade erhållit allt för många sådana der små biljetter och allt för ofta sett de der fina kråkfötterna för att blifva synnerligen nyfiken på innehållet, men han öppnade dock slutligen biljetten. "Hvad! fransyska," sade han med ett alldeles ej vackert leende. "Duger då ej längre modersmålet för dessa vanligen så tarfligt hopkomna utgjutelser?"

Men allt efter som han läste försvann mer och mer det spefulla, sjelfkära leendet och lemnade rum för en först förvånad och sedan högst intresserad min.

Brefvet var långt och skrifvet på den prydligaste fransyska. Brefskrifverskan började att med en viss skygghet omtala,

huru som hon sett P. först på teaterns amfiteater, der hans yttre och hans manér frapperat henne, och sedan några gånger i salongerna. Der, på nära håll, hade hon trott sig besviken i sin första föreställning om honom och nästan med indignation vändt sig bort från den ytlige kurtisören. Snart hade hon dock åter känt sig oemotståndligt dragen tillbaka till honom i hopp om att bakom fjärlsskimret finna detta ridderliga sinne och denna upphöjda, manliga karaktär, hvarefter hennes hjerta lidelsefullt trånade.

Hon sade sig visserligen länge hafva kämpat emot men förmådde nu ej längre betvinga sin längtan att närmare lära känna honom, något som i salongen var omöjligt, och föreslog honom därför, att de skulle öppna en korrespondens, på hvilket sätt man lättast och utan att behöfva anlägga den vanliga sällskapsmasken, öppet och utan skrymteri kunde framstå för hvarandra.

Om hon fullkomligt kunnat löjtnant P. utantill, skulle hon ej bättre träffat hans åtkomligaste sida än just genom att föreslå något sådant. Detta mystiska och äfventyrliga smekte lika mycket hans egenkärlek som det eggade hans nyfikenhet att lära känna den "grande dame" som skref ett om den högsta bildning och finaste ton vittnande språk och som kände samma längtan, han sjelf dunkelt erfor.

Var det en utländska? Var det en prinsessa? Hvem var hon, frågade han sig sjelf med liflig nyfikenhet, då han bortlade brevet efter att flere gånger hafva genomläst det.

I ett postscriptum var antydt, hvarest svaret kunde lemnas.

P. skyndade till skrifbordet, och hans penna, lika lätt som hans konversation, flög snabbt öfver papperet; han gaf sig ingen ro, förrän han aflemnat sitt svar på behörig ört.

Derefter utspann sig en korrespondens, och ju längre den fortsattes desto mera förtjustes P. Den rörde sig till en början i allmänna reflexioner à la Jean Paul och förirrade sig som oftast in på sällskapslivets områden, der P. var så hemmastadd; han förvånades lika mycket öfver hennes noggranna kännedom om salongernas mest framstående koryféeer, som han

beundrade hennes qvicka och träffande omdömen om desamma.

Det dröjde ej länge, innan P., fastän dock helt försigtigt, sökte slå an, en sentimentalare ton, men då visades han strax med mycken godhet tillbaka och föreställes mildt, huru föga de ännu kände hvarandra, och att den stunden ännu var aflägsen, då de kunde mötas, om den ens någonsin borde inträffa.

Denna korrespondens, som börjat frampå hösten, hade nu fortgått till inemot jul. P. hade mottagit en inbjudning att tillbringa högtiden på landet och skref nu en rörande klagan öfver att han för en tid måste lemna det ställe, der han åtminstone dock visste att hon vistades o. s. v.

Härpå erhöll han ett mildt förebrående svar. I nästan moderligt ömma ordalag förebrådde den okända honom hans otålighet och förestälde honom, huru som en smula ökadt afstånd dem emellan ju ingenting betydde, då de i alla fall icke kunde råkas, och att just det ökade måttet af resignerad självbeherskning allt mer närmade denna stund då de kunde få mötas. Han skulle för öfrigt ej gå miste om fortsatta meddelanden, der han var, då man redan, honom oåtspord, kände adressen dit han ernade begifva sig.

Alltmera förvånad öfver att hon här åter visade sig så noga underrättad om det som rörde honom, ökades hans nyfikenhet till högsta spänning. Han begaf sig emellertid ut på landet, i hopp om att resan och sammanträffandet med nya personer skulle förhjelpa honom att åtminstone för en liten tid afskaka sig den ständiga och irriterande tanken på "henne".

Detta lyckades honom likväl så mycket mindre, som de med hvarje post anländande brefven ständigt höllo denna tanke vid lif. De voro stundom skämtsamma och litet spefulla dessa bref, beklagade de arma landliga skönheter, som utsattes för den fruktansvärda elden från hans ögons batterier och för hans sinnesberusande, blixtrande konversation. Men stundom uttryckte de åter en ljuf, beslöjad längtan, ett aflägsset hopp
— — — o. s. v.

P. blef härvid utom sig. De landtliga nöjena tilltalade honom icke alls! Alla menniskor derute funno också den omtalade, charmante P. temligen tråkig. Visserligen dansade han utomordentligt väl, men detta var också allt. I öfrigt var han föga meddelsam, tankspridd och otålig, omöjlig att göra i lag: med ett ord ganska otreflig.

Derhän hade det redan nu kommit med den nyss så glade, kringfladdrande fjärilen. Han hade ej heller ro att längre dröja derute på landet, helst Amarantherbalen, der "hon" nog säkert var, inträffade fram i Januari.

Han återvände till hufvudstaden. Iklädd den enkla blå marinuniformen, som så väl klädde hans nu något bleka och allvarsamma ansigte och med den lilla stickerten i sin venstra handskbeklädda hand, inträdde han en afton i stora börssalen, der Amarantherbalen egde rum. Han gjorde sig alldeles icke brådtom med att deltaga i dansen, utan stödd mot en pelare stod han länge och mönstrade noga den lysande samlingen af damer, hvilken innefattade allt hvad förnämt som fans i Stockholm. Men — — — omöjligt att finna henne!

Slutligen förde han en af sina forna flammor i dansen.

"Nå, välkommen åter från landet, löjtnant P.," sade hon gladt. "Man har här på de för resten allt för få familjesupéerna varit i stort bryderi att finna en anförare till kottiljongen sedan löjtnanten rymde sin kos bort till Upland. Men, pardon, hvad löjtnanten blifvit blek och mager! Jag trodde man alltid blef motsatsen der ute på landsbygden och vågar mig derföre aldrig dit. Har löjtnanten varit sjuk eller är "fogel Fenix" nu ändtligen på allvar fångad? Berätta för all del! Jag brinner af nyfikenhet."

Med ett tvunget smålöje svarade han nekande på såväl det ena som det andra och sökte slå in på den vanliga bal-konversationen, hvaruti han var en sådan mästare. Men fraserne blefvo skruvade, det gick helt trögt, den förra "schwungen" deri var alldeles borta. Hvart han sedan kom under säsongen, besvärades han ständigt med alltid samma fråga, om hans helsa var klen, hvarför han blifvit så dyster o. s. v.

Emellertid hade han ej mer någon tanke eller något intresse för annat än den spirituella brefskrifverskan, och den längtan han kände efter att få se henne började rent utaf att martera honom. Hans bref, hvilka hittills varit relativt lugna och synnerligen väl och ledigt affattade, började nu glöda af kärlek och längtan. Snart innehöllo de ej annat än de mest brinnande böner om ett möte.

Upptagen af denna enda tanke försummade han sällskapslivet och, hvad värre var, äfven i någon mån sin tjenstgöring på Skeppsholmen. Redan hade han tvenne gånger kommit för sent dit ned och vid en för tredje gången upprepad sådan förseelse, ådömde varfschefen honom två dagars arrest.

Just under denna arrest får han ett bref, deri den så högt efterlängtade brefskrifverskan ändtligen säger sig bevekt af hans böner och beviljar honom ett möte samma qväll.

P. blef förtviflad, han satt der instängd på sitt hedersord och kunde ingenstädes komma. Genast satte han sig ned och skref till henne huru förhållandet var. Döden skulle han gladt trotsat för att få se henne, men hon framför alla skulle ju förakta honom om han bröte ett förtroende, som gifvits honom på hans hedersord. Dessutom var det ju blott fråga om en enda dags väntan; i morgon skulle han ju i stället få se henne.

Under denna morgondag mottog han åter ett bref, som han slet upp med lidelsefull häftighet. Men hvad läste han väl deri!!

Hon skref bedröfvad att det tillfälle, hon för gårdagen med stor svårighet förskaffat sig för att kunna möta honom, i dag ej mera förefans och troligen sent, om ens någonsin, skulle återkomma.

P. rasade och svor varfschefen ett evigt hat.

Detta hände i början af Mars. I slutet af samma månad, efter åter många vexlade bref och förtviflade böner å P—s sida, medgaf hon honom slutligen åter ett möte. Han uppmanades att vid sjutiden samma afton gå på Norrbros östra trottoar, tills han såge en hyrvagn stanna midt för Lejon-

backen. Till denna vagn borde han då gå fram och säga: "det är mörkt!" Om det då svarades: "men blir ljust," så vore det den rätta, och han hade blott att stiga upp i vagnen. Men han förbjöds att tilltala betjeningen med undantag af den kammarjungfru, som satt i vagnen, och ålades vid hedersord att punktligt underkasta sig hennes anordningar och ledning.

Nu strålade P. af förtjusning. Hela dagen användes till förberedelser för qvällens möte. Han tog ett bad, lät på det omsorgsfullaste bränna och frisera sitt hår, påtog de nättaste lackerade balskor och gjorde i öfrigt den finaste toilett.

I det ohyggligaste väder af snöslask och dimma begaf sig P. redan kl. half sju ned till bron och följde med spejande blickar hvarje hyrvagn, som for deröfver. Ännu stannade dock ingen vid Lejonbacken, men knappast hade sista sju laget svagt och sömnigt ljudit från Jacobs kyrktorn, förrän en hyrvagn kom från Mynttorget och höll under Lejonbacken.

P. rusade fram och nästan skrek: "det är mörkt!" "Men blir ljust," svarade med basröst en lång lakej, som hoppade ned från sin plats bak på vagnen och öppnade vagnsdörren. I ett språng var P. inne i vagnen och satte sig på baksätet. Sedan han orienterat sig en smula derinne i mörkret, såg han en beslöjad kvinna sitta midt emot sig.

Som vagnen satte sig i rörelse åt bron till, sade en rätt behaglig fruntimmersröst:

"Min fru har befallt mig binda för edra ögon, haf godheten lemna mig er näsduk."

"Ah, en fru! Har jag icke alltid trott, att det var en ung förtjusande och olycklig fru," tänkte P.

"Om ni ej underkastar er detta och på hedersord för binder er att ej söka se, hvart jag för er, så har jag ordres att genast låta vagnen stanna och bedja er stiga ur."

P. underkastade sig naturligtvis hvad som helst, och färden fortsattes obehindradt. Den blef dock något lång för P—s uppeldade otålighet, och han frågade om de ej snart voro framme.

"Åh nej," svarade hon helt kort.

Efter en stund märkte han, att de ej längre åkte på stenläggningen, utan på en djup väg.

"Men hvart för ni mig?" sade han då något oroligt, "vi äro ju nu utom staden."

"Naturligtvis," svarade hon lugnt. "Tror ni att man kan taga emot besök i sin våning af hvem som helst? Man har låtit elda upp rummen i sin villa för att der möta er."

Efter denna förklaring kunde han ingenting vidare anmärka. Hästarne framsläpade mödosamt vagnen på den djupa vägen, der hjulen stundom nedsjönko i de vattenfyllda groparne. Ett hagelblandadt regn smattrade ruskigt mot vagnstaket och mörkret var nästan ogenomträngligt.

Ändtligen stannade man.

"Nu äro vi framme," sade fruntimret. "Gif mig er hand och följ med. Jag för er nu till en trädgårdsport, der ni stannar, medan jag går in för att efterse att kusten är klar. Ni räknar till 200, och om jag ej dessförinnan är åter för att föra er upp i villan, så må ni taga af ögonbindeln och stiga på; jag möter er nog i trädgården."

De stego ned på en sandad väg och följde den ett stycke, hvarefter hon stannade och sade:

"Börja att räkna nu."

Han lät ej säga sig detta tvenne gånger och gjorde det dessutom förtvifladt fort. Härunder tyckte han sig höra några låga ord uttalas och ett undertryckt skratt, men mycket tydligt förnam han samtidigt, att vagnen åkte bort i rask fart.

Snart var han vid 199—200 och slet dervid bindeln från ögonen.

Till en början såg han ingenting alls på grund af det rådande mörkret, men till slut såg han sig dock ehuru förgäfvets omkring efter villan, från hvilken likväl något ljus borde synas, men öfverallt var svart natt. Han tog några steg framåt, med händerna sträckta framför sig, för att få reda på trädgårdsporten men var dervid nära att stupa i ett vattenfylldt dike.

Der stod han tvekande. Ingen kammarjungfru hördes utaf och regnet nedströmmade obarmhertigt öfver honom.

Något måste han taga sig till för att komma ur denna ruskiga situation och gick därför några steg försigtigt framåt vägen i sin lätta fotbeklädnad. Då skingrades molnen något, månen lyste för ett ögonblick fram, och han kunde nu blicka sig omkring.

Se der på höjden, bakom de lummiga träden ligger ju villan, tyckte han, men hvar är trädgården med sin grind? Här stod han ju midt på öppna fältet och deruppe var ju kolmörkt.

Plötsligt stannar han som förstenad och blickar med fasa ut i mörkret, som om han der sett ett spöke!

Hvar är jag, mumlade han. Har jag då blifvit vansinnig! Är ej detta borgen på Ladugårdsgärdet!!!

Och så var det verkligen. Regnet fortsatte att ösa ned och långt bort åt Ladugårdslandstullen till hör han ännu rasslet af den bortilande vagnen.

Hans belägenhet var icke afundsvärd och nog hann hans kärleksglöd afkylas, innan han, genom regn och smuts hunnit arbeta sig tillbaka till staden.

* * *

Den långe lakejen bak på vagnen var baron Eric S., som i samråd med några andra skrifvit breffen och mystifierat löjtnant P. Skämtet var något starkt men helsosamt. Vi säga honom nu farväl och tillägga blott, att han senare utbildade sig till en dugtig sjöman och, mirabile dictu! framdeles blef en lika utmärkt sportsman och jägare som han i ungdomen varit dansör och kurtisör.

Sjö-färden.

Det dofva missnöje, som börjat jäsa i hufvudstaden allt sedan assessor Crusenstolpe försatts i anklagelsestillstånd, tilltog dagligen i styrka.

Inom de högre kretsarne kunde man icke nog förvåna sig öfver denne mans popularitet, en man, som lindrigast sagdt visat sig så opålitlig i sina politiska antecedentia, som till sin karaktär var så rent utaf fal och dålig, som missbrukat sin obestridliga stilistiska talang i alla partiets tjenst, som ogeneradt bröt ett förtroende och som knappast skydde hvilken låghet som helst, då det gälde att nedgöra en motståndare.

Men hela hemligheten var den, att han mera hänsynslöst än någon annan nu gjorde opposition mot de magtegende, och opposition-quand-même fylde denna tid luften. Hvemhelst som förde dess talan blef dagens hjelte.

Vårt städse fria folk hade väl böjt sig, men aldrig fullkomligt låtit fjettra sig af en nära sekellång despotism. När tygeln tilldrogs för hårdt, skakade det alltid utaf sig den såsom 1721 och 1809, men ett visst tålmod att fördraga maktens tryck och den gamla vanan att lyda qvarblefvo dock ännu hos massan af folket från despotismens tid. Man erinre sig huru monarkiskt-gustafvianskt sinnad den stora allmänheten ännu var sistnämnda år, oaktadt alla dess lidanden. Härtill kom den försöfning, som efter stora riksolyckor alltid inträder bland massorna. Man begärde derföre endast någon lindring i skattebördorna och återställandet af fred och lugn i landet samt öfverlemnade villigt allt det öfriga åt den upprättande, starka och styrande handen.

Någon annan än en ganska medgörlig opposition af nå-

gra 1809 års män mot enväldet kom dock på länge ej ifråga, men allt efter som rikssåren läktes och folket hemtade nya krafter efter vedermödorna, började det ock känna behof af att inandas friskare fläktar och att sjelf få deltaga en smula i ordnandet af sina angelägenheter.

Sådant kunde ej annat än misshaga och reta den höga, vid "allenastyrandet" nu vana viljan, äfvensom dem, hvilka utöfvade sidoinflytande på densamma, och endast af denna väntade att få sina önskingar och förhoppningar uppfyllda.

Mot slutet af tjugotalet uppstod nu också den verkliga och mera allmänna opposition, som småningom spridde oro och missnöje genom hela folket. Då den till en början ej vågade rikta sina angrepp mot allra högsta ort, kastade den sig med våldsamhet och raseri öfver den ädle man, som fått den svåra uppgiften att stå medlande mellan den sjelfherskande viljan och den alltid pockande och bullersamma, oftast för långt gående, oppositionen.

Den ädle martyren, grefve Magnus Brahe, mottog de flesta hugg, som riktades mot hans konungslige vän.

Ehuru länge än herr Crusenstolpe gått denne högtstående mans ärenden, var det likväl ingen som nu med så frenetisk ilska angrep honom som just han.

Emellertid spred sig då hastigt i staden ryktet om att ryske tronföljaren skulle anlända hit, och då tystade nyfikenheten för några dagar knotet, och många voro de blickar, som riktades på telegrafan deruppe på Mosebacke för att efterse, om dess svarta tafkor voro i någon ovanligt liflig rörelse.

Den tionde Juni förkunnade den ändtligen, att tvenne ryska örlogsångare ankrat vid Dalarö och den elfte att en stor rysk ångfregatt passerat Landsort tidigt på morgonen samt kl. 10 f. m. Dalarö, medtagande derifrån de der liggande ångarne, och att alla tre jemte vår Gylfe, som ditfört uppvaltningen, voro att förvänta till hufvudstaden fram emot qvällen.

Vid sextiden på eftermiddagen ryckte en kanonjollskader upp och formerade linie mellan Kastellholmen och

Tjärhofvet. Då började strax alla stränder att fyllas med nyfikna. Tusentals menniskor böljade utefter strömmen, på Djurgården, på Skepps-, Kastell- och Blasieholmarne, på Skeppsbron och utefter södra landet.

Först inemot klockan åtta blef den kolossala ångfregatten synlig, åtföljd af de tvenne mindre ryska ångarne och vår Gylfe.

Kanonjollarne började saluten, som upprepades af salutbatteriet på Kastellholmen, och besvarades af de ryska skeppen. Det var en ståtlig anblick att se den lilla eskadern sakta ånga fram i krutröken.

"Herkules" gled förbi Kastellholmen och ankrade innanför Skeppsholmen. Strax lade en kunglig slup med rysk flagga ut från Logårdstrappan, ofvanför hvilken en mängd höga dignitärer och de kungliga vagnarne stodo väntande. Slupen rodde ut till "Herkules" för att afhemta Cezarovitch och lade till på styrbordssidan. Samtidigt nedfirades på fregattens borbordssida en slup, hvilken ögonblickligen bemannades med i rödt och hvitt klädde roddare. I denna slup nedstego tvenne personer, af hvilka den ene var grefve Suchtelen, den andre en högväxt, ovanligt ståtlig man i rysk generalsuniform.

Båda slurparne satte samtidigt ut från fregatten, men de svenske officerarne, hvilka förde storfursten i land, blefvo ej litet förvånade, då den andra slupen midt för Gustaf III:s byst hade den djerfheten att, mot all sjöetikett, ro förbi dem och lägga till vid Logårdstrappan före dem.

De båda herrarne stego raskt uppför trappan, der de mottogos af öfverståthållaren, baron Sprengporten, men den länge visade med handen utåt strömmen och sade blott: "Der kommer storfursten," hvarefter både han och grefven skyndade till fots öfver Logården upp till slottet och till den våning, som der var iordningställd för storfursten.

Här stod kronprinsen, då de inträdde, för att mottaga Cezarovitch och studsade nästan förskräckt tillbaka, då han befann sig ansigte mot ansigte med — — — kejsaren.

Denne bad honom att genast blifva fördd till konungen, hvil-

kens öfverraskning och glädje öfver den smickrande syrprisen ej var mindre.

Emellertid hade herrar dignitärer, som för ett ögonblick något förvånats öfver grefve S. och hans sällskap men ännu voro långt ifrån att ana verkliga förhållandet, på öfligt högtidligt sätt mottagit storfursten och fört honom i den kungliga vagnen upp till slottet. Snart spridde sig dock nyheten om kejsarens ankomst som en löpeld kring staden och stegrade på det högsta den allmänna nyfikenheten.

Kejsaren hade så strängt låtit bevara sitt inkognito, att icke ens de uppvaktande, som mött vid Dalarö och derifrån medföljt på "Herkules", hade minsta aning om hans närvaro. Endast lotsarne kände till det verkliga förhållandet, men de tego och fingo hvardera 25 dukater och St. Anneordens medalj.

Nu började en omvexling af fester, utfärder och militärparader, hvilket allt gaf fru Stockholm mer än nog att tala om och intressera sig för under några dagar. Men fröjden blef ej långvarig, ty redan på den tredje dagen efter sin ankomst lemnade kejsaren den sköna Mälardrottningen.

Det var också något att se, denne kejsar Nicolaus! Öfver sex fot lång och med en ovanligt kraftig kroppsbyggnad förde han sin sällspordt ståtliga gestalt med stolt värdighet. Den höga och städse äfven högt burna pannan, den lugna, kalla blicken samt det stränga uttrycket i de nobla dragen, voro den själfmedvetne herrskarens. Han var, om någon, en fulländad typ för en själfherrskare!

Storfursten stannade dock kvar och gjorde dagliga besök i staden och dess omgifningar. En paradering för honom på Ladugårdsgärdet var anbefald till den 20:de Juni och kl. 9 f. m. denna dag voro alla dervarande trupper utom dragnerna, hvilka ännu dröjde i sitt läger, utryckta på uppställningslinien och stodo der otåligt afvaktande den höge gästens ankomst.

Då syntes en hästgardist komma ridande i sporrsträck från staden och öfver fältet ned till dragonlägret. Fem minuter derefter kom regementet utryckande och red i traf-

marsch öfver gärdet in åt staden. Man hann ej länge reflektera öfver det öfverraskande häruti, innan en annan ordonnans kom med ordres till trupperna på linien att genast marschera in till staden och på Carl XIII:des torg afvakta vidare ordres.

Vid ankomsten dit befans denna la haute volées nästan exclusiva promenadplats förvandlad till ett fältläger. I alléerna stodo, dels dragonhästar i långa rader och fouragerade vid sina foderstreck, dels långa linier gevärskoppel, omsvärmade af manskap. Gång efter annan kom en artilleriafdelning då-nande i stark fart utefter Arsenalsgatan och åkte öfver torget bort åt staden.

Hvad hade väl händt? Hade manne kejsaren farit hem efter en armé och belägrade nu Stockholm!? Åh nej. Hof-rätten hade endast föregående middag dömt herr Crusenstolpe till tre års fästning för majestätsbrott. Han hade nemligen skrivit, att hela konseljen (det är konung och råd), begått sabbatsbrott, enär den sammanträdt på en söndag.

Redan på förmiddagen hade då församlats en stor massa, till största delen välklädda, menniskor på Riddarhustorget, bron och Riddarholmen. Mot middagen kom en vagn, som förde herr Crusenstolpe upp till hofrätten. Så snart han blef synlig, började massan ursinnigt hurra och trängde sedan upp i sessionsrummet så många som kunde komma in, undan-knuffande de vaktmästare, hvilka vaktade dörrarne.

Så snart domen blifvit uppläst, började mängden hvissla och stampa samt bearbeta golfvet med sina käppar, så att der uppstod ett oväsen och ett tumult, sådant dessa gamla rättvisans salar väl aldrig förr eller sedan varit vittnen till.

Rätten bleknade, men ordföranden fann sig, slog klubban i bordet och ropade till folket, om de besinnade på hvilket rum de voro. Detta verkade och salen utrymdes.

Crusenstolpe fördes derefter, beledsagad af mängden, till stadshuset på söder — nuvarande elementarskolan — och in-sattes der i fängelse, hvarefter folket skingrades utan vidare tumult.

Påföljande natt uppstod åter en stor folksamling på Regeringsgatan och i Ålandsgränd, der justitiekanslern Nerman bodde. Sedan massan en stund upphäft vilda skrån, började den inslä fönstren i det hus herr Nerman bebodde och hotade att tränga ditin, då polis och militär från torgvakten ankommo, och ingrepo samt slutligen skingrade den.

Då beordrades hela garnisonen att utrycka; slottsportarne stängdes och jernkedjorna drogos framför dem; slottet besattes af flere kompanier; artilleri placerades nedanför Logården; kanonjollarne rodde upp på strömmen, och vakten på söder förstärktes. De lika hastigt som kraftigt vidtagna militära åtgärderna qväfde oroligheterna i deras linda, och staden förblef tills vidare lugn, utom ett mindre betydande tumult under löfmarknaden på Munkbron, som dock strax upphörde efter några évolutioner af hästgardet men som likväl visade, att oroselden låg och glödde under askan. Under följande veckor upphörde icke vissa tidningar att oupphörligt uppegga och reta sinnena, och referaten öfver rättegångarne med de många, under de oroliga dagarne arresterade, gjorde äfven sitt till att underblåsa elden.

Den 19:de Juli stod det att läsa i morgontidningarne, att herr Crusenstolpe denna dag skulle afföras från stadshuset till Vaxholms fästning. Redan under middagen blef det folksamling på Södermalms torg, och det hurrades och skrånades att Crusenstolpe skulle frigifvas. Vakten, jemte en afdelning af hästgardet, ryckte ut och skingrade folket. Härvid blefvo de verksamt biträdde af en långt uppe på Götgatan utbruten eldsvåda, som tilldrog sig mängdens nyfikenhet.

Vid tiotiden på qvällen skockade sig dock massorna åter. I Ålandsgränd blefvo de fördrifna och skingrade af dragoner och drogo då bort till söder. Här voro torg, Peter Myndes- och Götgatsbackarne samt angränsande gator uppfyllda af tusentals menniskor, hvilka hurrade och skrånade på Crusenstolpes frigifvande men i öfrigt ännu förhöllo sig stilla. Slutligen klingade en sönderslagen fönsterruta, och detta gaf signal till ett formligt stenregn mot stadshuset, der inom några få ögon-

blick hvarje ruta blef utslagen under de vildaste skrån. Den dervarande vaktens träffades och sårades af stenarne.

Stenkastningen fortsattes sedan uppåt Götgatan och Brunsbacken, hvarunder några sjömän uppklätrade på stadshuset och började nedrifva fönsterposterna. Andra sökte att bryta sig in genom dörrarne.

Torgvakten uttryckte då för att skydda stadshuset, och sedan löjtnant S. vid Svea Lifgarde, hvilken anförde den, lemnat någon förstärkning, marscherade han med sina 17, säger 17, man fram mot den i tusental stenkastande pöbeln, till dess han kom i jemnhöjd med Peter Myndes backe.

Stenregnet, hvaraf såväl han sjelf som hans lilla trupp oupphörligt träffades, blef dock nu så våldsamt, att han måste draga sig tillbaka in uti vaktens corps-de-garde. Allt detta oaktadt hade löjtnant S. den märkvärdiga kallblodigheten att med exemplöst tålmod ännu uthärda utan att låta vaktens använda sina vapen. Men nu hördes skott från vaktens i stadshuset, ett tecken att den var hårdt ansatt. Löjtnant S. utryckte då åter och uppmanade folket för tjugonde gången att upphöra med stenkastningen och skingra sig; i annat fall nödgades han att skjuta skarpt. Då framsprang en sjöman för att slå honom i hufvudet, men han hejdades af en korporal, som steg fram och nedsköt honom, just som han höjde stenen.

En afdelning ur Andra gardet ankom nu, hvarefter båda afdelningarne började beskjuta folkmassan. Förstärkningar af både kavalleri och infanteri ankommo sedan oupphörligt, hvilka efter ett långvarigt och blodigt arbete slutligen strax efter midnatt lyckades spränga och skingra folkmassorna.

Några dagar derefter nedfördes herr Crusenstolpe på aftonen i all hemlighet till den närbelägna stadsgårdshamnen, sattes i en öppen båt och roddes till Vaxholm.

* * *

Jemföre man hans brott med nutidens skildringar om konungen i Laputa och table-d'hôte-majoren vid Furusund för att ej tala om herr Strindbergs vämjeliga händelser af vårt

heligaste sakrament, eller L:s offentliga förklaring, att Gud sjelf brutit mot alla de tio budorden och efter mensklig lag borde dömas till lifstids straffarbete m. m., hvilket allt lemnats strafflöst, så synes oss herr Crusenstolpes yttrande om konseljen temligen oskyldigt, äfvensom att vår yttrandefrihet, eller rättare vår frihet att yttra oss fräckt, smutsigt och hädande, sedan den tiden hunnit så långt det tygellösaste sjelfsvåld kan önska.

* * *

Kadettkorpsen, hvilken så tillvida varit med om 1838 års oroligheter, att den jemte de öfriga trupperna inmarscherat till Carl XIII:des törg och stått der i reserv hela dagen, beordrades på qvällen att marschera hem och hemförlofvades följande dag på en vecka eller erhöll, som det kallades, åtta dagars permission. Den benägna läsarinna eller läsare, som haft tålmod att följa dessa enkla skildringar ända hit och till äfventyrs har lust att göra det än vidare, hehagade då medfölja kadetterna dit och åter göra en helt kort visit vid Karlberg för att der uppsöka några gamla bekanta.

Stora borggården vid Karlberg var ej då såsom nu ett enda dammigt sandfält, der den vackra utsigten bortskymmas af en lång rad qvastlika popplar, utan den hälft deraf, som vette mot sjön, var en jemn och grön gräsmatta, på hvilken de åtta malmkanonerna voro placerade. Mellan tvenne af dessa låg unge herr N. på den mjuka gräsmattan och lekte med en halfväxt, ganska tam, räfung.

Då kom baron Ivar K. långsamt gående utför slottstrappan och gick tankfull ned och satte sig på en af sofforna vid bryggan. Han satt der en stund och såg efter den bortroende kullbåten, men det var tydligen ej den, som sysselsatte hans tankar.

Hastigt reste han sig upp och sade:

"Nej! Ingen tvekan längre. Jag far och söker lösningen på mitt ödes gåta der borta!"

Då han nu med raskare steg än han kommit åter gick

upp mot slottet blef han varse den mellan kanonerna liggande gossen, stannade ett ögonblick tvekande, men gick derefter fram till honom.

"Nå, 124, hvart ärnar du taga vägen under permissio-
nen," frågade han.

"Jag hade tänkt resa till min onkel i Upland, men så köpte jag den här räfven för respenningarne, och nu lär jag nog vackert få stanna hemma här," svarade gossen skrattande.

"Har du lust att följa med mig på en segeltur inåt Mälaren?"

Gossen sprang upp som en lössläppt resår fjäder och svarade: "Är det allvar?"

"Ja visst! Gå då upp i logementet och lägg ihop dina saker, medan jag tager ut våra permissionssedlar. Kom sedan ned med dem och hjälp mig stufva in alla förnödenheter i båten, så segla vi strax på eftermiddagen. Din räf kan du inqvartera hos madam Holm, tills vi återkomma."

Vinden var knappast snabbare än pojken, då han ilade upp till logementet, der han inom några ögonblick hade sin lilla packning i ordning. Båten klargjordes och strax efter middagen halade N:o 124 den snabbseglande, galerriggade slupen genom Karlbergskanalen ut i Ulfundasfjärden, der den, likt fiskmåsen då den höjer sina vingar, bredde ut de höga, trekantiga seglen för vinden och ilade utefter Kungsholmslandet ned emot Tranebergs bro.

Der utanför borde man kunnat vänta att det skulle varit en smula lifligare, men långt derifrån. En vedskuta kryssade trögt upp mot den sydliga vinden, men för öfrigt syntes der intet utom de höga grå stränderna, der icke en enda menniskoboning stod att upptäcka. Man skulle kunnat föreställa sig, att man var hundra mil borta från den stora staden. Så såg der ut då för tiden.

Först fram åt Nockeby bro blefvo stränderna mindre ödsliga, men äro ännu i dag äfven der föga tilltalande. Det är först på andra sidan denna bro de leende idyllerna framträda på Lofö-landet, sedan man i förbifarten sett en skymt

af Drottningholms slott. På högra sidan sträckte sig deremot långt bort efter stranden det mörka Blackeberg, hvars enformighet endast afbröts af en och annan fiskarkoja, der de vackra villorna nu ligga.

N. satt i fören med fockskotet i hand och höll träget utkik på de förbiilande stränderna.

"Men, hör nu Ivar," sade han slutligen, "hvar bär då egentligen färden? Har den något mål, eller segla vi bara ut på äfventyr? Du har dock hittills ej tyckts tveka om vägen."

"Visst har den ett mål, du tokige pojke, och det som är intressant ändå; ett gammalt spökslott med förtrollade, eller åtminstone förtrollande, borgfröknar. Laga blott att denna vind står och haf tålmod tills i morgon, så skall du få se!"

"Nå ja, nog har jag tålmod, men alldeles icke har min mage det längre. Den har redan en lång stund ropat efter smörgås."

"Hvad, är du hungrig redan? Men vi måste spara vår proviant, då ingen sådan står att få för penningar förr än i Sigtuna. Lugna dig därför tills vi snart äro framme vid Kalfuddens värdshus."

"Får jag se Sigtuna? Då väntar jag gerna på smörgåsen huru länge som helst."

Båten lade dock snart till vid värdshusets brygga, och ungherrarne intogo der i det gröna en lätt sexa med fogelsång till taffelmusik och rosendoft till desert.

På andra sidan om det trånga sundet vid Kalfudden vidgade sig fjärden till ett ganska bredt och för ögat ändlöst långt vatten. Utkomna dit blef vinden icke blott fördelaktigare utan äfven friskare, så att båten ilade som en kapplöpningshäst nedåt fjärden. Det täcka Riddersvik och Löfsta skymtade förbi, och efter en knapp timme höllo de af om styrbord in på Görveln och voro, medan solen ännu stod ett stycke öfver horisonten; nere vid det lika natursköna som historiskt intressanta Almare-Stäk.

Då båten här gled in i ett långt och slingrande sund ej bredare än en vanlig elf, sågo de på den gröna gräsplanen

emellan stranden och de af buskar nästan äfverväxta slottsruinerna en majstång, omgifven af en dansande ungdomsskara, hviket påminde dem, att det ju var midsommarafton. Skratt och glada rop samt gnället af en fiol ljödo ned derifrån.

"Här lägga vi ju till för natten?" frågade N. ifrigt, högst intresserad af den landtliga balen.

"Tycker du det!" svarade K. bestämdt. "Nej, så länge minsta vindkåre fyller seglen, skola vi fara vidare, vore det också hela natten."

Men de der vindkårarne blefvo allt ostadigare och svagare mellan de höga stränderna på andra sidan sundet. I sjelfva solnedgången kom dock en liten pust, som förde dem fram till Ternsundet, der de ankrade i lä under de höga bergen.

Medan de gjorde sina tillrustningar för natten, kom der en skuta från motsatta sidan, trögt framdrifven af den utdöende vinden. Som den passerade dem, reste sig rorgångaren och ropade:

"Ligg inte qvar der i natt, det spökar uppe i bergen här."

"Så mycket bättre," svarade K., "då få vi trefligt sällskap tills vi somna."

"Nå, håll till godo då," genmälte skutstyraren med ett rått och högljudt skratt, som gaf eko mellan hållarne.

Sedan de intagit sin enkla aftonmåltid och suttit uppe en stund och pratat, till dess himmelen började öfverdragas af moln och skuggorna föllo djupa öfver det dystra sundet, kröpo de ned i båten under de tältade seglen. De hade dock ännu ej hunnit somna, då de förnummo några besynnerliga, stönande ljud uppe ibland klipporna. Dessa öfvergingo deretter till ett monotont, till hälften suckande och till hälften klagande läte, som, då det för en stund upphörde, efterträddes af svaga skrik, liksom af ett spädt barn.

N. sprang upp och satt länge stirrande uppåt höjden, hvarifrån det underliga lätet hördes och trodde sig stundom se något svart skymta mellan klipporna och träden deruppe i mörkret samt höra ett susande ljud, såsom då någon tränger

igenom ett tätt busksnår. Förgäfves väntande någon tydligare uppenbarelse af dessa hemlighetsfulla väsenden deruppe, som ej upphörde med sin mystiska klagan, kröp han slutligen ned under seglet. K. sof redan helt lugnt, men det dröjde länge, innan den fridgifvande vallmon rörde hans egna ögonlock.

N. erfor många år derefter att Ternsundet var ett älsklingstillhåll för en mängd bergufvar.

Tidigt följande morgon väcktes de af några starka åskknallar, som genljödo mellan de höga bergen; båten stampade och rullade oroligt i de korta vågorna, och furorna i skogen böjde sig för den våldsamma vinden. Midsommardagen hade ingått med ett häftigt oväder och — motvind.

Ingenting kunde dock hejda K:s ifver att komma vidare, seglen dubbelrefvades och båten arbetades mödosamt med årorerna upp genom det trånga sundet. Att drifva den vidare mot den der mötande, hvitskummande höga sjön, var otänkbart, och konsten var just att komma till segels utan att drifva tillbaka på klipporna. Tvenne försök dertill misslyckades och endast K:s styrka och energi räddade dem från att dervid kastas mot bergen.

N:s föreställningar, att de skulle gå tillbaka genom sundet och afvakta bättre väder, ville han icke lyssna till och ett tredje försök att med årorerna kämpa sig ut några famnar ofvan sundet, så att man kunde göra ett, om än aldrig så kort slag, måste göras.

De rodde åter ut genom sundet med uppjudande af alla sina krafter. Vattnet yrde om båtens förstäf, och den obetydliga fart de förmådde gifva den saktades alltmer, tills den slutligen, oaktadt de kraftiga årtagen, stod alldeles stilla.

"Ro nu allt hvad du förmår!" ropade K. i det han sprang upp och kastade loss storseglet.

Båten föll, vinden piskade i seglet då det anhalades och böjde båtrelingen ända ned till vattnet, men den sköt genast fart och snuddade in vid stenarne utanför venstra udden, men låg äntligen öfver den.

"Kasta om åran på läsidan," ropade K., "och ro för brinnande lifvet då jag nu vänder."

Båten reste sig, vände motvilligt bogen mot den höga sjön, men gick dock öfver stag med årans tillhjälp.

"Loss focken och hala an styft," sade K. med detta triumferande leende, som man endast ser på manligt energiska anleten.

Darrande böjde sig båten för den ökade segelmassan och en hel sjö spolade in i lä, men vid en liten rörelse på rodret reste den sig igen och störtade fram genom sjöarne, så att vattnet yrde högt upp på seglen. K. var nästan vacker nu, der han satt med den spända blicken och den gladt trotsiga minen. Han förekom skickligt hvarje häftigare by och ej så särdeles många skulle förmått att i detta väder hålla båten på sin köl.

N. hade fullt upp att göra med att ösa vatten och var nästan alldeles uttröttad, då de äntligen slagit sig upp till Runsa, der de kunde falla utaf något och "sträcka" framåt Sigtuna-fjärden. Trött och våt af både regn och stänk som han var, egnade han nu den uråldriga staden knappast en blick, då de passerade den.

Vid tiotiden på f. m. kommo de in i de smala vattnen norr om Sigtuna, hvilka på mer än en mils längd mera likna en vacker flod än Mälarfjärdar. Regnet upphörde nu, molnen började skingra sig, och vinden, som åter gick öfver till sydlig, lugnades så småningom. Snart sken solen fram och lifvade åter hela naturen, foglarne började sjunga i de ännu regndroppande träden och midsommardofter började ånga ned från de vackra stränderna. De många herrgårdarna i denna leende nejd speglade åter sina vackra anleten i sjön, och Signildsberg, Håtunaholm, Eriksund och Finstaholm helsade liksom ett välkommen till de djerfve seglarne. Men ingen lockelse, hade det än varit sirensång, förmådde qvarhålla dem; de fortsatte ihärdigt sin färd.

Genom en labyrint af fjärdar, holmar och sund framkommo de på eftermiddagen till ett större vatten, på hvars

högra sida ett stort, af skog omgifvet fält utbredde sig. Ungefär midt på detta fält syntes en ej synnerligen vidsträckt trädgrupp, öfver hvilkens kronor tinnarne af ett gammalt slott höjde sig. En allé förde från sjön rakt upp mot slottets façad, och en annan från sidan deraf långt bort öfver fälten till en liten landtkyrka i skogskanten.

"Ändtligen äro vi framme," sade K. "Der ser du slottet."

"Verkligen!" svarade N. "Just inte för tidigt efter ottan i morse och den ampra frukosten på Runsafjärden, der det åtminstone ej fattades våtvaror."

De lade till vid bryggan, klädde om sig och stufvade raskt i ordning i båten, hvarefter de gingo upp åt allén. Den förde till en öppen plats, omgifven af fyra flyglar, och derifrån ledde en bred trappa upp till en terass, hvarpå slottet och ännu tvenne flyglar stodo. Från en öppen vestibul med fyra pelare, förenade genom höga jerngrindar, gick den stora slottstrappan upp till våningarne.

Men det syntes som om de ej skulle behöfva inträda der för att helsa familjen, ty på terassens soffor sutto flere damer och en äldre man. Då ungherrarne passerade den öppna platsen, reste sig hastigt en af damerna, men satte sig strax ned igen. Med ungdomlig lätthet sprungo de upp för den höga trappan och stodo då inför ett åldrigt par och trenne unga damer.

K. var något blek, då han gick rakt fram till den gamla frun och med en vördnadsfull bugning sade:

"Som jag om några veckor lemnar Karlberg och då strax blir utkommenderad på en årslång sjöexpedition, har jag velat ha' den äran att före denna långresa aflägga min afskedsvisit hos fru friherrinnan, herr baron och de unga damerna. Jag tager mig friheten presentera herr N., min följeslagare på den mindre långa sjöfärden hit."

Med mycken godhet bjöd det gamla herrskapet dem vara välkomna och sitta ned. Var K. synbart litet osäker på sig och något blek, då han helsade de gamle, så gick nu en röd sky öfver hans kinder då han vände sig till de unga. Denna sky måste kastat en reflex på den i sin enkla, låghalsade som-

markklädning mer än någonsin intagande fröken Sofi B., ty hon var blossande röd, då hon med ett glädjestrålandē leende räckte honom sin lilla hvita hand.

Bredvid henne satt familjens äldre dotter, den unga friherrinnan B., enka redan på sin bröllopsdag vid nitton års ålder. Ännu ej tjugufem år bibehöll hon hela ungdomens fraicheur och på detta fina, nobla ansigte hade skönhet och godhet stämt möte med alla gracerna. Den lugna värdigheten och det resignerade allvaret tydde på redan genomgångna profningar, men der fans ej en skynt af detta trumpna missnöje eller denna missnöjda trötthet, som de så ofta lemna efter sig. Inför detta lugna leende och denna milda resignation skulle till och med en Strindberg och hela Verdandi-föreningen vördnadsfullt böjt knä.

Unge N. stod alldeles häpen gent emot denna mer än qvinliga apparition. Flera decennier derefter påmindes han lifligt derom, då han i Dresdener-galleriet såg den Sixtinska madonnån.

På samma soffa satt hennes yngre syster med ett broderi i knäet och böjde sig just framåt för att återtaga sitt trådnystan, som en liten King Charles hund dragit ned och lekte med i sanden. Fröken Julie var en ännu ej fullt utvecklad rosenknopp, som dock lofvade att snart slå ut i den härligaste blomman.

"Nå, mina unga herrar," sade den gamle slottsherrn, "hur står det till i Stockholm? Är der fullt uppror?"

"Fullt så illa är det väl icke," svarade K., "men ett allvarsamt pöbelokynne begicks i förrgår natt mot herr Nermans bostad, hvaraf man dock måhända gjort större affär än det i sjelfva verket förtjenar."

"Säg inte det baron," svarade den gamle mannen. "Det är alltid betänkligt när massans dåliga lidelser taga sig utbrott. Sådant bör med kraft qväfvas genast. Hade detta skett i Paris 89 hade det aldrig sett ett 93."

"Åh, på något sådant som ett 89 hafva våra beskedliga stockholmare väl aldrig tänkt. De åtnöja sig med att hurra

och skrika en smula och att på sin höjd få nöjet slå ut några fönsterrutor."

"Ja, om man hejdar dem der," inföll friherrinnan. "Slutet på ett folkupplopp torde vara svårt nog att förutsäga, om det ej qväfves i sin linda. Men de unga herrarne taga nu säkert hellre en kopp thé än prata politik."

Thét serverades ute på terassen, hvarefter ungdomen gjorde en promenad ned till sjön. K. lemnade härunder ej för ett ögonblick fröken Sofis sida och de fördröjde sig gerna allt som oftast några steg efter de andra, i det de lemnade åt N. att underhålla unga friherrinnan och fröken Julie så godt han kunde. Den oerfarne gossen var härutinnan ännu föga bevärdad, men friherrinnan kom honom städse godhetsfullt till hjälp. Först mot skymningen återvände de till slottet.

Då de gingo ditupp, såg sig N. förvånad omkring i den breda trappan och den höga förstugan. De inkommo derifrån i en väldig sal, hvars ståtliga gipstak med figurer och frukt-klassar i haut-relief åter tilldrog sig hans något häpnad uppmärksamhet. Till venster om salen var en stor, gallerilik salong, från hvilkens alla väggar familjeporträtter i kroppsstorlek nedblickade. Der innanför var gamla friherrinnans våning, och der mottog hon dem i ett litet förmak.

De voro knappast inkomna, förr än en betjent anmälde att bordet var serveradt och den gamla frun strax lemnade soffan. K. bjöd henne armen, och unga friherrinnan tog leende N:s, hvarefter de gingo ut i salen, dit baronen redan anländt, och der man nu slog sig ned vid sittande bord kring den landtligt enkla supén. Efter dess slut sågo visserligen åtskilliga par unga ögon långtansfullt ut i den vackra sommar-qvällen, men de gamle sade snart godnatt, och man måste åtskiljas. Ungherrarne underrättades om att deras saker blifvit uppburna två trappor upp och beledsagade af en betjent genom trappor och koridorer, begåfvo de sig dit. Men detta gästrum var ingalunda ett litet trångt och vanligt sådant, utan högt och stort som en kyrka. Äfven från väggarne nedblickade här bistra, barska krigare i svarta rustningar.

Vid kaffebordet följande morgon sade fröken Sofi litet spefullt:

"Kanske hafva spöken äfven i natt hemsökt herrarne, liksom under den förra vid Ternsundet? Ja, jag skall säga baron," tillade hon med en skälmsk blick på baron Ivar, "att det der gästrummet just är beryktadt för att vara ett tillhåll för slottsanden här."

"Oss har han dock icke bevärdigat med ett besök," svarade han muntert. "Vi voro nog allt för obetydliga för att han skulle bry sig om oss."

"Ja, men herr N. ser ju riktigt förskräckt ut," sade fröken Julie skrattande. "Tala då om, hvilka förskräckliga saker herr N. sett i natt."

"Här har jag då ej sett annat än vackra och förtjusande saker," svarade pojken raskt med en strålände blick på unga friherrinnan.

"Nej, ser man på," sade gamle herrn. "Den der ungdomen kommer nog att gå långt i att säga damerna artigheter med tiden."

"Om de unge herrarne ej oroats af spöken," inföll gamla friherrinnan, brytande på sitt modersmål, tyskan, "så våga de nog tillbringa ännu en natt deruppe och således dröja kvar här i dag."

Båda uttryckte då sin lifligaste tacksamhet, och fröken Sofi och baron Ivar vaxlade en glad blick.

Nu som alltid under glada dagar ilade tiden undan med lätta fjät. Man sprang upp och ned i slottet och besåg dess märkvärdigheter, sökte upp de vackraste blommorna i trädgården, dansade till och med en sväng i den stora salen, och qvällen kom, innan man visste ordet utaf.

Efter supén tilläts ungdomen att i det vackra månskenet göra en promenad genom stora allén, en promenad som de utsträckte ända bort til kyrkan. Der vände dock unga friherrinnan oaktadt starka protester från fröken Sofi och baron Ivar, hvilka visserligen velat fortsätta promenaden hela natten, om det varit möjligt. Deras steg blefvo äfven allt trögare un-

der återvägen, så att de andra måste invänta dem vid en grind nere i alléen. Sedan de alla passerat genom denna, fortsatte de andra sin gång framåt alléen, men baron Ivar kvarhöll fröken Sofi der och sade med låg allvarlig röst:

"Några minuter ännu och vi återse ej hvarandra på ett år, fröken Sofi! Skall jag under denna långa tid föra med mig öfver hafven en ovisshet, som dödar mitt lifs frid och glädje."

Hon lutade sitt täcka hufvud och såg ned på vägen, men förblef tyst.

Han fattade då hennes hand, som hon ej undandrog honom, och fortsatte med darrande röst:

"Sofi! Du vet att jag älskar dig! Du vet att jag i kretsen af alla dina många beundrade väninnor aldrig såg någon annan än dig. Utan dig blefve mig lifvet endast en odräglig börda. O säg! Kan du älska mig? Jag vill göra allt för att göra mig din kärlek värdig. Sofi vill du blifva min?"

De stora blå ögonen summo i tårar, då hon höjde dem mot honom, och med ett knappast hörbart ja, sjönk hon till hans bröst. En lång kyss beseglade deras förbund för lifvet, och i rika silfverfloder göt månen välsignelse öfver dem, der de tysta stodo slutna intill hvarandra.

"Men hvart tog ungherrskapet vägen," sade friherrinnan litet oroligt. "De komma ju aldrig från grinden derborta."

"Den är visst på något sätt i olag," skyndade N. att svara. "Jag ser att Ivar håller på att syssla med den."

"Då må jag säga, att herr N. har starka, jag vill ej säga *goda* ögon," sade den älskvärda varelsen betecknande och med ett lätt missnöje. "För min del kan jag knappast urskilja hvarken dem eller grinden. Vi måste visst vända om och möta dem."

"Befaller friherrinnan, att jag springer tillbaka och ropar dem," sade den slipade pojken, som mer än tillräckligt anade hvad som föregick.

"Åh, nej, de komma ju nu, vi kunna ju invänta dem här."

Men den väntan blef temligen lång, ty de unga tu gingo blott steg för steg och gjorde som oftast små halter. Slutli-

gen hunno de dock fram, och den enda anmärkning friherrinnan då gjorde var:

"Ni gå då icke synnerligen fort, mitt unga herrskap."

Härvid sände hon sin kusin en förebrående blick.

Emellertid hade de unga hunnit afgöra flere, i deras nuvarande ställning, viktiga frågor. Han ville samma qväll anmäla för onkeln och tanten sitt frieri. Detta afböjde hon, väl vetande att det från den sidan skulle möta åtskilligt motstånd, då hon redan flere gånger mottagit varningar för att ej fästa sig vid den fattige baron K. — det enda man i öfrigt kunde hafva att invända emot den präktige unge mannen. De öfverenskommo då att låta sin trolofning vara hemlig, till dess han återkommit från sin långa sjöexpedition, och öfverlade om huru de skulle ordna sin korrespondans m. m.

Det var under en något tryckt stämning de åter beträdde slottstrappan. Alla kände liksom instinktlikt i luften, att något inträffat. Den gamla friherrinnan mötte dem med en liten förebråelse på sin brutna svenska för att de dröjt så länge ute. Man åtskildes strax och denna natt hade spökerna nog ännu träffat baron Ivar fullt vaken vid deras egen favorittimma, om de behagat helsa på hos dem. N. deremot drömde bara om madonnor och reciterade i sömnen:

"Född ej på vatten och dock på "Sjö"

Gift, enka och ändock mö."

Konversationen löpte trög och tvungen vid morgondagens kaffebord — afskedet var förestående. Strax efter kaffet gingo alla ned på slottsterassen, der den tyska godmodiga hågkomsten af de materiella behofven uppenbarade sig i skepnad af en betjent med en väl försedd matsäckskorg på armen. Den gamla, goda frun hade ihågkommit detta.

Det var sedan flere generationer sed inom B:ska släkten att söka sin maka eller sin make bland de högättade slägterna i Mecklenburg och Pommern, en sed, som dåvarande baronens son och sonson troget följt.

De båda kadetterna syntes en stund derefter helt tysta gå genom alléen ned åt sjön. Lika tyst verkstälde de sina

anordningar i båten och satte utaf från bryggan. En liten bris fylde seglen och förde dem förbi en udde, som snart skymde både slottet och dess omgifningar. K. gaf det dessförinnan en afskedsblick och satt sedan tyst vid rodret, stirrande frånvarande ut i rymden.

"Du måtte väl ej i dina djupa funderingar sitta och styra vilse," sade slutligen N. "Jag vill blifva hängd, om jag skulle kunna hitta tillbaka genom alla de krokur och slingringar vi färdades hit."

"Åh, var du lugn," svarade K. dystert, "nog skall du komma tids nog hem till din räfunge," tillade han bittert.

Fru von S.

En söndagsmorgon i början af våren kom en officer vid Andra gardet kryssande emellan de många hyrvagnarna, som stodo i Trångsund, och gick ned åt Kyrkbrinken. Samtidigt steg en liten, undersätsig och rödbrusig herre, iklädd en vårdad civil dräkt, nedför Storkyrkotrapporna.

"Nej se Kurt!" utbrast officeren. "I alla presters namn, hvad gör du i Storkyrkan, du som notoriskt aldrig dyrkat några andra gudar än Merkurius och Venus? Hvilken fin affär har du varit och vädrat upp derinne?"

"Tyst, din hädare," svarade den lille mannen och tillade salvelsefullt, "här har varit konfirmation i dag, låt mig nu söka reda på vår vagn."

"Åh hå, det var just det jag kunde tro! Man har upptäckt en liten guldgrufva derinne, se der ha vi ju Merkurius och en ful, enfaldig och kanske till och med en smula vanför läsflicka, bakom hvilken den hedniska slinkan Venus gömmer sig. Åtminstone har du nog tutat något sådant i det lilla oerfarna örat. Det är då att lägga ut sina nät i tid! Du är god, du, som kommer och rövvar bort den lilla så att säga från altaret."

"Men så tig då, din oförbätterlige gyckelmakare, och låt mig söka upp vagnen."

"Nå ja, jag vill tiga men icke gå, ty jag måste se ditt Golconda, men jag tiger endast med det vilkor, att du lånar en gammal kamrat några tusenlappar, då du kommer i besittning af guldgrufvan."

Den lille rödbrusige gick ifrån honom, tog reda på vagnen och återvände derpå in i kyrkan.

Hans växt var, som sagdt, under medelmåttan; han var dessutom något korpulent och korthalsad och hade ett rundt, visserligen ej obehagligt, men rödbrusigt och föga tilltalande ansigte. Hans min var högdragen och cynisk men stundom äfven något lurande. Ehuru han ännu hade några år qvar till fyrtioalet, var han redan temligen passerad, och ingenting af ungdom fans vidare qvar hos honom.

Tillhörande en af Ridderhusets äldsta och förnämsta ätter, af hvilken han var en yngre, medellös son, slog han att börja med in på den militära banan, men denna lemnade han snart, då han kände sig hafva en helt annan kallelse; han blef i stället affärsman. För honom, den nu längesedan utbrunna ungdomen, var äktenskapet liksom allt annat en blott och bar spekulaton.

Företrädd af ett äldre fruntimmer syntes han åter på kyrktrappan, förande vid armen en smärt och högväxt ung flicka. Det lilla hufvudet, som nästan höjde sig öfver hans eget, böjde sig något åt sidan, liksom blomman på den för svaga stjelken. Men hvilket hufvud! De mörkbruna lockarna böljade ned från en marmorvit panna och bildade liksom en ram kring kinder, som liknade tvenne rosengårdar, öfver hvilka en färgprakten dämpande tillfällig sky nyss dragit fram; de stora, ovala ögonen voro väl nu beskuggade af de långa ögonfransarna, men slogos ibland upp och utsände då en kufvad eld, farlig att möta; den fina, raka näsan, den lilla korallmunnen, med sina hvita perlrader, kring hvilken löjena vänligen så gerna lekte; hela detta ansigte, som dertill bar ett rörande uttryck af oskuld och renhet, var helt enkelt förtjusande!

Då officern såg denna smärta, intagande gestalt och detta hänförande hufvud, började han tveka, om det ej snarare var en ur askan uppflammande känslignista än beräkningen, som bestämt herr Kurts val.

Denna intagande flicka var föräldralös; hennes far hade varit en mycket rik grosshandlare. Då hon ännu knappast var annat än ett barn, började herr Kurt v. S. att innästla sig hos

henne. Lika okunnig om sitt eget hjerta som om det verkliga lifvet, utbytte hon innan årets slut sin ungdomliga fågning och stora förmögenhet mot en titel och ett namn, som berättigade henne att vinna inträde i den exklusiva, förnåma societeten.

* * *

Under nästföljande vinter var det en afton mottagning hos grefve H:s, och de voro ej få som på vinterqvällen skyndade till huset N:o 5 vid Clara södra kyrkogata. Grefve H., som förut varit landshöfding, kallades nu allmänt och vulgärt diligens-H., såsom tack för att han var den förste här i landet, hvilken uträttat något för de arma resandes bekvämligare befördran, hvilka hittills uteslutande varit hänvisade till tortyr-instrumentet, den så kallade "rapphönan", om de ej voro rika nog att kunna bestå sig egna åkdon. Många voro ock de, hvilka menade att grefve H. härigenom gjort sig vida mera förtjent af fäderneslandet än genom sin verksamhet som landshöfding.

Sal och salonger voro redan temligen fyllda i detta, ett af Stockholms angenämaste och bästa hus, då herr Kurt von S. förde dit in sin unga, älskliga fru, som med en nästan ängslig min stödde sig på hans arm. Han presenterade henne till höger och venster för de äldre damerna, hvilka dock snävt och vårdslöst besvarade hennes djupa nigningar, och placerade sedan den arma, lilla rädda dufvan midt i denna fiendtliga skock af pösande gamla kalkonhonor.

En gammal friherrinna med brunt och skrynkligt roffå-gelsansigte tog upp sin guldlorgnnett och sade helt högt, under det hon envist lorgnerade henne:

"Är icke det der den lilla borgarflickan, som Kurt von S. haft den sottisen att gifta sig med?"

"Eller rättare med hennes halfva million," inföll en väldig turban med thy åtföljande kroknäsa.

"Nå, kusin," sade en tredje, "hvad betyder väl det? Han är ju sjelf numera endast en börsryttare, som är förlorad för

sin högättade slägt och som äfven borde vara det för societeten, synes det mig."

"Men hon ser dock så god och anspråkslös ut," vågade den unga, alltid älskvärda friherrinnan Augusta T. född R. invända.

"Anspråkslös! Hvad tänker du på, barn! Det fattas blott att hon trädt in här med några anspråk! De högsta hon kunde hafva vore att ej i tamburen blifva afvisad af betjeningen."

Sådan var en bland de första erfarenheter den unga frun gjorde vid inträdet i denna afundade och efterlängtade förnäma krets. Längte hon dock ej sitta kvar der såsom en skottafla för de gamla, grymt högmodiga, damernas sarkasmer, ty husets unga dotter, den goda och taktfulla fröken Mathilde, kom snart till hennes bistånd och förde henne vänligen in till ungdomen, dit äfven friherrinnan T. följde efter och med sin intagande godhet upplifvade hennes nedslagenhet.

Här råkade hon dock ut för ett annat missöde. Till en början rätt vänligt mottagen af de unga damerna, hvilka till större delen utgjordes af det förr nämnda "mösspartiet", i hvilket hymen likväl redan gjort några vakanser, kom här den ene kavaljeren efter den andre och lät presentera sig för henne. Hennes dansprogram var redan fullt, men kretsen af ungherrar glesnade dock icke omkring henne, och de tycktes nästan ej se någon annan än den "bländande" fru von S.

Då började äfven flickorna draga sig litet tillbaka för henne, och hon kände sig åter ensam midt i kretsen af kurtisörer.

Dansen började dock nu och skingrade hennes återvändande förstämning. De äldre herrarne gingo till sina spelbord och de gamla panelhönsen lemnades att ostördt frossa på sin nästas svagheter och brister. Härutinnan voro de förvånande lika sina plebejiska systrar, ja, måhända öfverträffade de dem i giftig skärpa.

Man hade superat, och den gamle, glade värden propo-
nerade en allmän angläs på maten. Gamla och unga måste

upp, och den stora salen var knappast tillräcklig för den långa kolonnen. Angläsen dansades under stor munterhet, och många voro de sirliga artigheter, som de gamla herrarne från 1700-talet derunder passade på att strö omkring sig.

Då dansen var slut och fru von S:s kavaljer förde henne in, mötte dem en betjent med en bricka, hvarpå bland annat stod den på hvarje bal oundärliga hvita lemonaden. Varm efter dansen som hon var, tog hon ett glas och tömde det i ett drag. Men hon mera släpte än stälde det tillbaka på brickan, blef alldeles blek och var nära att falla till golvet. Hon fördes till en soffa, men då hon här syntes nära att falla i vanmakt, leddes hon bort till fröken Mathildes rum.

Betjeningen, som nyss afdukat borden, hade af oförlåtligt slarf tagit en bränvinsflaska i stället för lemonad och derur fyllt glaset. Det var denna dryck fru von S. tömt i ett drag, och deraf kom sig hennes häftiga illamående.

(Mången torde ännu påminna sig denna lilla olyckshändelse hos grefve H:s).

Emellertid var nu detta, som sagdt, fru von S:s debut i la haute-volée, och ingen må förtänka henne, att den alls icke motsvarade hennes förväntningar, eller att hon mer och mer började draga sig från de förnäma salongerna. Skild från sitt forna umgänge kände den unga qvinnan sig snart isolerad, och dunkla aningar började vakna inom henne, att hon dock möjligen begått ett fruktansvärdt misstag och kanske förspilt sitt lifs lycka.

Förgäfves sökte hon i kärleken till sin man skydd mot en stundom hennes bröst sammandragande och tryckande hopplöshet. Denna kärlek hade dock aldrig varit af den natur att komma hennes hjerta att slå ett enda slag fortare, och dertill hade mannen börjat allt mer försumma henne, upptagen som han var af sina affärer och spekulationer.

* * *

I Juni månad påföljande sommar återfinna vi henne sittande vid stranden af Ulsundafjärden, en bok låg öppen på

gräset bredvid henne, ett moln låg öfver den vackra pannan och blicken stirrade missnöjd och orolig ut öfver de små kruksiga vågorna. Slutligen tårades ögat och tåren växte deri, tills den nedföll på gräset.

"Men, hvad är väl detta?" hviskade hon smärtsamt. "Hvaraf denna outhärliga tomhet — — —? Är jag väl på väg att blifva sjuk — — —? Hvad önskar jag? Hvad vill jag? Hvad fattas det mig? — — —" Då hörde hon reciteras:

"O! kärlek — jords och himmels under,
Du salighetens andedrägt,
Gudomlighetens friska flägt
I lifvets qvalmuppfyllda lunder;
Du hjerta i naturens bröst,
Du människors och gudars tröst."

Dessa ord uttalades af en skorrande och pipig stämma och ljödo nästan såsom ett svar på de frågor hon ställt till sig sjelf.

Der stod nemligen på ett klippsträng i sjön strax bredvid en liten figur, som vid första påseendet såg ut som en under ferierna till sprätt utklädd, skolpojke. Hans lilla, klena gestalt, det visserligen ej fula, men lillgamla ansigtet, den påtagligen enfaldiga minen och de stora, allting annat än plastiska, gesterna under deklamationen voro rent utaf löjväckande.

Hon spratt till och såg förskräckt upp, men derefter spred sig ett svagt leende öfver hennes sorgsna drag och skingrade molnet på hennes panna.

"Kom hit, herr L. och roa mig," sade hon. "Jag har tråkigt!"

Hans klumpiga och misslyckade försök att spela öfverraskad framkallade ett nytt leende på de vackra läpparna, hvilket dock dog bort under det han, bemödande sig att närma sig henne, skuttade öfver stenarne, men dervid dock ej glömde att försigtigt akta sina fina blankläderskor.

"Ah, sitter fru von S. här nere och fantiserar. Jag ber tusen gånger om ursäkt ifall jag stört — — —"

"Hör nu på, herr L. En gång för alla undanber jag mig att herr L. förföljer mig och spionerar på mig. Var god och afvakta tills jag kallar herr L. Nu har jag ledsamt, hitta på något, som förströr mig," sade hon med ett sjelfsvåldigt barns otålighet och en oeffterhärmlig kokett rörelse på det lilla hufvudet.

"O, att jag förmådde roa fru von S.," sade den lille mannen med patos, "jag önskar ingenting högre. Vill fru von S. fara ut och ro?"

"Åh nej," svarade hon, i det hon med sitt parasoll afslög en blomma. "Ett sådant der nöje på tu man hand blefve kanske en smula för mycket. Hitta på något annat!"

Men den svaga hjernan kunde inte hitta på något antagligt, och de gingo långsamt upp till Eriksdal.

Här hade herr Kurt hyrt sommarnöje, men sedan han kommit i besittning af sin frus stora kapitaler hade han också börjat operera i stort och var nu på affärsresor i utlandet. För honom hade smekmånaden varit kort, om han ens haft någon sådan, och snart trött på det äktenskapliga hemlifvet, hade han helt och hållet återvändt till sin gamla flamma: fru kommers.

Den arma lilla frun var således qvarlemnad der att sällskapa med ensamheten och herr L., men huru vådlig hennes yttre ställning och inre tillstånd än var, kunde denne herre dock aldrig blifva farlig för hennes lugn.

Herr L. liknade, hvilket vi redan nämnt, en sprättig skolpojke, ehuru han var några och tjugo år. Skäligen klent begåfvad i intelligent afseende, var det något genomgående fnaskigt i hela hans väsende. Hyresgäst likasom hon, var han en f. d. lat skolpojke, f. d. sergeant och officers-aspirant vid artilleriet, som gerna nu lät kalla sig löjtnant, men för närvarande var han ingenting alls, utom sin salig fars sysslolöse son, som ej hade det allra minsta annat att göra än att gå derute vid Eriksdal och förälska sig i den vackra fru von S.

"Här är en stor brist vid Eriksdal," sade fru von S. då de kommo upp på gården.

"Det är icke en, utan många," svarade L. med en dum suck. "Men hvarpå syftar min nådiga fru egentligen?"

"Jo, jag syftar på, att ett ställe som detta, hvilket ligger snart sagdt vid stranden af en stor fjärd, saknar badhus. Ni skapelsens egoistiska herrar," sade hon med en spefull blick på den lille mannen, "kunna ju alltid svalka er i vågorna hvar som helst, under det att vi fruntimmer här äro dömda att endast längtansfullt få se på dem."

"Jag beklagar," svarade han med en ynkligt bedröfvad min, "att jag ej är byggmästare, och att den bristen för pålningens skull ej kan afhjelpas förr än nästa vinter, men jag skall strax springa öfver till Jakobsberg aldeles här bredvid på denna sidan om Karlbergssjön. Der fins ett präktigt badhus, och jag skall förskaffa fru von S. tillfälle att dagligen begagna det. Var god och bestäm sjelf badtimmen."

"Nå tack, klockan elfva på förmiddagen då," svarade hon med en lätt afskedsnick och gick upp till sig.

Uppkommen i sin, för att vara blott en sommarbostad, rätt stora våning, återvände snart den der missnöjda minen i hennes ansigte. Hon tog ett broderi och arbetade en stund, men kastade snart bort det, gick till pianot och spelade några stycken, men tröttnade lika snart äfven derpå. Då kom hon att erinra sig de verser L. reciterat och sprang häftigt bort till bokhyllan, der hon snart fick reda på Tegnér's Axel, och denna lektyr blef sedan länge hennes sysselsättning.

Men de voro farliga de svar hon der erhöll på sina många frågor; den härliga poesien uppeldade allt mer hennes sjuka fantasi, och hon var ganska nära att förstå sitt hjertas längtan och hvad som kunde fylla tomheten deri. En kammarjungfru, som inträdde med ett visitkort och en nyckel, störde hennes drömmerier. På kortets ena sida stod herr L:s namn med en krumelur deröfver, som vid flygtigt påseende kunde tagas för en krona, men det var dock ej så, ty herr L. var ingalunda adelsman. På den andra sidan stod omsorgsfullt prentadt: badhuset vid Jakobsberg står till fru von S:s disposition alla dagar från klockan 11 till 12.

Efter en flygtig blick på kortet lade hon likgiltigt bort både det och nyckeln och återföll i sin grubblande tankfullhet. Längre satt hon så, utan att missmodets moln skingrades från hennes panna eller den förr så gladt strålande blicken ljusnade. Slutligen steg hon med en suck upp från kåsösen och gick bort till fönstret. Hon stod der länge och såg tankspridd bortåt sjön, då herr L. kom gående öfver gården, men hon gaf knappast akt derpå. Då föll hennes blick på nyckeln, strax lifvades hennes drag och hon skyndade att ringa. Kammarjungfrun kom in.

"Annette, bed herr L. hafva godheten stiga upp — han går der nere på gården."

Mycket sannolikt var just herr L. ute i afsigt att sammanträffa med fru von S. Dessa små spionerier voro ju hans enda sysselsättning. Han hade icke heller aflägsnat sig långt och instälde sig också genast.

"Tusen tack för besväret med badhusnyckeln," sade fru von S., i det hon vänligt räckte honom sin hand, "men ordspråket säger nog sant, att "den som får en tum beder strax om en aln". Vill herr L. nu äfven hafva artigheten att visa mig vägen till det der badhuset?"

"Oändligt gerna! En sådan afundsvärd promenad vore ju tiotusenfaldig ersättning för mitt lilla besvär. Här står jag såsom en lydlig slaf till fru von S:s disposition, färdig att springa till verdens ända, om ni så fordrar."

"Sakta, sakta, herr L., det blefve nog väl långt i eftermiddag, jag åtnöjer mig för i dag med att ni beskedligt går, ej springer, ned till Jakobsberg, och det är ju blott ett helt kort stycke väg dit."

"Ja, visserligen," svarade han, i det han oupphörligt bugade sig, "om man går gångstigen rakt fram, men man kan göra en ganska lång omväg — — —"

"Åh nej, min bästa herr L., jag betackar mig för alla krokvägar och åtnöjer mig med den genaste. — Annette, gif mig hatt och parasoll."

De gingo nu öfver en liten hage och kommo till en fri

gräsplan, hvilken sakta sluttade ned mot Karlbergs-kanalen. Gångstigen, som gick tvärs öfver denna plan, följde sedan kanalen ett litet stycke till dennas utlopp i Karlbergssjön, och der låg Jakobsberg med sitt badhus.

"Huru ståtligt Karlberg tager sig ut från denna sida," sade fru von S., i det hennes strålande blick flög öfver den lilla lugna sjön, bort till det vackra slottet med sina långa flyglar. "Kadetterna äro ju nu borta?"

"Ja, somliga äro tillåtna och andra ute på topografiska mätningar," svarade L. "Men äfven om de voro hemma, få de ej gå öfver kanalen, och denna sida är för dem förbjudet område, så att fru von S. kan vara lugn för ostörda promenader hitned."

"Nå, ja, det måste jag säga, att hela denna del af Kungsholmen är så lugn som låge den ända upp i Lappmarken. För min del skulle jag alls icke hafva något emot att se litet lif och rörelse der nere på den stora borggården."

De återvände nu under ett ständigt pladder af L., hvilket till största delen bestod af sentimentala fraser, hvilka, då de blefvo allt för klumpigt tydliga, lugnt och med ett gäckande hån tillrättavisades af fru von S. Lille L. mottog dessa, någon gång rätt skarpa, snärta med fullkomligt jemmod och blef aldrig nedslagen deraf, än mindre stött, ty oftast begrep han dem troligen ej.

Nästa dag gjorde fru von S. sin första badpromenad. Det var verkligen som en vandring i Lapplands enslighet, ty hon såg ej en enda lefvande varelse hvarken på bort- eller hemvägen. Denna enslighet fortfor ett par dagar, men slutligen, då hon en gång satt sig att hvila på en soffa som stod ett stycke från kanalbanken, såg hon tvenne officerare komma promenerande vägen utefter kanalen på andra sidan. Hon reste sig då strax och fortsatte vägen hemåt.

"Såg du," sade den yngre af de båda officerarne, hvilken ej var någon annan än vår bekante från Norrbro och baron R:s mottagning, löjtnant Tom; "såg du derborta på bänken på andra sidan kanalen? Jag trodde ej, att det växte så fina

och vackra blommor på Kungsholmen, åtminstone har jag ej förr sett någon sådan der under den tråkigt långa tid jag varit vid Karlberg."

"Menar du den der qvinspersonen, som nu går upp åt hagen?" frågade den andre, hvilken på ett ansigte, stelt lik-som vore det skuret i trä, bar en redan gråsprängd mustasch.

"Nå, du är då alltid oförbätterligt densamme, min käre Rolf. Om Hummelberget ett, tu, tre ramlade ned i sjön, så undrar jag just om du ens skulle blinka. Jag för min del är ganska nyfiken att veta, hvem den der smärta och säkert vackra flickan är, som går der borta i den ljusa sommar-klädningen och den lilla koketta hatten, och som aldrig förr syntts till här."

Ett trumpet "hum!" och en högljudd harskning var den andres enda svar.

Båda dessa herrar voro kompani-officerare vid Karlberg; löjtnant Tom endast sedan ett halft år, men den andre sedan nära ett decennium.

Löjtnant Tom var en reslig ung man med en starkt bygd, om också ej fullkomligt elegant figur. Det tjocka svarta håret omgaf en bred, fast panna de gråblå, kanske mer än vanligt åtskilda ögonen, hvilket gjorde att öfre delen af ansigtet syntes något bredt, uttryckte vanligen lugn sorglöshet, men stundom äfven djerf och hänsynslös energi; de fasta musklerna kring den välbildade men något stora munnen och den breda hakan gafvo ett totalintryck af kraft och manlighet.

Man kunde väl icke säga, att löjtnant Tom var en vacker karl, men hvem som helst skulle medgifvit att han såg ganska bra ut. Hans lynne var vanligen lugnt och blicken till och med en smula hård, men han antog stundom i sitt sätt något smeksamt, som påminte om kattnatur och som föga stod i harmoni med hans öfriga personlighet. Hvarje, något skarp-syntare broder skulle dock noga vaktat sina systrar för denne synbart så lugne unge man, inom hvilken dock möjligen en vulkan sjöd.

För tillfället tjenstfri hade han god tid att om förmidda-

garna hålla utkik efter Kungsholms-uppenbarelsen och länge behöfde han ej vänta på att få återse henne. Redan andra dagen kom hon, okunnig om att tvenne gråa ögon från andra sidan länge spejate efter henne, sorglöst gående utför gräsplanen. Hon hade dock knappast hunnit in genom grinden på staketet kring Jakobsberg, förr än löjtnant Tom syntes vid kanalen, lösgjorde en liten der fästad båt och rodde öfver samt skyndade bort till soffan på kanalbanken. Här slog han sig ned med en bok i handen. Denna soffa stod blott ett stenkast från grinden, och gångstigen gick helt nära förbi den.

Sedan han suttit der en halftimme, skenbart fördjudad i sin lektyr, hördes fraset af en klädning innanför de tätasyrénhäckarna, och öfver bokkanten såg han att den så otåligt väntade kom fram till grinden. Hon stannade öfverraskad, då hon märkte officeren, som satt på soffan derute och syntes under några ögonblick tveksam om huruvida hon skulle fortsätta sin väg eller vända om.

Han hade då tillfälle att obemärkt och noga betrakta henne. Omgifven af öppningen i häcken som af en grön ram och med ena handen lyftad till vredet på grinden, sågo de der farligt vackra ögonen, med en litet ängslig blick, ut åt planen. Den genom badet höjda färgen på de friska, af ungdom och helsa strålande kinderna, de något i oordning komna bruna lockarna och den smidiga fina gestalten bildade en tafla i den lefvande ramen, som kunnat blända en kallare betraktare än löjtnant Tom. Han betogs af beundran.

Efter någon tvekan tog hon dock mod till sig, öppnade grinden och skyndade med lätta, kanske väl hastiga, steg samt med ansigtet doldt bakom parasollen förbi den förskräckliga bänken. Så länge han såg en skynt af henne, tog han ej sin blick från dessa små fötter, hvilka knappast syntes röra vid marken.

"Åh hå, min lilla rädda dufva," sade han för sig sjelf, då hon försvunnit bland träden deruppe. "Var du lugn, man skall nogsamnt vakta sig att ej skrämman dig, *men falcken har dock nu en gång fästet sin blick på dig!*"

Det var ett på samma gång passioneradt och hårdt uttryck i den der falkens öga, då han halfhögt tänkte detta.

"Så obehagligt, att den der herrn skulle sitta der," tänkte hon å sin sida. "Hvad hade han väl der att göra! Han måtte väl ej mer komma dit igen!"

Nästa förmiddag stannade hon på sin badpromenad vid kanten af hagen och såg sig försigtigt omkring, innan hon be-trädde gräsplanen. Dernere var dock lika folktomt som vanligt, och framför allt satt der ingen på soffan. Hon fortsatte då lugnt sin väg. Då hon återkom från badet, satt han likväl der igen, den fasliga menniskan! Nå väl, han syntes ju i går ej det ringaste gifva akt på henne. Och hon skyndade åter förbi, men nog var det bra förargligt, att han nu återigen skulle sitta der!

Hon upphörde nu för ett par dagar att bada, i hopp att han skulle försvinna. Hvarje förmiddag rekognoscerades dock i smyg terrängen, men ingen syntes till. Då gick hon ditned igen. Då hon från badet kom ut till grinden, såg hon honom dock åter sittande derborta. Hon vände då om och gick bakom häcken och stannade der tveksam. Likväl skulle hon icke varit en Evas dotter, om hon ej känt en smula nyfikenhet, och derfor böjdes några grenar åt sidan och hon betraktade länge nog den der "otäcka karlen", som satt nedlutad öfver sin bok.

"Han ser ju dock ej så förskräcklig ut! Hvilken hög och vacker panna, omgifven af ett så rikt, mörkt hår! Han synes ju så allvarligt manlig och är visst, när allt kommer omkring, ej så farlig. Se, nu reser han sig och går. Hvilken ståtlig figur! Nå, du hederliga menniska, som går din väg!"

Han hade väl bemärkt, att hon kommit fram till grinden men vändt om då hon fick se honom. Hade hon glömt någonting och derfor återvändt, eller gjorde hon det verkligen för hans skull? För att öfvertyga sig om detta, dröjde han en stund, och då hon ej strax kom tillbaka, var han allt för god taktiker för att skrämma henne, hvarför han steg upp och gick.

Så fortgick det under några dagar, och hon började vänja sig vid att ofelbart finna honom sittande der på soffan när

hon gick hem, ja, parasollen skymde till och med ej alltid bort hennes vackra ansigte, då hon passerade förbi honom. Ännu sedan hon hemkommit, sysselsatte han hennes tankar.

Hon kunde ej neka för sig sjelf, att han såg synnerligen bra ut, och huru annorlunda tedde sig ej denne manlige unge officer mot lille herr L. eller — — ja, äfven mot en annan ej särdeles högväxt herre.

Herr L:s uppvaktningar blefvo dock för hvarje dag allt trägnare, och hon kunde knappast sätta foten utom dörren, utan att han strax var tillstädes. Denna efterhängsenhet började synnerligen besvära henne, men hon kände instinktlikt, att hon nu mer än någonsin borde vakta sig att allt för hårdt afvisa honom, hon visste dock ej rätt hvarföre. Det var ju för öfrigt likväl alltid någon att samtala med.

Då han som vanligt en morgon så fort hon blef synlig på gården, kom henne till mötes, helsade hon honom ett vänligt god morgon.

"Så roligt att se fru von S. så frisk och glad igen," sade han knyckande och bockande.

"Frisk, herr L.? Icke har jag varit sjuk ända sedan jag kom hit ut."

"Åh, jag bara trodde så, eftersom fru v. S. en tid såg så blek och nedslagen ut, men nu äro rosorna återkomna och de små groparna i kinden också, sedan fru von S. börjat se glad ut igen."

"Fägnar mig att herr L. finner det så. Skola vi göra en liten tur nedåt sjön?"

"Mer än gerna, min nådiga fru. Så länge det är sedan denna lycka förunnades mig! Jag tror det är hela tre dagar, tre evigheter, som det hela tiden bara varit mörkt och mulet för mig, ty den enda sol jag erkänner har varit borta och —

"Nej, nog nu min bäste herr L., låt oss tala hvardags-svenska och icke de der högtrafvande grannlåterna. Men hör på, herr L., hvem kan den officern i uniformen med röda passpoilerna vara, som jag mött två gånger dernere. Han har mörkt hår och skägg, är lång och temligen välväxt."

Hade hon egt den allra minsta erfarenhet skulle L. varit den siste, af hvilken hon begärt en sådan upplysning. Han såg också hastigt upp på henne med en öfverraskad blick, hvaruti en obestämd misstro lurade.

De dumma äro alltid de mest misstänksamma. Det är som om medvetandet om deras egen klena urskilning och ömdömesförmåga instinktlikt manade dem till varsamhet.

"Har fru von S. verkligen mött någon dernere? Det var besynnerligt, Karlbergsborna pläga sällan eller aldrig gå öfver kanalen."

"Om förlåtelse, herr L., sade jag mött, jag menade *sett*, der på andra sidan," rättade hon sig strax.

"Jaså, det var en annan sak. Lång och mörk med röda passepoiler? Om jag ej visste, att Tom W. redan för en vecka sedan skulle resa ned till Vestergötland, skulle jag bestämdt säga att det var han. Det finnes ingen annan derborta med röda passepoiler mer än han."

"Nå, det kan då qvitta mig aldeles lika, hvem han är. Det var endast hans fasta, manliga gång som något ådrog sig min uppmärksamhet, men han må vara hvem som helst, så tror jag att vi nu låta honom gå hvarvt han behagar."

"Ja, oändligen gerna för mig, blott jag sjelf får gå "hvarvt jag behagar" och det är endast vid sidan af en viss förtrolande fru, som —

"Se så, äro vi nu der igen! Tro mig, herr L., lägg bort de der ingenting betydande artigheterna; herr L. är icke lycklig alls i den genren! Men nu tror jag vi vända ditupp igen."

Uppkommen i sina rum, kastade hon hatt och parasoll på pianot, gick in i ett litet redan skumt kabinett och kröp der med en katts mjuka och smidiga rörelser upp i ett soffhörn. I denna ställning förblef hon hela qvällen försjunken i djupa tankar.

"Den der mystiska officeren med de brinnande ögonen är således Tom W.," tänkte hon, "ja, det måste vara han. Men hvarföre reste han då ej för en vecka sedan till Vestergötland? Det är ju precis från den tiden han börjat sitta der

på soffan! Skall han då icke resa, den olycksaliga menniskan! — — Det måste ej finnas något, som särdeles lockar honom dit ned, eftersom han ej reser. — Men, hvarföre dröjer han? Nej, nej, nej! jag vill ej tänka mer och går bestämdt icke och badar, förrän han är borta!"

Men nästa förmiddag kom hon ut igen genom grinden vid Jakobsberg och der på sätet satt åter vår vän Tom.

Denna gång skymde ej parasollen bort hennes älskliga drag, och Tom hade låtit boken sjunka. Deras ögon möttes för en tiondedels sekund, men detta ögonblick var bestämmande. Hon kände som om en blixtränkt in i hennes hjerta och sårat och sammandragit det. Var det smärta, var det förskräckelse hon kände? Hon visste det ej, men det skymde för hennes ögon, så att hon knappast såg gångstigen, på hvilken hon gick.

Under hela denna dag var hon sedan alldeles förvirrad. Hon lemnade ej sina rum, utan satt der och tänkte och tänkte, utan att det lyckades henne att få någon reda alls i detta tankekaos. Tusen beslut fattades och förkastades, den ena stunden grät hon, den andra strålade hon af hänryckning.

"Är jag då på väg att blifva vansinnig," sade hon till sig sjelf, då hon slutligen drog det skära sidentäcket upp öfver sitt lilla hufvud och försökte att somna. "Nå väl, om så är! Detta vanvett är dock ljuft, och kanske är det lyckligast att aldrig vakna derur till full klarhet. Full klarhet — —? Till hvad — —? O! att jag finge dö!"

Men det var endast dödens broder, som förbarmade sig öfver den arma. Hon somnade.

Nästa morgon började åter en svag strid. Skulle hon gå eller icke?

Arma lilla skygga fogel! Ormens tjusande blick har redan träffat dig, din motståndskraft är bruten, du måste gå, du kan ej annat!

Och hon gick!

De hade ju ännu ej vexlat ett ord, knappast sett på hvarandra och dock kände båda att en magnetisk ström existerade

emellan dem, och dessa tysta möten, hvilka faktiskt ej voro ämnade att vara några sådana, fortsattes ett par dagar.

En förmiddag fans han ej der! Det blef en dag af nervös, oupphörlig oro för henne. Har han rest? Är han sjuk? Hvad har hänt honom? Ty något förskräckligt måste inträffat, han borde ju, han måste ju i annat fall vara der, det var ej möjligt annat! Derhän hade det nu kommit med henne, att någon annan föreställning icke kunde uppstå i hennes själ.

Herr L. bemärkte strax denna sinnesförändring hos henne och plågade henne med dumma frågor och fadda bemödanden att förströ henne.

Nästa dag ilade hon med klappande hjerta dit ned. Der fans ingen på soffan, och hennes bröst greps af smärtsam beklämning. Men han var ju aldrig der då hon gick ned, hur kunde hon då vara så oförståndig och hoppas att han redan skulle sitta der, tänkte hon och skyndade in i badhuset. Hon kände sig allt för upprörd och orolig för att ens tänka på ett bad. Huru länge skulle hon dröja? Ack! huru långsamt gingo ej dessa väntans minuter. Skulle hon gå ännu och se efter om han satt der? Men ännu hade han ej kunnat hinna att komma. Hon tryckte sin hand mot det bultande hjertat och dröjde.

"Nu måste han dock vara här! Jag känner det," och hon gick.

"O, ja!! der sitter han ju den älsk— hon fullbordade ej tanken, men nästan sprang framåt gångstigen förbi soffan.

I samma ögonblick som hon med flammande kinder och klappande hjerta passerade den lilla soffan, tappade hon en handske, eller fälde hon den afsigtligt? Hvem kan afgöra det, hvem har någonsin nedstigit till de otaliga hemliga schakten i qvinnohjertat? Måhända skulle hon sjelf i detta ögonblick ej med full visshet kunnat besvara den frågan.

Som en tiger på sitt rof störtade han öfver den lilla handsken, tryckte den stormande mot sina läppar och sprang fram, i det han stängde vägen för henne.

"Er handske," sade han med djup, undertryckt röst och en lågande blick.

Darrande i hvarje fiber, ja, ända in i hjertat, höjde hon sin hand för att mottaga den.

"Nej," sade han, i det han våldsamt ryckte den tillbaka. "Må jag åtminstone ega qvar denna för allt hvad ni beröfvat mig, mina dagars frid, mina natters ro! Är jag ej bragt ända till vansinnets rand af er! Kan jag väl lefva mera utan att se er! Stöt bort mig och nästa dag skall jag ej mera finnas till! Jag vet ej hvem ni är, har ej ens ett dyrkadt namn att ropa, men hvad betyder det! Ni är solstrålen derborta som dallrar mellan trädens löf, doften från blommorna, sommarvinden som smeker min kind! Ni är allt skönt i himlen och på jorden, se der hvem och hvad ni är för mig!"

"För himlens skull låt mig gå, min herre!"

"Nej, ni får ej gå," svarade han med hårdhet, "innan ni återgifvit mig lifvet eller dödat mig oåterkalleligt. Vill ni lofva mig att jag får återställa er denna handske, ej här på denna öppna plats, utan i morgon vid denna tid i edert hem?"

"Låt mig gå! Jag bönfaller, låt mig få gå!"

"Ni lofvar då," sade han, ännu alljemt ställande sig i hennes väg, och i det han öfverfor henne med en flammande blick.

"Ja, ja," svarade hon med ångest, "låt mig blott gå."

Vacklande skyndade hon uppåt gräsplanen, hon visste knappast hvart hon gick eller huru hon kom hem.

Länge sedan hon försvunnit deruppe mellan träden, stod han qvar och såg med passionerade blickar efter henne. Slutligen gick han med dröjande steg sin väg.

Det var endast till hälften sant, att han ej kände henne, ty han visste att hon var en fru von S., men detta var också allt. Jo, han visste äfven att L., af hvilken han hade sina underrättelser, var öfver öronen betagen uti henne.

Han hade börjat att operera med strategisk beräkning, men snart utbröt vådelden äfven hos honom sjelf, grep oemotståndligt omkring sig och föranledde honom att begå det svåra taktiska felet att allt för tidigt göra henne sin vilda kärleksförklaring. Hade ej terrängen, honom ovetande, varit så väl beredd, kunde denna kärleksförklaring för alltid bortskrämt

och förolämpat henne. Han vann dock nu genom öfverrumpning, hvad han åsyftat att komma till genom skickliga manövrer. Samma eftermiddag besökte han L., dels för att lokalisera sig, dels för att narra honom att följande morgon begifva sig till staden, så att han ej skulle vara honom i vägen.

Hon å sin sida var i en ständig ångest; hon sökte intala sig sjelf att han alls inte skulle komma, att sådant aldrig varit hans allvarliga mening, och att hon ängslade sig helt och hållet onödigtvis. Icke destomindre sände hon fram på morgonen sin jungfru in till staden med ärenden, som nog skulle uppehålla henne der nästan hela dagen.

Sedan hon blifvit ensam, stängde hon sin dörr och slog sig ned längst in i våningen. Hon skulle naturligtvis ej öppna för någon, hvem det vara månne. Så satt hon der i den mest spända väntan. Hvarje det ringaste ljud kom henne att spritta till.

Vid elfva-tiden hörde hon tydligen en sakta knackning på salsdörren. Hon sprang upp och smög sig ljudlöst dit ut. Knackningen förnyades, då hon stod alldeles invid dörren, och en låg röst sade:

"Jag vet, att ni är ensam och att ni hör mig. Ni har lofvat mig att få komma, och här är jag nu. Ingenting i verlden kan förhindra mig att intränga till er, och jag *skall* göra det trots allt! Om ni ej öppnar vid min tredje knackning, så skyll er sjelf för de komprometterande följderna. — *Ni har lofvat!*"

Andlös stod hon derinne med örat mot dörren, oförmögen att tänka än mindre att besluta något, då den tredje knackningen kom henne att fara några steg tillbaka inåt rummet, och strax derefter hör hon ett våldsamt grepp i låsvredet, så att dörrarna brakade.

"Vänta! vänta!" ropade hon förtviflad och sprang fram till dörren, som hon öppnade.

Löjtnant Tom steg in, slöt dörren till och vred om nyckeln i dubbelt slag.

Hvilka förklaringar som gäfvos eller mottogos derinne

veta endast de två. Först efter kl. 1 aflägsnade sig löjtnant Tom, sedd af ingen, och fru von S. satt förgråten qvar i kabinettssoffan.

Efter denna dag syntes löjtnant Tom aldrig mer på soffan vid kanalbanken, och fru von S. tog alltid den långa omvägen öfver berget och gick genom skogen, då hon återvände från sina bad.

Det var omöjligt annat än att herr L:s dolska misstänksamhet och ständiga spionerier snart skulle komma fru von S:s små krokvägar på spåren. Han såg, hvar hon flere gånger brukade komma fram ur skogen, och der dolde han sig en förmiddag bland buskarna. Långe behöfde han ej vänta, förr än han hörde tvänne låga röster, och snart upptäckte han fru von S. stödd på löjtnant Toms arm. Nära skogsbrynet stannade de en stund, lutade på ett högst misstänkt sätt sina hufvuden tillsammans och åtskildes.

L. blef dervid så ursinnig som det är möjligt för en så slappt anlagd natur som hans, och han svor att de der möttena skulle fru von S. dyrt få betala honom. Han skyndade på en omväg ned till Eriksdal och mötte henne, då hon skulle gå in på gården.

Med det allra slätaste ansigte gick han emot henne och frågade med sötsur min, om badet bekommit henne väl, om vattnet ej började blifva något för svalt nu mot slutet af Augusti; att man borde vara rädd om sin dyrbara hälsa, om ej för egen, så för andras skull, som skattade den så högt o. s. v.

"Återigen min hälsa, herr L.! Ser då herr L:s skarpa blick något sjukdomssymptom hos mig, så för all del säg mig det, men var annars ingen olycksprofet, bäste herr L."

"Olycksprofet, jag? Åh, tusen gånger nej, min nådigaste fru von S. Hvar skulle man väl se hälsa om ej på dessa rosiga kinder och i denna lifliga blick! Och i detta lugna medvetande sedan! Hvems kan vara kristallklarare än fru v. S:s?"

En lätt sky drog hastigt öfver det täcka ansigtet vid denna i öfrigt helt visst oafsigtliga anspelning, och hon svarade obesväradt och skämtsamt:

"Jag kan ej vara nog tacksam för herr L:s stora omsorg om mitt välbefinnande, och jag försäkrar herr L. att det aldrig varit bättre än nu."

"För all del var då litet mera rädd derom, fru von S. De der sjöbaden, så här sent, äro för helsan vådliga nog, och huru lätt förkyler man sig ej derefter på de långa promenaderna hem genom skogen," tillade han, med ett styggt leende, hvilket man knappast kunde missförstå.

Odrägliga menniska, tänkte hon för sig sjelf och tillade högt:

"Åh, det har ingen fara, herr L. Adjö!"

"Ingen fara," mumlade han då hon gick bort. "Åh jo, min nådiga, den är allt större än du tror."

Då hon kom in till sig, stannade hon tankfull framför fönstret.

"Kunde han mena något? Är det väl någonsin en mening i den der herrns pjoller? Men hans min var elak, då han talade om skogsvägen. Skulle redan moln uppstiga på min, sedan så kort tid, äntligen klara himmel? O, jag lefver först nu! Endast kärleken är lif och jag kände den ej. Sedan dess onämnbara fröjd fyller mitt förr så arma hjerta, är allt liksom förvandladt, solen skiner klarare, blommornas doft är dubbelt ljuf och hela naturen sjunger en lofsång, den jag först nu förstår. Vacklade jag icke både åt den högra och den venstra sidan, omedvetet trånande efter någon att stödja mig vid! Och jag fann dig äntligen, du kära, du starka stam, kring hvilken min svaga ranka så tillitsfullt, så hängifvet kunde slingra sig!" Kom nu stormar, jag fruktar er ej, kom — — —

"Ett bref till hennes nåd," sade den inträdande kammarjungfrun.

Hon mottog det likgiltigt, men vid en blick på utanskriften mulnade hon och lade brefvet missnöjdt och något häftigt på det närstående bordet och sade för sig sjelf:

"Redan andra malörtsdroppen i min sällhetsbägare!"

Sällhet? Hon trodde sig hafva beträdt dess väg, den arma, olyckliga, unga qvinnan, då hon endast förirrat sig bland sinnesrusets bedårande, efemära fröjder och villovägar.

Malörtsdroppar? Hon förstod då ej, att det var hennes skyddsengels första varningar till henne att hejda sig vid kanten af bråddjupet!

Brevet var från herr Kurt. I torr affärsstil nämnde han, att han slutat sina göromål i Frankrike och nu var på väg till Nordtyskland, der han bad henne komma sig till mötes i Stettin, fjorton dagar derefter, för att göra en liten tur ned åt Saxen före hans hemresa.

I första ögonblicket beslöt hon att förebära en opasslighet eller annat hinder för att slippa ifrån denna motbjudande resa, men först ville hon dock rådgöra derom med löjtnant Tom. Det blef henne långt att vänta härmed ända till nästa dag, och hon gick derföre på eftermiddagen ut och tog vägen ned åt Karlbergsidan i hopp att der möta honom. Hon hade dock knappast hunnit upp till hagen, då lille herr L. kom springande efter henne och andfädd ropade:

"Jag kan omöjligt låta fru von S. gå ensam uppåt skogen, så här på qvällen. Hela stadshagen vimlar af uteliggare, hvilka nog kunnat förirra sig ända hit bort och skulle åtminstone skrämma fru von S., om ej något värre."

Högst förtretad öfver hans odrägliga efterhängsenhet svarade hon dock temligen lugnt:

"Hela sommaren har jag ju gått häromkring öfver allt utan att det minsta obehag mött mig. Herr L:s omsorg just nu synes mig derföre temligen opåkallad och öfverflödig."

"Ja, men här uppe i skogen har dock fru von S. väl aldrig gått *utan i sällskap med en säker beskyddare.*"

Hänsyftningen var allt för tydlig och klumpig för att ej träffa djupt, och hennes kind bleknade då hon med skälfvande röst svarade:

"Hvart jag går eller icke går kommer ingen och aldrig minst herr L. vid. Jag har blott allt för länge fördragit herr L:s envisa efterhängsenhet och undanbeder mig den alldeles från denna stund! Och efter det ej tillåtes mig att ostörd få gå, hvart jag behagar, så återstår mig ej annat än att återvända hemr."

Derpå gick hon förbi honom och skyndade gångstigen tillbaka.

Slagen med häpnad stod han qvar en stund, hvarefter han hotande höjde sin knutna hand efter henne och gick långsamt tillbaka ned åt gården.

Fru von S. kom hem i en ganska upprörd sinnesstämning; de blefvo henne öfvermäktiga, alla dessa upprörande intryck, och hon kastade sig, smältande i tårar, ned uti en soffa. Det der brevet låg som en blytyngd på hennes bröst. Skulle hon resa? *Han* återkommer ju dock i alla händelser snart, och hennes korta sällhet skulle vara slut! Och den der L.! Hans oförskämdhet både retade och förskräckte henne. Nog visste han något, det kunde ej längre betviflas. Hvad skulle hon väl taga sig till!

Men då kom hoppet i löjtnant Toms skepnad. Han, ja han skulle nog utreda och hjälpa allt, kunde hon blott redan i detta ögonblick slingra sina armar omkring det kära hufvudet!

I sådana tankar tillbragte hon aftonen och en del af natten, och den var ganska långt framskriden, innan hon äntligen slumrade in.

Morgonen derpå förmådde hon knappast afvakta elfvatten, utan begaf sig redan ganska tidigt utaf till Jakobsberg. Herr L. stod på gården och helsade, då hon kom ut, men detta låtsade hon ej märka, utan skyndade bort. I badhuset uppehöll hon sig endast så lång stund, som varit behöflig för att taga ett bad och begaf sig derefter brådslande vägen uppåt berget.

Han var redan der och kom henne till mötes. Med ett litet glädjerop föll hon till hans bröst och låg några ögonblick under, häftiga snyftningar qvar i hans starka famn.

När underlät väl någonsin qvinnan att beteckna de stora momenterna, vare sig af glädje eller sorg, med några tårar.

"Hvad! Du gråter, min älskling! Har då något ledsamt hänt dig?" sade han, i det han med mildt våld upplyfte hennes lilla, sorgsna hufvud.

"Något? Ack mycket, mycket har händt, och inom kort är hela vår sällhet förbi."

"Lugna dig nu, min dyra vän, och berätta mig allt. Det vore likväl bra besynnerligt, om vi ej sjelfva till en viss grad skulle förmå att länka vårt öde. Lemna du tryggt detta åt mig och säg mig nu hvad som inträffat."

Hans fasta ton och den tillförsigt han inlade i sina sista ord hade ett förunderligt lugnande inflytande på henne, och hon meddelade honom nu innehållet af herr Kurts bref samt de misstankar hon hyste mot herr L.

Hvad brevet beträffade, så var löjtnant Tom strax på det klara dermed. Hon borde utan tvekan bestämma sig för att resa, och ville han då följa henne åtminstone till Kalmar. Herr L:s hänsyftningar syntes deremot gifva honom åtskilligt att tänka på, och begge stannade de till sist vid det beslut, att hon, efter den oförsigtiga brytningen med herr L., som inträffat föregående afton, ofördröjligen borde återflytta till staden under förevändning att der göra sina reseanordningar. Det gick ej an att vidare utsätta sig för hans spionier.

Under detta långa samtal hade de fördjupat sig inåt kogen, på samma gång de närmade sig Eriksdal. De öfverraskades då af ett dämpadt nödrop, helt nära framför dem. Löjtnant Tom påskyndade deras steg och då skogsvägen just här gjorde en skarp krökning, sågo de, just som de passerat densamma, ett stycke nedåt skogsvägen tvenne ruskiga karlar, hvilka höllo herr L. emellan sig och just som bäst voro i färd med att ransaka hans fickor.

Löjtnant Tom släppte genast fru von S:s arm, oaktadt hennes förskräckelse och protester, och var i några språng framme hos dem, men dock ej så fort att ej den ene vagabonden hann draga sin knif, för så vidt han ej förut gjort det. Han riktade genast ett hugg mot löjtnanten, men denne gaf honom, skickligt och blixtnabbt, ett slag af sin käpp under den knifbeväpnade armen, som skickade knifven högt upp i luften. Ett nästan samtidigt knytnäfs slag vid venstra tinningen fälde honom till marken som om åskan träffat honom, men

han höll så fast i L:s krage, att han drog denne med sig i fallet, hvarvid stackars L. åter uppgaf ett jemmerligt nödrop. Den andre uslingen tog genast till fötter inåt skogen.

Detta passerade inom loppet af några sekunder, så att fru von S. ej ens hunnit aflägsna sig, om hon än velat det, innan allt var slut. Hon stod der dock som förstenad och åsåg uppträdet. Löjtnant Tom gjorde ett lugnande tecken med handen till henne och uppreste derefter L. Han öfvertygade sig snart, att denne ej lidit någon annan skada, än att han förlorat ur och portmonnä. Klockan hade bofven, som ännu låg der medvetlös, tappat på marken, men portmonnän hade följt med den andre. Nu började de ruska om den fallne, hvilken snart qvicknade vid. L. ville nödvändigt, att de skulle taga honom med ned till gården och sända honom in till polisen, men löjtnanten satte sig kort och bestämdt deremot, och sedan L. tagit upp klockan, skickade han uslingen med en kraftig spark inåt buskarna och lät honom löpa.

De båda herrarne gingo nu bort till fru von S., som ännu qvarstod på samma ställe. Löjtnant Tom nalkades henne vördnadsfullt:

"Nu, min fru, ångrar jag icke, att jag tog mig friheten påtvinga er mitt sällskap, då jag nyss hade äran möta eder dernere. Jag har åtminstone besparat er förskräckelsen att ensam råka ut för de der bofvarna. Herr L. skall nu hafva äran och nöjet att ledsaga eder hem."

"Ack! lemna mig icke, herr löjtnant, innan jag kommit lyckligt hem; jag är så fasligt uppskakad och förskräckt!"

"Som ni befaller, min nådiga. Behagar ni då taga min arm?"

De gingo vägen nedåt, och då de kommit ut ur skogen och vöro helt nära gården, stannade löjtnant Tom och sade:

"Nu torde jag få bjuda herrskapet farväl. Men innan jag går vill jag säga dig L., att det väl, för din egen skull, är bäst, att du absolut förtiger denna aftons händelse. Du var nyss i en fara, hvarur jag hade den turen att rädda dig, men tro mig," tillade han med en blick på L., som gick den lille

mannen genom mærg och ben, "det minsta ord som kunde yppa denna qvälls händelser vore för dig vida farligare än de der uslingarnas knifvar. Tig därför absolut, det är mitt råd. Och ni, min fru! Om händelsen beredt mig tillfälle att i någon ringa mån vara er till tjenst, så vore jag mer än ersatt därför, om ni behagade låta det nyss passerade stanna mellan oss tre. God natt, mitt herrskap!"

"För all del, löjtnant W.! gå icke hem genom skogen, utan tag vägen öfver hagen," sade fru von S. ängsligt.

"Er önskan är detsamma som en befallning," svarade han småleende och vek utaf på den antyddas vägen.

Båda två alldeles ovissa om den ställning, hvaruti de nu egentligen kommit till hvarandra, fortsatte fru von S. och herr L. den korta vägen hem. De åtskildes utan att hafva vexlat ett ord.

Tidigt påföljande morgon förde en hyrvagn fru von S. in till staden, der alla anordningar vidtogos för en snar inflyttning. Dessa bestyr fortsattes ifrigt ute vid Eriksdal under närmaste dagar och väckte snart herr L:s uppmärksamhet. På den vanliga sqvallervägen genom tjenstfolket kom han lätt till visshet om hvad allt detta hade att betyda, och han blef lika ängslig som förtörnad öfver, att hans så länge och ihärdigt närda förhoppningar nu syntes på väg att alldeles gå i qvaf.

Fru von S. hade ingen ro innan hon kom bort från ett ställe, der hvarje hennes steg bespejades och der till och med skogen, det enda ställe der hon trott sig i skydd för spionerierna, nu visat sig farligare än annorstädes.

Ändtligen var aftonen före afresan inne. Hon gick ut för att säga farväl åt dessa ställen, der hon så mången gång suttit och drömt, längtat och på sista tiden upplefvat så mycket.

Ännu en gång satt hon der nere vid den bugtande viken, de små vågorna sqvalpade och lekte så stilla mellan kiselstenarne, den stora fjärden krusades knapt af den svaga vinden och Hufvudstad der midt emot speglade sina höga murar i vattnet. Långt derborta sänkte sig aftonsolen öfver Ulfunda

slott och sexklämningen kom svagt hän öfver vattnet från Broms aflägsna kyrka. Det var frid i taflan, men den bortdöende naturens frid; det låg en hopplös höststämning öfver den. Ingen fågel sjöng mera sin aftonhymn, lundarna började gulna, gräsmattan hade redan förlorat sin bjertgröna färg och de alltid grå klipporna stupade nu mörkare och dystrare än någonsin ned i vattnet.

Hon genomgick då i minnet alla sommarens skiftande händelser. Huru annorlunda var det ej inom henne nu, mot då hon första gången blickade ut öfver dessa nejder! Då var hon ännu ett oskyldigt, otillfredställt barn. Hon drefs visserligen då af en plågsam, obestämd längtan, hon kände sig så ensam, men stod dock utan fruktan och sjelfförebärelse inför sitt eget medvetande. Nu hade hon blifvit en fullt medveten qvinna, naturen hade afslöjat för henne en af sina största hemligheter och fröjder! Var hon väl lyckligare nu — — —?

Det smärtsamma uttryck, hvilket låg öfver de vackra dragen, gaf härpå ett otvetydigt svar. De första svaga ilarna af straffets tunga vind hade redan nått henne!

Skymningen började falla öfver stränderna och vattnet, ett och annat ljus glimmade redan långt derborta på andra sidan fjärden, innan hon steg upp och långsamt begaf sig mot gården. Hemkommen var det endast motvilligt och mödosamt hon lade handen vid de sista bestyren för morgondagens flyttning. Det föreföll henne, som om äfven hennes kärleks sommar nu vore slut och som om hon endast ginge emot höststormar och mörker.

Vagnen kom tidigt på morgonen nästa dag och ganska få af stället invånare voro ute, då hon uppsteg deruti. Icke ens herr L. syntes till. Hon sände en lång blick kring hela nejden och tog med den farväl af detta för henne så minnesrika ställe, hvilket hon aldrig mer skulle återse.

* * *

Fru von S. var sedan några dagar i sin våning i staden. Ett visst lugn hade inträdt omkring henne, och hon tyckte sig

först nu kunna uteslutande hängifva sig åt sin enda, lidelsefulla önskan att få sammanvara med löjtnant Tom. Detta var så mycket lättare som ingen af hennes umgängesbekanta ännu inflyttat från landet, och här fans ej någon, som miss-tänksamt följde hvarje hennes steg. Detta hade hittills nästan varit det enda, som ingifvit henne någon bestämd oro, ty helt och hållet i passionens våld som hon var, hade hon ännu ej annorlunda än genom denna oro känt trycket af det skefva och felaktiga i sina nya förhållanden, hvilka tvärt om blefvo mera romantiska och pikanta genom det hemlighetsfulla deri.

Då mottog hon en dag ett bref med en främmande handstil. Hon öppnade det med någon undran och läste:

"Min nådiga fru!

Få, om ens någon, torde hafva varit er en mera hängifven slaf, än jag varit under hela denna sommar. Om jag kunnat gissa edra önskningsar, har jag skyndat att uppfylla dem, innan ni hunnit uttala dem. Huru har ni lönat denna hängifvenhet? Till en tid tycktes ni ej ogera mottaga min hyllning, men det kom en annan (ni vet sjelf bäst när), och ni började bemöta mig med kall likgiltighet och förbjöd mig till och med slutligen edert sällskap. Till sist lemnade ni detta ställe utan att ens säga mig farväl. Hvarigenom har jag förtjenat detta? Ett sådant tillvägagående å er sida är hjertlöst, min fru, ja, det är mer: det är oförsigtigt! Min ställning såsom eder ofrivillige och hatade förtrogne är outhärdlig. Om jag skall förmå att bibehålla den, så måste ni åtminstone gifva tillbaka en smula vänskap åt den, som då gerna fortfarande förblifver

eder ödmjuka tjenare L."

Efter genomläsandet af detta bref satt hon aldeles tillintetgjord, och det föll ur hennes hand.

"Han hotar mig, den eländige!" sade hon halft förtviflad, halft förtörnad. "Att han vet allt kan icke mer betviflas, och han hotar mig — — —! Hvad skall jag väl taga mig till!"

Under inflytandet af en våldsamt sinneströrelse skyndade

hon till sitt skrifbord och skref följande oförsigtiga rader, hvilka väl aldrig flutit ur hennes penna, om hon ej påverkats af förskräckelsen, hvilken förledde henne att begagna den svagas vapen, listen:

"Herr L.!

Att jag vid min afresa från Eriksdal ej fick tillfälle säga herr L. farväl, har mycket, mycket smärtat mig. Jag hade ju så många anledningar att hembära herr L. mina varmaste tacksägelser för så mycken trofast vänskap; för dessa oförgätliga stunder nere vid fjärden och under våra dagliga promenader samt för all den rörande hängifvenhet, som förljufvat den annars ödsliga ensamheten derute för herr L:s alltid hjertligt erkänsamma

Amelie von S.

P. S. Naturligtvis bereder herr L. mig tillfälle att efter min återkomst från utlandet, i mitt hem, betyga herr L. min tacksamhet, och räknar jag på herr L:s heder, att herr L. förtiger vissa saker."

Sedan hon afsänt denna biljett, skyndade hon att uppbränna L:s bref och beslöt efter lång öfverläggning att ej nämna ett ord derom till löjtnant Tom. Tiden för hennes afresa var snart inne. Till hennes ytterliga bedröfvelse hade löjtnant Tom meddelat henne, att det var honom omöjligt beledsaga henne till Kalmar, såsom de först öfverenskommit. Det var dock ej nog härmed. Dagen innan hon skulle afresa, kom herr L. på besök, men blef förstås icke mottagen.

Följande dag, och så att säga i afresans stund, mottog hon följande biljett från herr L., hvilken hon dock ej hann att läsa förr än på ångbåten. Den var af följande innehåll:

"Min fru!

Ni har ej behagat mottaga mig. Hyckleriets tid emellan oss måste emellertid taga slut. Huru enfaldig ni än anser mig vara, låter jag dock ej bedåra mig af edra hala ord, genom hvilka skrymteriet allt för tydligt lyser fram. Det är i öfrigt ingen lumpen salongsvänskap jag begär af eder, utan samma rättigheter ni så frikostigt slösar på en ovärdig man.

Betänk eder! Ni vet allt för väl, att edert goda namn och rykte helt och hållet ligger i min hand. Skulle ni vara djerf nog att förneka detta, så betänk blott det mer än tillräckligt komprometterande bref ni haft godheten lemna mig som ett förkrossande vapen emot eder sjelf. Jag ernar ej afbida eder återkomst, utan ni behagade svara bestämdt, om ni vill hafva krig eller fred och det innan ni afreser. L."

Herr L. hade synbarligen ej haft sig så noga bekant tiden för denna afresa utan räknat på några dagars frist för vinnandet af sitt mål.

Emellertid anträdde hon sin resa under det dubbla intrycket af sin missräkning att ej få löjtnant Toms sällskap och sin dödande ångest öfver L:s nedriga bref. Nog hade hon derunder mer än tillräckligt att tänka på, och det var tankar, hvilka inga reseintryck förmådde skingra. De ledde dock till ett bestämdt beslut, innan båten hunnit in i den breda Oderfloden. Efter detta beslut kunde hon med något intresse betrakta det lilla täcka Svinemünde, hvilket låg der vid flodens utlopp i hafvet som en stor blomsterkorg flytande på vattnet. Ändtligen var man framme vid Stettin, och der på bryggan stod verkligen herr Kurt.

Deras möte var fullkomligt *comme-il-faut*, ty det kunde knappast varit lugnare eller likgiltigare.

Då de stigit upp i den väntande vagnen, sade han: "Hvad du ser blek och medtagen ut, min vän. Har du besvärats af sjön?"

"Ja, naturligtvis (vädret hade emellertid varit det vackraste och hafvet nästan lugnt under hela resan). Men du sjelf, min käre Kurt, som dock blott rest öfver land, du ser ju ut som en konvalescent, och jag måste göra dig den komplimangen att du magrat ej så obetydligt."

Herr Kurt hade ingalunda försummat att flitigt göra afärer äfven i Paris' många nöjestempel.

Under dylika ömma utgjutelser kommo de ned till bangården och foro till Berlin. Sedan de der på aftonen gjort en tur i vagn genom Thiergarten, suttit en stund vid Krolls

etablissement och tagit hemvägen genom Jägerstrasse med sina millionär-villor, återvände de till hotellet.

Då de kommit upp på sina rum, sade hon:

"Jag får ej dröja att göra dig ett ledsamt meddelande, hvilket fördrar snar åtgärd."

"Kära du, spar dermed tills i morgon. Jag är något trött, och i öfrigt om man nödvändigt måste intaga bäska piller, så är sådant alltid bäst på morgonen."

"Som du vill, men jag säger dig, att saken är både allvarsam och brådskande."

"Nå, väl," svarade han misslynt och kastade sig i en bekväm länstol, "låt oss då afhandla den nu."

"Du lemnade mig ensam derute på Eriksdal och for din väg med löfte att återkomma inom en månad. Det är nu nära tre sedan dess. Jag sökte förströ mig med läsning, med musik och promenader och fann mig till att börja med rätt bra i ensamheten, men den blef ej långvarig. Lille L., du vet, passade på så fort jag satte foten utom dörren och blef snart mitt dagliga sällskap. Jag fann honom väl både enfaldig och löjlig, men det var dock alltid någon att tala vid. Det dröjde dock ej länge, förr än den lille herrn blef sentimental och gjorde mig nästan dagligen förblommerade kärleksförklaringar. Allt detta var väl endast löjeväckande, och jag höll den herrn med lätthet inom behöriga skrankor, men —"

"Men, min söta vän," inföll herr Kurt gäspande, "hvad kan du väl finna för allvarsamt i allt det der skräpet?"

"Vänta, vi hafva ej hunnit till punkt ännu. Herr L:s utgjutelser blefvo allt tydligare och hans efterhängsenhet allt odrägligare. Jag måste då slutligen bestämdt undanbedja mig hans vidare sällskap."

"Hvilken barnslighet! Hvarför lät du ej den narren prata så mycket han behagade i stället för att tillställa en scen?"

"För det att jag ej längre kunde fördraga det," svarade hon med en föraktlig blick på sin herre och man. "Men jag gjorde mera, jag flyttade in till staden, då jag ej på annat sätt kunde blifva honom qvitt."

"Hvad! har du redan flyttat in?"

"Ja, i förra veckan. Sedan jag varit några dagar i staden, mottog jag ett bref från herr L., hvilket jag alldeles ej öppnat, om jag kunnat ana att det var från honom, utan återsändt det obrutet. Jag öppnade det olyckligtvis. I de mest ödmjuka och bedröfvade ordalag beklagar han sig der öfver det oförtjenta misshag, jag visat honom, och mest öfver att jag lemnat Eriksdal utan att säga honom farväl. Till min stora ledsnad fann jag då, att jag i min häftighet gått för långt och varit alldeles för sträng mot honom. Under inflytandet af min lifliga ånger häröfver satte jag mig strax ned och skref ett svar, affattadt i allt för vänliga och måhända något oförsigtiga ordalag. Se nu här hvad bruk den dåliga menniskan hotar göra deraf."

Herr Kurt tog temligen likgiltigt emot herr L:s sista bref, hvilket hon räckte honom, upptog makligt sin pince-nez och sjönk tillbaka i stolen. Då han genomläst det, gjorde han en förfärlig grimas och sade missnöjd men utan all häftighet:

"Ja, ni äro eder då alltid lika. Kunna ni då icke prata till fyllest utan att äfven taga till pennan! Sägen hvad som helst, ja, gören äfven nästan hvad som helst, utan vittnen förstås, men varen då ej nog vanvettiga att lemna skriftligt intyg på edra dumheter. Hur mången qvinna har ej denna skrifklåda störtat! Emellertid borde den göken hafva sig ett godt kok stryk."

"Och dermed anser du honom betald för sitt vackra uttryck om "den der ovärdige mannen". Det fattades blott att du återgäfvade honom denna komplimang på ett så groft manér, och skandalen vore färdig. Dermed hade man dock ej beröfvat honom mitt oförsigtiga bref, som han kan använda emot oss."

"Fördömdt! Hur kunde du glömma dig till en sådan oförsigtighet! Kanske att jag nu skulle gå och återfordra dina hjertnupna utgjutelser? Naturligtvis svarar han då nej."

"Något sådant kan icke komma i fråga och vore, som du säger, ändamålslost, men jag känner en person, hvilken har ett betydligt inflytande på herr L. och som, om du vände dig

till honom, helt visst skulle både återtaga mitt bref från herr L. och skrämma honom från all tanke på skandal."

"Nå, för tusan, så nämn honom då, så att vi få ett slut på denna tråkiga historia."

Herr Kurt skref nästa morgon ett förbindligt bref till löjtnant Tom, deri han på sin hustrus vägnar anmodade honom att söka af L. återbekomma hennes oförsigtiga skrifvelse, en tjenst, för hvilken de båda skulle hos löjtnant Tom stanna i den största förbindelse.

Sedan fru von S. skickligt genomfört denna intrig, hvarigenom hon vann det dubbla ändamålet att återfå sitt bref och ställa mannen i stor förbindelse hos sin älskare, glömde hon alla mannens varningar för faran utaf att skrifva och medsmög en diger packe i brefvet till löjtnant Tom.

Derefter afreste herrskapet till Dresden.

* * *

En vacker förmiddag kom löjtnant Tom promenerande in på gården vid Eriksdal och mötte der herr L.

"Se god morgon, Tom! Jag trodde knappast, att du vidare hade dina vägar åt dessa trakter. Går du här och lifvar upp gamla minnen?"

"Nå, jag kunde väl vilja titta ned och höra efter, om ej stadshagens strykare gjort kål på dig ännu," svarade Tom med detta kattlena uttryck i blicken, hvilket stundom var honom eget.

"Ja, den gången gjorde du mig ett handtag som jag ej snart skall glömma," svarade L.

"Hör på L.! Låt oss gå upp till dig, jag har några ord att säga dig."

Då de kommit upp i L:s rum och slagit sig ned, Tom i soffan och L. i en tätt brövid densamma stående länstol, satt Tom en stund tyst, men vände sig sedan till L. och sade med en på samma gång smilande och hånfull min.

"Så beskedlig och ofarlig du än i allmänhet ser ut, min käre L., så är du dock när allt kommer omkring en stor lymmel!"

"Hvad säger du!" sade L. upprusande, men han hejdades,

innan han hunnit fullt resa sig, af Toms starka hand, som våldsamt tryckte honom tillbaka ned i stolen.

"Sitt stilla och för ej något väsen, om du annars vill bevara dina eländiga benknotor," sade Tom med en ljungande blick, som var nära att komma lille L. att dåna. "Du har haft den skurkaktigheten, att då du ej förmådde på annat sätt vinna en qvinna, spionera ut hennes förhållande till mig och genom hot att yppa detta först narrat henne att tillskrifva dig ett oförsigtigt bref och sedan sökt att tilltvinga dig hennes fullkomliga undergifvenhet. Men du besinnade då ej, du enfaldige stackare, att du ju skulle möta mig på din väg till henne, eller trodde du dig äfven kunna skrämma henne till tystnad? — Gif genast hit brefvet!"

"Bref? Icke har jag något bref — jag förstår ej —"

Toms jernhand grep honom som ett skrufstäd öfver nacken och afbröt meningen.

"Försök inga undanflygter," sade Tom, i det han klämde till, så att L. blef blå i ansigtet. "Du har det väl der i chiffoniern." Och han upplyfte honom som en vante ur stolen och stälde honom framför nämnda möbel. — "Tag fram nyckeln!"

L. fick med svårighet upp en nyckelknippa, men fubblade förgäfvos med att insätta nyckeln i låset.

"Jag skall hjälpa dig," sade Tom, tog nyckelne och öppnade klaffen.

L. föll nu i snyftningar och hade mycken svårighet att få ut en låda, bakom hvilken en lönnlåda var anbragt, ur hvilken han tog fram fru von S. bref och lemnade till Tom.

"Nå, detta är nu godt och väl," sade denne, sedan han hade öfvertygat sig om att brefvet bar fru von S. handstil, "men om du någonsin med en halfdragen ande yppar hvad du lömskt smugit dig till att få veta, eller om du kastar en skymt af skugga på fru von S., så skall jag så visst döda dig, som att jag nu, för denna gång, säger dig farväl."

Härpå slängde han herr L. tillbaka i stolen och lemnade honom der pustande och halft vanmäktig.

* * *

Herrskapet von S. voro återkomna till hufvudstaden. Redan i Dresden hade de mottagit ett helt kort bref från löjtnant Tom, hvilket nästan vårdslöst talade om den ringa tjänst han varit lycklig nog att kunna göra dem genom återförskaffandet af den "betydelselösa" biljetten, som han nu öfverlemnade etc.

Herr Kurt var ej den minst ifrige att realisera ett förslag, som frun fint lät honom tro att han sjelf påhittat, ett förslag att förära löjtnant Tom en silfverbeslagen värja såsom erkänsla för hans goda tjänster. Den öfverlemnades strax före en splendid middag på tre man hand, hvarunder löjtnant Tom, dertill af herr Kurt uppmanad, på ett så skämtsamt sätt berättade scenen, då han aftvang L. biljetten, att herr Kurt nästan skrattade sig sjuk.

Derefter blef löjtnant Tom en gerna sedd gäst i huset och herr Kurts intime vän, ett nytt bevis på de stackars äkta mennens starrblindhet.

Man ser denna blindhet så ofta anförd nästan som ett axiom och med ett visst hån beklagad, men få, om ens någon, vidröra orsakerna till detta egendomliga fenomen, som till och med förmärkes hos i öfrigt ganska klarseende herrar. Saken torde dock vara den, att det i allmänhet ej står så illa till med den der blindheten som det förebäres. Såsom våra äktenskap, inom den högre klassen, vanligen ingås och med hänsyn till motiverna som knutit dem, är det ej så synnerligen länge mängden af män särdeles högt skatta den äktenskapliga eganderätten. Sedan denna liknöjdhetsperiod inträdt, kunna de nog se om den glider dem ur händerna, men de blunda, såvida ej störda beqvämlighetsvanor eller skandalen tvingar dem att öppna ögonen. Andra åter, och de äro ej det minsta antalet, hafva, uttröttade af och besegrade uti de husliga fejderna, sökt ersättning på annat håll och bära sin medvetna pannprydnad så att säga par principe, och andra åter söka intala sig sjelfva, att de ingenting se af motvilja att blifva öfvertygade och störda i sitt lugn o. s. v. Med ett ord, det är endast ett ringa fåtal, hvilka verkligen äro blinda och blifva bedragna.

Emellertid blefvo nu tillfällena för fru von S. och löjtnant Tom att sammanträffa alldeles oförhindrade, helst herr Kurt aldrig hemkom från sitt kontor före kl. 4 på eftermiddagen. Men fru von S. var dock långt ifrån tillfreds härmed. Hennes passion växte, till löjtnant Toms förfäran, slutligen öfver alla gränser, och han måste vidtaga den lika simpla som farliga utvägen att anordna möten, än här och än der. En sådan öfverdrift måste till slut hafva den följd att uttrötta honom. Då blef det tårar och beklaganden å hennes sida, missnöje och otålighet å hans. Ju längre tiden led, desto oftare återkommo dessa små öfvergående misshälligheter, men för hvarje gång sjönk dock kärlekens termometer, synnerligast hos honom.

Det var i synnerhet en gång, vid ett förmiddagsbesök hos henne mot slutet af vintren, som hon utför i de lidelsefullaste förebräelser emot honom för hans tilltagande köld.

"O! du älskar mig ej mer!" utbrast hon förtviflad. "Du drager dig allt mer och mer ifrån mig och lemnar mig åt det gränslösaste elände."

"Men så lugna dig, kära Amelie! Du vet nog att jag älskar dig såsom ingen annan på jorden. Är det väl brist på kärlek, att jag för din egen skull påyrkar en simula återhållsamhet och försigtighet. Du borde just deri se motsatsen."

"Jag kan ej, vill ej se något annat än dig, sådan du var ännu för ett halft år sedan! Men är det blott oro för upptäckt och det tvång vi äro underkastade, som qväfver din glöd. Nå, väl! Bort då med alla skrankor!!! — Der i necessären ligga 50,000 riksd. De äro mina, vi taga dem och resa ännu i denna dag till ett land, der ingenting står emellan oss och vår kärlek."

"Sansa dig och betänk, att du eger ingenting. Dessa penningar, såväl som allt annat, har du gifvit din man; de äro hans. Om jag tilläte dig taga dem och vi reste bort dermed, skulle vi vara icke blott rymmare utan tjuftar."

Han hade väl redan förut utkämpat många sådana strider mot hennes hysteriska häftighet, men ingen af så allvarsam natur som denna. Derföre började han äfven allvarligare än någonsin besinna, att det måste blifva ett slut på detta

förhållande, hvilket dessutom börjat alldeles uttrötta honom och som annars, förr eller senare, hotade med en katastrof.

Det fortfor dock ännu under några månader, men under oupphörliga slitningar, smärtsamma synnerligast för henne. Men passionen gick sin vanliga och orubbliga gång. Den hade börjat med att locka och smeka henne, bad och öfvertalade sedan, men lade henne slutligen viljelös under sitt oemotståndliga tyranni.

En eld brände henne, som ej mera kunde släckas!

Löjtnant Tom såg slutligen intet annat medel att åstadkomma en definitiv brytning än genom att söka någon liten tvist med herr Kurt.

En anledning dertill var ej svår att finna, och efter denna tvist beträdde han ej vidare deras hus. Med anledning deraf föll det sig sedan mindre svårt för honom att komma derhän med brytningen att han slutligen kunde säga henne ett farväl för alltid.

* * *

Omkring ett år härefter gick löjtnant Tom sent en vinterafton hem och mötte då på en aflägsen gata ett ensamt beslöjadt fruntimmer. Det var något i hennes gestalt och hållning, som han tyckte sig känna igen. Han vände då på den folktomma gatan och gick förbi henne, just som hon passerade en lykta. Trots slöjan igenkänner han nu fru von S. och skyndar emot henne:

"Du ensam ute här vid denna tid! Min Gud Amelie, på hvilka vägar finner jag dig väl?"

"På de vägar du ledt mig in," svarade hon med dof röst och försvann i dunklet ned åt gatan.

Han gick långsamt åt motsatta sidan, *men med en tagg i samvetet, hvilken väl ännu torde sitta kvar.*

Kort efter detta tragiska möte lades den beklagansvärda unga qvinnan ned på sjuksängen. Någon återgång för henne syntes omöjlig och *befrielse* var det enda och sista hon kunde

vänta. Lyckligtvis för henne sjelf och hennes närmaste uppstod hon aldrig från detta sjukläger.

Ännu en gång lyfte dock den arma fallna engeln vingarne, men nu för att sväfvä bort dit der lidelser och passioner, ånger och förtviflan icke mera hafva något rum.

Kate.

"Stör jag dig, min vän?" frågade en högväxt äldre man, då han trädde in till en likaledes ej mera ung dam, som satt nedsjunken i en soffa. "Jag skulle i annat fall vilja bedja dig om några minuters samtal. Jag har nemligen mottagit den sorgliga underrättelsen, att min broder på hemresa från utlandet insjuknat i Göteborg och aflidit derstädes i förra veckan. Hans enda barn, lilla Kate, är nu hemlös och i främmandes vård, och det är egentligen för att öfverlägga med dig om hvad man skall taga sig till med henne, som jag kommit hit."

"Är stackars Jacques död! Således är då ändtligen en gräns satt för hans eviga resor. Det är ju lika sorgligt som öfverraskande! Sedan han blef enkling har han ju ej gjort annat än rest, och hvarken han sjelf eller barnet hafva haft något annat hem än hotellerna. Naturligtvis måste man skaffa ett hem åt flickan, och lyckligtvis lemnar han ju en ej obetydlig förmögenhet efter sig åt henne."

"Ja, jag har all anledning förmoda det," svarade den gamle herrn, "ehuru väl hans mångåriga resor i någon mån torde hafva reducerat densamma. Naturligtvis blir jag utsedd till hennes förmyndare, om jag ej redan är det, ty begrafningen egde rum för flere dagar sedan."

Damen gjorde en något otålig åtbörd och svarade:

"Huru besvärligt det än i många hänseenden kan blifva, inser jag knappast huru vi skulle kunna komma ifrån att strax taga henne i vårt hus."

"Det var just detta jag tänkte föreslå dig, min goda Julie, och jag tackar dig för det du kommit min tanke till mötes."

"Men huru skall barnet komma hit ända från Göteborg?" frågade frun.

"Då jag sjelf omöjligen kan resa dit ned och hemta henne, tänkte jag först sända vår gamle pålitlige betjent, som skulle föra henne hit; men först och främst vet jag ju huru outhärlig Bergström är för dig och hela huset, och sedan kom jag ihåg att min vän, hofrättsrådet T., just nu är i Göteborg och snart reser hem. Jag skall redan i dag skrifva till honom och bedja honom föra flickan hit upp."

Detta samtal fördes i en stor våning vid Drottninggatan mellan presidenten P. och hans fru.

Herr presidenten var en sextio års man af en hög, något korpulent figur, hvilken syntes ännu större genom den dyrbara nattrock, som han var iklädd. En guldbroderad rök-mössa täckte det redan alldeles hvita håret och den tillvanda, stereotypa värdigheten i det hederliga ansigtet kunde dock ej helt och hållet bortskymma den vänliga godmodighet, hvilken var det förhetskande draget deri.

Fru presidentskan, ett tiotal år eller mera yngre än sin man, var ett litet klotrundt fruntimmer. Oaktadt hennes utseende tydde på den förträffligaste helsa, var hon dock nästan ständigt opasslig, åtminstone så länge hennes salong var tom. Hon lemnade knappast på hela dagen sin kåsös om ej för att åka ut och köpa någon bagatell i toalettväg. Att hennes nerver ej voro i normalt skick var lika påtagligt som att hon oundgängligen behöfde besöka brunnar och bad hvarje sommar.

Sedan presidenten, gått lutade hon sig trött tillbaka i kåsösen och tänkte med bekymmer på allt det obehag, som den beslutade tillökningen i familjen skulle medföra.

Då inkom ljudlöst öfver de tjocka brysselmattorna en ung, blond dam med ett visserligen rätt behagligt men temligen vanligt och intetsägande utseende. Hennes figur var af medelhöjd, något mager och så att säga genomskinlig, och så väl hennes hy som ansigtsuttryck och hela personlighet saknade alldeles denna friskhet, hvilken dock företrädesvis plägar

tillhöra hennes ålder. Hon var med ett ord en verklig drifhusplanta.

"God morgon, älskade mamma," helsade hon och lade sin arm smekande omkring modrens frodiga hals. "Hur mår du i dag, du ser ju helt lidande ut!"

"God morgon, lilla Agnes. Min nervösa hufvudvärk är besvärligare än någonsin, mitt barn, och har ej blifvit bättre af ett meddelande som din far nyss gjorde mig."

"Ack, mamma! Det är väl ej något hinder för oss att fara till danssoaren i afton?"

"Åh nej, lilla Agnes. Vi behöfva ännu icke veta, att din farbror Jacques dött i Göteborg för några dagar sedan, men så är emellertid händelsen, och redan i morgon måste vi bråka med iordningställandet af sorgkostymer, hvilka lika litet kläda mig sjelf som dig, mitt barn. Men hvad som är nästan bekymmersammare är, att din far beslutat taga din kusin, Kate, hit, och du arma, lilla Agnes får då bereda dig på att till hälften blifva barnpiga åt henne."

"Men, älskade mamma, Kate har ju fyllt sjutton år! Kommer hon hit? Åh, så roligt det skall blifva."

"Har hon det? Jag tänkte blott på den der lilla svarta ungen, farbror Jacques en gång hade med sig då han besökte oss."

"För fem, sex år sedan, kära mamma! Jag begagnade ju då sjelf kollerett, holkar och korta kjolar. Kate är ju icke mera än två år yngre än jag."

"Ja, kanske du har rätt, kära barn. Men tag nu fram kartongen med sorgsakerna, så få vi se hvad vi hafva kvar och glöm icke att skicka Bergström till sömmerskan med bud, att hon kommer hit i morgon."

Förmiddagen förflöt under den intressanta sysselsättningen att mönstra sorgkragar, krusflorsollon och dito blommor med flera kvarlevor af gamla sorgsaker. Dessa ansträngande göromål afbrötos dock ofta af presidentskans klagan öfver sin migrän, och långa stunder lutade hon sig med slutna ögon tillbaka i kåsösen. En gammal betjent inkom då och frågade med en

min så högtidlig, som om det gällt något högst viktigt, om hennes nåd tog emot grefvinnan X.

"Ja visst," svarade hon lifligt. "Kära Agnes, skynda dig att kasta allt detta skräp tillbaka i kartongen och låt Bergström bära bort den."

Derefter steg hon upp så raskt, som om hon aldrig haft en aning om någon hufvudvärk, gick ut i salongen, der hon för ett ögonblick stannade framför en trymå för att ordna sina lockar och kom så den inträdande grefvinnan till mötes.

"Så älskyärdt utaf dig, söta Eva, att titta upp till mig," sade hon i det hon räckte grefvinnan handen. "Du var i går på baron R:s mottagning — var der mycket folk?"

"Som vanligt, kära Julie," svarade grefvinnan, "men huru kom det sig, att ni ej voro der?"

"Min man var förhindrad, och då hade hvarken jag eller Agnes någon lust att fara dit, allra helst som barnet var något trött efter balen hos B:s i förrgår."

"Nå ja, kära du, förlusten var ej stor. Det är som om människorna blefvo något dufna så här emot vårsidan, och der var temligen tråkigt," sade grefvinnan, i det hon utbredde den tjocka sidenklädningen i soffan.

"Observerade du händelsevis om min son Fritz var der?"

"Ja bevars, och en hel del af öfriga herrar Mariebergs-officerare. Apropos! Man säger att de der ungherrarne vid Marieberg lära föra ett temligen vildt och lustigt lif."

"Hvad säger du? Du förskräcker mig verkligen! Men jag litar på att min käre, allvarlige gosse ej deltagar i några orgier."

"Äfven jag sjelf, min bästa Julie, är ej utan oro, sedan jag hört detta, för min protegé, löjtnant Axel v. Q., du vet. Ingen kan väl se mera stadgad och allvarlig ut än han, men hvem vågar man väl nu för tiden tro!"

"Ja, detta är ju rätt bekymmersamt, kära Eva."

"Der uppträdde igår hos R:s en ung man, hvilken jag ej sett der förut, en löjtnant B., en lika vacker som ståtlig och gentil ungdom."

”Kära du, jag har sett honom och skrifver med båda händer under allt hvad du säger om honom, men det har oroat mig, att han på några baler visat min Agnes en alltför påfallande uppmärksamhet.”

Lilla Agnes, som nyss kommit in, rodnade härvid pligt-skyldigast och mycket vackert.

”Nå det må jag då säga, min bästa Julie. När jag en gång får föra ut min nu tioåriga dotter, skall jag endast känna mig så mycket mera smickrad ju större uppmärksamhet hon tillvinner sig.”

Ankommande nya visiter afbröto nu samtalet.

Grefvinnan X. var en liflig, ej synnerligen lång, men ännu väl bibehållen och rätt behaglig qvinna. Hon hade något verkligt förnämt i sitt sätt, ehuru det var alltför djerft och bestämdt. Enka sedan ett par år skulle man knappast trott att hon öfverskridit trettioalet, men hon var dock helt nära fyrtio år, hvilket likväl icke hindrade henne att ännu uppträda helt ungdomligt.

* * *

Några dagar senare körde presidentens equipage ned till Nygatan, dit herrskapet begaf sig för att möta postdiligensen, hvilken skulle medföra hofrättsrådet T. och lilla Kate. De hade knappast hunnit stiga ur och gå genom posthusets stora förstuga ned på gården, förr än diligensen körde in der. Ett litet lurfvigt svart hufvud tittade i förbifarten ut genom vagnsfönstret, nästan påminnande om en King Charles hunds.

Så snart vagnen stannat, steg en gammal torr och mager herre ut ur densamma och omedelbart efter honom följde en högst egen liten figur, hvilken utan att begagna sig af fotsteget hoppade raskt ned på stenläggningen. Det skulle varit ganska svårt att afgöra om det var en qvinna eller en man, denna lilla varelse i den ludna vintermössan, hvilken satt på ett till hälften kortklippt hår, som i stora svarta bucklor fritt böljade ut rundt omkring densamma. En lång, ända upp till halsen igenknäppt surtoutlik kappa, hvarunder de damaskbe-

klädda små fötterna syntes, fulländade reskostymen. Någon muff syntes ej till.

Den gamle herrn gick fram till presidentens och helsade:

"Här, mitt herrskap, skattar jag mig nu lycklig att helbregda kunna öfverlemnna till eder fröken Kate, som jag hoppas ej skall frambära allt för stränga klagomål öfver att jag nödgats så att säga hålla litet hårdt i tömmarna under vår resa."

"Välkommen åter, min bror," svarade presidenten. "Vi stanna i största förbindelse hos dig för all din omvårdnad om det kära barnet. God dag, lilla Kate! Var äfven du hjertligen välkommen till din gamle onkel —" Vid dessa ord slöt han den lilla besynnerliga varelsen i sina armar.

"Välkommen Kate," sade presidentskan, "du känner naturligtvis ej igen din tant, som du ej sett på så många år, men jag hoppas att vi nog skola bli goda vänner."

Den så eget kostymerade flickan såg endast på dem med sina stora, förvånade ögon och mottog och återgaf deras hälsning utan att yttra ett ord.

Man steg nu upp i vagnen och reste hem, sedan Bergström fått order att kvarstanna och taga reda på frökens kofertar och reseffekter.

Då de kommit hem och fröken Kate blifvit behörigen afpelsad, befans hon alldeles icke vara så liten, utan af medelhöjd, ehuru hennes kroppsbyggnad var mycket fin och smärt. Af hela det lilla ansigtet syntes nästan intet annat än de stora, märkvärdigt nog, ej bruna utan blågrå ögonen, så omgifvet var det på alla sidor af rika bucklor af svart hår, och dessa underliga ögon hade ett frågande och förvånadt uttryck. Man upptäckte dock slutligen en fint mejslad grekisk näsa, en välformad fyllig mun och en mycket vacker liten haka. Öfver det lilla, starkt ovala ansigtet låg en mattbrun färg, som dock ingalunda tydde på någon sjuklighet. Hennes händer och fötter voro förunderligt små.

Presidentskan betraktade med nyfikna och ogillande blickar hennes enkla toalett. Den bestod af en höghalsad svart klädning, ett förkläde af samma färg och höga kängor. Det

var egentligen förklädet och kängorna, som nästan väckte nämnda goda frus fasa.

"Den der reskostymen lägga vi bort redan till middagen, kära barn, om du hinner få upp dina saker till dess. Här är det endast pigorna, som begagna förkläden och kängor samt höghalsade klädningar. Kom nu och gör din kusins bekantskap."

De båda flickorna helsade förläget på hvarandra men med den åtskilnad, att då Agnes med största undran mönstrade den andras hela person, var det endast på Agnes ansigte, som Kate lät sin djupa, frågande blick ett ögonblick hvila.

"Gå nu upp på era rum, mina snälla barn, och gör er i ordning till middagen," sade presidentskan. "Jag förmodar att om Bergström ej redan kommit med Kates koffertar, så gör han det nog snart. Agnes lilla, visa du Kate vägen."

Fröken Agnes tog nu förtroligt den andras arm, och de gingo uppför en liten spiraltrappa, som från salen förde upp till nästa våning, der deras rum voro belägna bredvid hvarandra. Der stodo redan tvenne koffertar och Kates öfriga saker.

"Se der är ju hela din packning," sade Agnes. "Låt oss nu strax kläda om oss."

"Men jag har ingen annan svart klädning," svarade Kate, med låg, synnerligen välljudande röst.

"Tag då åtminstone på dig en krage och skor," svarade Agnes.

"Skor har jag aldrig haft, sedan jag kom hem till pappa från skolan," svarade Kate.

"Inga skor! Hvad säger du! Tag då för all del ett par af mina, annars blir mamma bestämdt missnöjd."

Den snälla flickan skyndade att taga fram ett par skor, och Kate satt helt passiv och lät henne taga af sina kängor och sätta på skorna, hvilka väl voro något för stora, men dock varhöllos af korsbanden.

"Så der ja," sade Agnes. "Låt mig nu få rå om ditt hufvud litet. Ack, du har ju benan på sidan! Det går alldeles icke an. Se dig nu i spegeln, så fritt ditt ansigte blifvit och så bra det är."

"Men så har jag aldrig haft det förr!"

"Tro mig, Kate, att det är bra och klär dig mycket bättre. Nå, var din resa mycket ledsam?"

"Åh ja, ty den der tråkige gamle herrn ville aldrig tillåta mig att köra diligensen."

"Köra diligensen! Och det skulle du vågat?"

"Kan du icke köra, du? Näst rida är köra det roligaste som fins."

Agnes såg på henne med en nästan förskräckt min men hann ej svara, ty nu ringde Bergström i middagsklockan dernere.

Medan flickorna ännu voro kvar på sina rum, kom presidenten in i salongen, der hans fru satt tillbakalutad i soffan.

"Nå, Julia, hvad tycker du om flickan?"

"Om du menar hvad jag tycker om hennes ansigte, så får jag bekänna, att jag deraf ej sett annat än skymten af en näsa midt i denna horribla skog af svarta lockar."

"Nå ja, jag erkänner," svarade presidenten leende, "att denna chevelure på tillväxt ser något besynnerlig ut, men för min del fann jag hennes lilla bleka ansigte ganska täckt."

"Men har du gifvit akt på, min vän," sade presidentskan, "att hon ej talat ett ord sedan hon kom? Det fattas nu blott att hon är döfstum."

"Åh, det har ingen fara. Om hon också ej har talat ännu, något förlägen bland aldeles främmande som hon naturligtvis var, så har hon dock åtminstone visat sig höra förträffligt."

De unga damerna kommo nu ned och man satte sig till bords. Under måltiden ådagalade Kate att hon både kunde taka och svara, om ock svaren voro mycket korta. Någon annan redogörelse för huru hon tillbragt de sista åren stod ej att erhålla af henne än att hon, sedan hon lemnat Fryxellska skolan, oupphörligen rest med pappa öfver allt.

Sedan Kate nu gjort sitt inträde i familjen, betedde hon sig under de första dagarna aldeles som en nyss fångad och i bur instängd liten fogel. Hon satt tyst och stilla på en stol utan att just taga sig till någonting alls. Andra qvällen upp-

manade tanten henne att sätta sig hos dem vid divansbordet och frågade henne, om hon ej ville företaga något handarbete.

Kate såg härvid frågande och häpen på Agnes.

"Vill du virka?" sade Agnes. "Se här är en redan påbörjad spets samt nål och garn."

Kate mottog visserligen dessa saker, men det kunde san- nerligen väcka medlidande att se, huru de dervid påtagligen alldeles ovana små fingrarne petade och arbetade med nålen utan att komma någonstans. Agnes måste oupphörligt ingripa och hjälpa henne till rätta.

Detta modstulna lynne varade dock ej länge. Snart lem- nade det deruppe på tu man hand med Agnes rum för en frisk och yster glädtighet, som till att börja med högeligen för- vånade den i sträng konvenans uppfostrade Agnes och mån- gen gång rent utaf skrämde den goda, beskedliga flickan. Kate började snart visa sig glad äfven nere i salongen och det syn- tes tydligt, att hon nu kände sig frigjord från det tvång, som första inträdet i familjen plågat henne.

Presidentskan förvånades ej mindre än Agnes häröfver, men hon hade nog förstånd att inse, huru svårt det skulle blifva att pålägga denna lilla vildinna konvenansens fjättrar, och att man åtminstone dervid måste gå försigtigt tillväga. Vid minsta försök till maktspråk blixtrade de der stora grå ögonen som på en vildkatt. Hon satt minsan ej längre tyst och trumpen på en stol borta i ett hörn utan for som en tätting än hit och än dit i den stora våningen. Ett bland hen- nes största nöjen var att aldrig gå utför spiraltrappan utan åka ned i svindlande fart utefter ledstången, hvarvid Agnes städse höll för ögonen af förskräckelse.

Hennes bäste lekkamrat blef löjtnant Fritz' stora rapp- hönshund, Gaston, hvilken han qvarlemnad i hemmet, och i saknad af husbonden fäste sig snart hunden med dessa djurs vanliga trohet vid den unga flickan. Tantens lilla King Char- les hund, Bijou kunde hon deremot aldrig med, måhända der- för att deras chevelurer voro temligen snarlika.

Presidentskans tålmod sattes visserligen ofta på hårda

prof, men det stannade alltid vid: "Kära Kate, bråka då ej så förfärligt derute i salen," eller: "Kan du ej låta hunden vara i fred, kom nu och sitt stilla en stund."

Hvad presidenten beträffade, så var han ingalunda missnöjd med detta nya, om ock någon gång litet bullersamma element i deras hvardagslif, och han fäste sig allt mer och mer vid det glada naturbarnet likasom hon vid honom.

Den som dock företrädesvis tillvann sig hennes förtroende och tillgifvenhet var gamle Bergström. Den hederlige, gamle trotjenaren började äfven snart omfatta henne med en på samma gång vördnadsfull och faderlig omhuldan, och han fördrög med orubbligt tålmod de tusende spratt hon spelade honom. Men var det åter någon, hvars rättelser och förmaningar hon i nämnvärd mån aktade, så var det gubben Bergströms.

Sömmerskan hade varit der och profvat några nya sorgtoaletter på Kate, sedan presidentskan afgjordt kasserat allt hvad hon medfört i den vägen. Sedan mamsellen gått, kom presidentskan för att söka reda på något i Agnes sykorg och tager då, af en händelse, upp derur just den spets Kate plägade virka på eller åtminstone låtsades virka på om qvällarna. Hon blef ej litet förvånad öfver att se den alldeles förstörd.

"Kate, kom hit," ropade hon.

"Ja, lilla tant, här är jag."

"Hör du mitt barn, huru har du väl tygat till den här spetsen! Kan du då icke virka?"

"Nej, det kan jag visst icke, kära tant."

"Nå, hvad kan du då, arma barn?"

"Ingenting, kära tant," svarade Kate med den mest komiskt ömkliga min och skuttade som en kautschukboll öfver den tjocka mattan, sjungande på den kända melodien ur Martha:

"Jag kan dansa,

Jag kan hoppa,

Gå på skridskor, rida, köra, simma

Och mycket, mycket, mycket mera,

Som jag inte talar om!"

Presidentskan skakade bekymrad sitt så "souffranta" hufvud och sade till om sin vagn. Sedan hon stigit upp deri gaf hon kusken befallning att köra till "friherrinnan", och vagnen for till Brunkebergs torg, der den stannade vid ett hus på östra sidan. Presidentskan gick två trappor upp och lät betjenten ringa på.

Redan i salen möttes hon af ett ungt fruntimmer i lätt sorgdrägt. Detta fruntimmer var knappast af medelhöjd, men hvarje form hos den lilla gestalten var fulländadt vacker och hvarje rörelse full af osökt behag. De stora nötbruna ögonen uttryckte på samma gång intelligens och mycken godhet, och hela det täcka ansigtet var besjäladt af en strålande välvilja och ett behag, hvilket strax meddelade sig åt en och hvar, som nalkades henne.

"God morgon, lilla Nor," sade presidentskan. "Jag kommer för att som vanligt hos dig afbörda mig mina bekymmer."

"Välkommen, söta mamma! Är lilla Bijou sjuk eller hvilken annan stor olycka har händt," svarade den älskliga varelsen småleende. Hon var sedan gammalt bekant med sin mors "stora bekymmer", hvilka vanligen strax dunstade bort för ett gladt skämt.

"Nej, nu är det allvarsamt, kära Nor! Det är fråga om den der lilla vilda flickan, som vi måst taga oss an."

"Ack ja, lilla kusin Kate. Nå, det är väl en vacker och älskvärd flicka? Onkel Jacques såg ju så bra ut. Jag är just rätt nyfiken att få se henne."

"Besynnerlig, mitt barn! Besynnerlig i högsta grad, en riktig vildinna! Och jag har allt skäl att tro henne vara lika okunnig som en sådan. Det är just om henne jag kommit för att rådgöra med dig."

"Men, lilla mamma, icke kunde onkel Jacques hafva försummat att gifva henne uppfostran?"

"Jo, det tror jag visst det. Du kan tänka dig, att hon icke ens kan virka! Hon säger visserligen, att hon varit i Fryxellska skolan vid Rostad, men det måtte visst ej varit länge, ty hon erkänner sjelf att hon ingenting kan. Jag kom just

för att rådgöra med dig, om vi ej nödgas sätta henne i någon god pension."

"Sjutton års flickan! Nej, kära mamma, det går då ej an. Men lugna dig nu och låt mig först göra hennes bekantskap, så vill jag sedan gerna lemna mitt råd."

"Ja, vi få ju se dig i morgon? Fritz och några få bekanta komma hem till oss på qvällen. Nå, har du hört att Ulla L. är förlofvad med långe baron S.?"

"Ulla L.! Hvad säger mamma! Stackars liten Ulla, hon hade nog behöft ännu några års utveckling, innan hon tog ut detta allvarsamma steg. Hon är ju ännu till förstånd och erfarenhet ett verkligen otillräkneligt och dertill ett ganska besynnerligt barn."

"Ja, ja, välkommen nu ned till oss i morgon så skall du få se ett ännu besynnerligare. Adjö med dig, söta Nor!"

Friherrinnan Eleonore G. var presidentens äldsta dotter och sedan ett år enka efter en rik, skånsk magnat, hvilken räknat mer än dubbelt hennes ålder. Han hade efter ej fullt två års äktenskap gått bort, efterlemnande en betydlig förmögenhet åt sin enka. Hon bebodde nu en liten högst elegant våning vid Brunkebergs torg, der hvarje sak från det största till det minsta vittnade om skönhetssinne och den finaste smak.

Salen, som var panelad i gammal ek, hade en tung och rikt skulpterad möbel, af samma träslag; stolarna voro i sits och ryggar klädda med gyllenläder. På buffeten, som med sina rika sniderier och kolonner var ett konstverk i och för sig, stodo stora konstmässigt arbetade silfverpjeser. Det som likväl mest af allt i salen tilldrog sig uppmärksamheten var den låga svarta marmorspiseln, stödd af tvenne drakar, som utbredde sina långa stjertar bakåt mot väggen. En bred trymå höjde sig öfver den samma ända upp mot det praktfullt målade taket. Salongen med sin sidenklädda, äfvenledes rikt skulpterade, ebenholtsmöbel, sina två kolossala trymåer, mellan hvilka stod en grupp i hvit marmor, med sina dyrbara taflor och svällande soffor, var så elegant att man nästan tvekade att slå sig ned i de sistnämnda. Mest tilldragande var

dock friherrinnan Nors lilla runda kabinett, man kunde väl säga budoar. Det omgafs af ett grönt sidendraperi, hvilket midt i taket var hoptaget som ett tält och sammanhölls af en gyllene dufva. Kring väggarna sutto på något afstånd från hvarandra fem smala men höga speglar, och rundt omkring det lilla tältet löpte en svällande divan. Midt på den tjocka mattan stod ett konstmessigt arbetadt, åttkantigt bord, höljdt af blommor och konstsaker, och i den djupa fönsternischen stod friherrinnans lilla skrifpulpet.

Sådant var denna högst älskvärda qvinnas bo, ur minnet svagt och ofullständigt tecknad.

Då presidentskan åter kom hem mötte henne i salongen herr Bijou, hvilken krumbugtade och vältrade sig på mattan och på allt sätt gaf tillkänna både sin glädje öfver hennes återkomst och sitt behof af hennes hjälp ur en ganska genant belägenhet. Man hade nemligen sammanbundit hans långa öron och med dem hans yfviga svans, hvilken nu stod som en plym öfver ryggen på honom och gaf honom ett högst löjligt utseende. Bijou sprang småskällande omkring och sökte på allt sätt sqvallra och beklaga sig öfver attentatet.

"Nej, se min lilla stackars Bijou," sade presidentskan helt förskräckt. "Hvem har varit nog grym att tilltyga honom så der! Agnes! Bergström! Finnes då här ingen menniska, som kan hjälpa det arma djuret?"

Ingen Agnes eller Bergström hördes dock utaf, men i stället kom Kate ut ur de inre rummen, fåfängt qväfvande sin skattparoxysm.

"Jag skall hjälpa honom, kära tant," sade hon, men herr Bijou sprang förskräckt undan för henne och ville ingalunda låta fånga sig.

"Är det du som misshandlat det stackars kräket," sade tanten i förargad ton. "Jag förbjuder dig, Kate, att göra Bijou illa!"

"Åh ja, kära tant, bara han ville låta bli att bitas och vara stilla medan jag löser honom," svarade hon, alltjemt undertryckande sin oemotståndliga skrattlust. "Jag försäkrar att han är så road af att leka med mig när tant är borta."

"Ja, det må vara, men stig nu upp från mattan och låt för framtiden hunden vara i fred, det säger jag dig!"

Nästa söndag kom löjtnant Fritz in till staden. Han var en reslig ung man om tjugofem år med ett godt men allvarligt och stundom nästan strängt utseende. Det fans dock i hans sympatiska väsende något, som påminde om den äldsta systemen.

Kates och hans första sammanträffande var eget nog. Gamle Bergström gick nemligen med gravitetisk hållning och dukade bordet i salen. Fritz öfverraskade Kate just som hon smugit sig bakom Bergström för att fästa en lång papperssvans i hans frackskört. Skamflat kastade hon pappersremsan bort under stolarna och en svag rosensky färgade de vid en sådan kolorit helt ovana och vanligen så mattbruna kinderna. Hon besvarade förläget och något ofullständigt hans helsning, men han gick ogeneradt fram till henne och sade:

"Utan tvivel är det kusin Kate? Räck mig din hand kusin och låt oss strax göra sådan bekantskap, som anstår nära anförvandter."

Motvilligt räckte hon honom handen, men rigtade der efter på honom en af dessa öppna och frågande blickar, som voro henne så egna.

"Åh, en sådan liten stackars hand! Den försvann ju alldeles mellan mina fingrar," sade han, men hon drog ögonblickligen tillbaka den der lilla handen.

Om nu hennes första apparition icke behagade honom eller af hvilken annan orsak det än var, men visst är det att han ej vidare på hela dagen syntes märka att kusin Kate fans närvarande.

Mot aftonen fylldes småningom salongen af gäster. Der kom grefvinnan Eva X., friherrinnan L. med dottren, fröken Ulla, Löjtnant Fritz' Mariebergskamrater, baron Fabian R., löjtnant Axel v. Q., med flere.

Grefvinnan X. hade med hänsynslös brådska lagt beslag på löjtnant Axel och satt ifrigt samtalande med honom, då friherrinnan Nor slutligen kom.

Med detta beundransvärda lagom, som hon förstod att inlägga uti allt, och med en osökt, på samma gång graciös och värdig, vänlighet helsade hon till höger och venster, sedan hon kysst sin moders hand. En uppmärksam iakttagare skulle dock märkt, att alla dessa helsningar voro hvarandra olika. Hon syntes medvetslöst inlägga något nästan omärkligt *personligt* i hvar och en. Men då hon helsade grefvinnan X. var det tydligt, att hon ej räknade denna till en af sina intimare väninnor.

Ändtligen kom turen att bli helsad äfven till Kate, som jemte Agnes, Ulla L. och några unga herrar dragit sig undan till ett inre förmak. Som vanligt i sällskap satt Kate tyst och sluten på sin stol, då friherrinnans inträde nödgade henne att stiga upp. Denna gjorde en graciös åtbörd af allmän helsning åt de öfriga, men gick rakt fram till Kate och räckte henne med sin intagande vänlighet handen.

"Så får då äfven jag ändtligen bjuda dig ett hjertligt välkommen, kusin Kate, hvilket borde skett för flere dagar sedan, om jag ej ända tills nu varit förhindrad att uppsöka dig. Låt mig se på dig, barn," sade hon och höll henne en smula ifrån sig. "Du ser ju alldeles ut som en liten spanjorska! Men jag ser äfven strax att vi bestämdt skola blifva goda vänner, ehuru jag är gammal nog att vara din tant."

Grefvinnan X., som med sin löjtnant satt sig långt ned vid salongsdörren, hörde detta och anmärkte spefullt:

"Om hon sagt zigenarunge i stället för spanjorska, så hade hon kommit sanningen närmare."

"Nu är Eva orättvis," svarade löjtnant Axel. "Dessa fina drag tror jag att Eva skulle få svårt att hitta bland den racen, om flickan också delar dess trolska uttryck och blekbruna hy."

"Såå, herr löjtnanten tycks helt allvarsamt taga den der lilla svartalfens parti. Du börjar verkligen på senare tider att se dig om åt alla håll, min kära Axel, och vara rätt intresserad mångenstädes. Din gamla vän måste som oftast nästan rent utaf *hålla* dig qvar för att få samtala med dig en stund."

"Eva, du vill då aldrig förstå, att vi måste undvika all större förtrolighet så här ute i societeten och spara den till tète-à-têterna hemma hos dig. Är det möjligt att du ej märkt de många spefulla blickar din oförsigtighet ådrager oss!?"

"Min oförsigtighet!! Nej, jag trotsar dem med flit. Om alla dessa unga damer se, att du en gång för alla tillhör mig, så skola de ej med sitt koketteri söka draga dig ifrån mig."

"Men räknar du då för ingenting allt det obehag du dermed drar öfver mig? Du skulle blott höra det grofva skämt jag nästan dagligen måste lida af kamraterna och dervid nödgas blifva svarslös. Tvinga mig icke, kära Eva, att i salongen undvika dig ännu mera än jag hittills gjort."

"Axel, Axel! Är det väl möjligt att du skulle vilja draga dig ifrån mig? Men *du skall, du kan* ej göra det. Jag har något att förtro dig, som olösligt binder dig vid mig. Kom upp i morgon, så vill jag säga dig det."

"Ja, kära Eva, jag skall komma, men nu börja allt för många blickar riktas hit bort, och jag nödgas gå."

Han steg upp, bugade sig vördnadsfullt och gick.

Löjtnant Axel von Q. var en högväxt ung man med ett fördelaktigt utseende. Det var något stilla, godt och allvarligt i hans väsende, hvilket var särdeles förtroendeingifvande. Hans uppförande och flit hade också från de tidigaste kadettåren varit ej blott klanderfria utan mycket hedrande, och få bland hans jemnåriga visade en sådan stadga som han. Ingalunda ifrig dansör och ännu mindre kurtisör, var det knappast någon man mindre skulle misstänkt än han för att stå i ett sådant förhållande som hans till grefvinnan, om hon ej sjelf äflats att göra det synbart. I öfrigt visade det sig dock senare, att hos löjtnant Axel ej allt var guld som glimmade.

Midt uti bruset af lifliga samtal, skämt och skratt satt Kate tyst och sluten, bläddrande i ett planchverk. Baron Fabian, hvilken egentligen var den som höll munterheten uppe, hade några gånger sökt draga henne in i det lifliga ordbytet, men han hade alltid fått endast helt korta svar. Då kom friherrinnan Nor bort till henne.

"Kom, kära Kate, och låt oss slå oss ned i kabinettssoffan der inne. Vi måste ju göra bekantskap" — och hon tog hennes arm och förde henne in i det för tillfället tomma kabinetttet.

"Nå, huru finner du dig mitt älskade barn? Du ser uppriktigt taladt ej glad och nöjd ut, och ändock vet jag att du annars är en liten rätt vild och lekfull yrhätta."

Kate såg både generad och misslynt ut, men teg.

"Ja så, du missförstår mig Kate," fortsatte friherrinnan med sin mest intagande vänlighet. "Ser jag då ut som om jag kommit hit och sökt upp dig för att klandra dig? Kan du tro mig vara den som vill förebrå dig ett fritt och naturligt väsen? Tvärtom, mitt barn, och jag skall alltid bli den som styrker dig i föraktet för ett falskt och konstladt sätt. Men man kan vara sig sjelf, Kate, och ändock vara glad!"

"Förlåt, tant — — men jag känner mig illa till mods bland människor och talesätt, som jag ej förstår."

"Tant? Hvad säger du, Kate! Icke är jag någon tant utan din goda vän och kusin Nor, som kommer och beder dig hålla utaf henne en liten smula."

"Men jag trodde — — — tillräckligt gammal för att — —"

"Ah, du lustiga unge! Icke menade jag så, och man är väl ingen gumma heller vid tjugotre år. För öfrigt är jag ju i alla fall din kusin. Kom nu och kyss mig Kate, och lofva att du vill blifva min vän."

Och härvid omfamnade hon henne så ömt och innerligt, att det lilla svarta hufvudet ej längre kunde motstå, utan förtroendefullt smög sig intill hennes bröst.

I detsamma kommo några herrar in i kabinetttet och afbröto deras tête-à-tête. Dessa började strax en liflig konversation med friherrinnan, och då en af dem, hvilken var anställd vid engelska legationen, talade en ganska klen svenska, så utbytte han den snart mot sitt eget språk.

Nu lifvades Kates blick och då han, sedan friherrinnan presenterat honom, stälde några artiga ord äfven till henne, svarade hon strax med den renaste Londoner-accent.

Han öfverraskades synbart af detta rena uttal och började ett intresserad samtal med Kate, hvilken å sin sida, liksom hade hon lifvats af att åter höra sitt modersmål, nu visade sig kunna både tala och svara. Presidentskan, hvilken händelsevis kom in, stannade alldeles förvånad, då hon hörde Kate, som hon trott så okunnig, nu tala engelska som en infödd.

Man skulle göra musik i salongen och det var för att underrätta härom som presidentskan kommit in. Fröken Agnes, nödgad af modren, gick helt rädd fram till pianot och föredrog mycket snällt sin sonat, hvilket hade den vanliga följdén att blott ännu mera sätta lif uti konversationen så att sonaten knappast hördes. Löjtnant Fritz sjöng derefter några romanser och hans starka och klangfulla baryton förmådde dock nedtysta pratet. Några dämpade bravorop belönade honom när han slutat.

"Jag har aldrig hört dig sjunga, Axel," hviskade grefvinnan X. till löjtnant v. Q.

"Af det enkla skäl att jag ej har någon röst," svarade han med en trött och liknöjd min.

"Det är skada! Löjtnant Fritz sjunger ju ganska bra, men du skulle höra Axel, min äldste bror, det är den mest sympatiska röst jag någonsin hört. Hur kärt skall ej detta namn vara mig, som bäres af de två jag älskar högst!" tillade hon med en varm blick på honom.

Men denne Axel såg för tillfället ingalunda synnerligen erkänsam ut.

"Musicerar du aldrig," sade friherrinnan Nor då hon smeksamt trädde sin arm under Kates.

"Åh jo, någon gång då jag är rätt ledsen eller rätt glad," svarade Kate.

"Då är just rätta stunden inne att få höra fröken," sade en glad röst bakom dem. "Fröken är bestämdt just nu det ena eller det andra och sjunger nog strax."

"Tro ej det, baron Fabian," svarade Kate litet trumpet.

"Jo, fröken kommer bestämdt att göra det, skola vi slå

vad derom," svarade han med uppsluppenhet. "Nå, sjunga vi nu snällt?"

"Det lär baron aldrig få höra," sade Kate snäfft.

"Åh, jo bevars. När vi i sommar träffas ute på landet, skola vi båda två sjunga i kapp med foglarna, ehuru jag erkänner, att jag ej sjunger alldeles så bra som Fritz, hvilken ständigt håller ton, något som ej alltid är händelsen med mig; det kommer sig af något fel i öronen säger man. Men det går lika bra!"

"Nu lemnar jag eder, mitt unga herrskap, att afgöra den der viktiga sångfrågan," sade friherrinnan Nor leende. "Stå hurtigt på dig, Kate! Baron Fabian är ej så lätt att reda sig med."

Säkerligen skulle likväl baron Fabian dragit det kortaste strået, om han ej af en slump kommit att göra det djerfva språnget från musiken ända bort till ridsporten. Här tog han Kates intresse med storm, ty hon visste ingenting roligare än hästar, rida och åka. De skildes slutligen som rätt goda kamrater.

Af flickorna var det ingen utom fröken Ulla L., med hvilken Kate gjorde någon närmare bekantskap. Denna litet besynnerliga och i sällskapslifvet lika, om ej ändock mera, bortkomna flicka än Kate, tilldrog sig genom sin ärliga godhet och enkla, alldeles okonstlade natur, hennes intresse.

Supén var förbi och man tog afsked. Då för tiden smög man sig ej bort sedan man varit med om ostronsalladen, alldeles som om man lemnade ett värdshusbord, utan man betydade värdfolket sin erkänsla för en angenämt tillbragt afton, innan man gick sin väg.

Friherrinnan Nor omfamnade Kate kärleksfullt och sade med hjertlig ton:

"Kom snart upp till mig. I mitt lilla bo skall du ega full frihet att göra allt hvad dig lyster. Välkommen lilla Kate!"

* * *

I en dublett vid Marieberg bodde löjtnant Axel v. Q. och den vackre löjtnant B. tillsammans.

Den förre låg till hälften bakåtlutad i sin soffa med ena benet öfver en stolsrygg och blossade ur sin cigarr den ena rökhvirveln efter den andra mot taket. Löjtnant B. satt deremot inne i sitt rum, flitigt fördjupad i läsning. Det började likväl nu att skymma, och han sköt boken ifrån sig. Sedan han en stund skådat ut öfver segelleden och den sällspordt vackra utsigten samt med ögat, djupt der nedanför, följt den ena förbiilande ångbåten efter den andra, reste han sig slutligen och gick in till sin kamrat.

"Nå, Axel, gå vi i morgon på danssoarén?"

"Nej! jag önskar alla soaréer och supéer dit pepparn växer."

"Mjuka tjenare, jag tror herrn behagar vara vid dåligt humör i qväll."

"Nå! har jag ej skäl dertill? De band, som jag i min oerfarenhet lät locka mig att påtaga och som jag länge önskat blifva qvitt, hafva nu i stället blifvit odrägligare och hårdare åtdragna än någonsin!"

"Aha, du ligger och funderar på din utblommade flamma, grefvinnan. Hafva ni nu åter haft ett uppträde?"

"Värre än så, kära du. Hon förtrodde mig i går, att hon snart skall skänka mig ett minne, som skall förena oss för alltid; hvad säger du väl om något sådant! Hur skall jag bära mig åt, jag, som just nu bättre än någonsin behöfde min fulla frihet."

"Åh, för tusan!" skrattade B. öfverljudd. "Det der var en smula genant, min käre Axel, men krukan går till brunnen till dess hon spricker, ha, ha, ha!"

"Nej, upphör nu med din otillständiga munterhet, min käre B., och hjälp mig i stället att tänka ut, hvad jag skall taga mig till."

"Ja, bror Axel, det är lättare sagdt än gjordt, det!"

"I alla händelser måste jag finna ett medel att bryta med henne. Du vet att jag ingenting eger, och att jag *måste* göra ett godt parti. Det var ej först i går jag började se mig om efter ett sådant. Du vet lika väl huru långt jag redan är

kommen med den der rika fröken R., som i vinter kommit hit upp från Vestergyllen. Föräldralös som hon är, tillträder hennes blifvande man genast den betydliga förmögenheten, och att den är betydlig, derom har jag på det säkraste gjort mig underrättad."

"Men, käre Axel, hon är ju nästan ful och ser för öfrigt fruktansvärdt klen och sjuklig ut."

"Något ditåt sade äfven räffen om rönnbären, min käre B. För min del tror jag bestämdt, att jag redan är litet kär i henne och nu skall denna olycksaliga förbindelse med grefvinnan förstöra allt!"

"Bah, säg du din grefvinna rent ut att du vill gifta dig och bryt med henne."

"Nej, nej, då är det hon som i första rummet gör anspråk på att gifta sig med mig, ehuru hon godt kunde vara min mor. Nej, det duger alldeles icke! Men gumman är blott älskogskrank och endast så bunden vid mig. Gör mig den väntjensten och slå mig ur brädet, B.!"

"Hos den der tjocka, gamla frun? Nej, jag tackar så mycket! Kanske jag dertill skulle åtaga mig den dyra pligten att blifva — — ha, ha, ha!"

"Hör mig, B., och skämta ej längre öfver denna allvar samma sak. Hvad gjorde det dig att en liten tid uppträda som gummans kurtisör. Du är en vacker karl och har fruntimmerstycke samt en förmåga att tjusa dem som få. Det skulle kosta dig föga att vinna gumman och inför mig kompromettera henne, så att jag hade fullt och giltigt skäl att bryta med henne. Gör mig denna tjenst, som kostar dig så litet. Äfven du är icke rik. Dagen efter mitt bröllop med fröken R. skall jag, med stor tacksamhet, gifva dig tiotusen riksdaler, om du gör det möjligt för mig att fira detta bröllop."

"Det var mig då ett egendomligt förslag," sade B., som nu ej längre skrattade. "Visserligen är gumman mig redan så der temligen bevågen och torde nog än mera kunna upp värmas, men — — —"

I det samma öppnades dörren af baron Fabian, som trädde muntert sjungande med föga ren ton, in i rummet.

"God afton, messieurs. Hvad tusan sitta ni här och fundera på i skumrasket? Hvilken eqvation med flere obekanta hålla ni på att lösa?"

De båda herrarne vexlade en betydelsefull blick, och löjtnant Axel svarade:

"Ja, om du det kunde gissa, men så mycket kan jag säga dig, att jag verkligen var helt nära att komma till resultatet, då du inträdde."

"Gif nu algebran hin och skynda eder ditned, festen är redan börjad," svarade den muntre och omisstänksamme baron Fabian.

Det var verkligen en liten fest nere i samlingsalen. På det stora bordet midt på golvet, hvilket var garneradt med en krans af glas, stodo tvenne gigantiska bålar och på båda sidor derom öppna cigarrlådor. Samlingen af unga officerare var redan talrik, röken bolmade ur en massa cigarrer och skratt och prat hördes öfver allt. Der surrade som i en bikupa, då våra trenne vänner inträdde.

En liten jovialisk figur i "Göternas" uniform trädde fram och klingade i den ena bålen:

"Efter det är min och några andra krubbitares lyckligt genomgångna "repetition", som egentligen öppnat de här två välsignade källorna, så tillhör det mig att visa eder vägen till dem, i det jag bjuder eder alla välkomna — skål!"

"Bra, Putte, ju kortare tal dess bättre," sade en lång Vendist, och nu började ett allmänt klingande och skålande.

Man delade sig derefter i kottierier, dels i salen, dels i sidorummen, och öfver allt voro samtalen lika muntra som högljudda. Endast löjtnanterna Axel v. Q. och B. hade dragit sig undan och sutto ifrigt samtalande med låg röst i ett hörn. Baron Fabian kom bort till dem.

"Sitta ni nu här borta igen och hviska som om ni hölle på att konspirera, eller är den der eqvationen icke löst ännu?"

Kom nu och drick ett glas för alla i vinter nykomna förtjuerskor i societeten:

"Skål då för den landtligt robusta Emma U.; för den alltid gapande Anna V., hvilken ser ut som om hon sväljde flugor; för den lilla något frostbitna blomman från Kinnekulle; (gif akt Axel!) för majstången Juliana v. T. och för dem alle-samman — skål!"

Flere hade härunder kommit till och ett skrålande hurra beledsagade baron Fabians litet groft skämtsamma skål.

Baron Fabian stälde bort sitt glas, tog löjtnant Axels arm och drog honom ett stycke från bordet, hvarunder han hviskade honom i örat:

"Jag tog en cigarr deruppe hos dig Axel, men det skall jag säga dig att den var fördömdt ordinär, och gifver din grefvinna dig ej några bättre, så gif du henne tusan — ha, ha, ha!" och han sprang skrattande ifrån honom.

Derefter närmade han sig löjtnant Fritz, som stod helt allvarsam och såg i en tidning.

Det var icke endast därför att löjtnant Fritz var en bland de äldre i laget som alla visade honom en viss égard, utan denna betingades dessutom af hans fasta, allvarliga karaktär och öfverlägsna kunskaper.

Baron Fabian, med hvilken han var särskildt lierad, sköt förtroligt sin arm under hans och hviskade:

"Jag hoppas du bemärkte, att jag i min dråpliga skål ej nämde hvarken din systems eller fröken Kates namn. Var så god och uppmärksamma att jag, tack vare dina vänskapliga föreläsningar, börjar undvika att begå dumheter."

"Det vore sannerligen glädjande det, min käre Fabian. Ditt hjerta är godt men ditt hufvud ännu en smula för lätt. Kom låt oss dricka ett glas!"

Humoristiska skålar och enskildt pokulerande aflöste nu hvarandra i snabb följd, och alla, till och med löjtnant Axel, började se helt upprymda och glada ut. Stämningen hade nått sin höjd då den fina supén serverades.

Oaktadt de aktningvärdaste bemödanden blefvo ostron-

faten aldrig tömda, ty de ombyttes oupphörligt så snart botten började synas, och de kalla hjerparna i jus voro lika omöjliga att göra slut på, huru ymnigt de än nedsköljdes med fräsande champagne. Den svalkande glacen förmådde lika litet släcka de glödande flammorna på de flestes pannor.

Efter supén propoerade någon att man skulle spela "polnische-bank". Tvenne spelbord flyttades strax tillsammans och alla platser omkring dem intogos genast.

Den långe "Vendisten" tog först tailen, lade en tio riksdaler på bordet och ropade högt:

"Banken är tio riksdaler."

Sedan gaf han trenne kort åt hvar och en. Om dessa kort voro af tre färger och temligen höga, kunde man alltid våga hålla något, ty hade man ett högre kort i samma färg som det, hvilket ännu låg qvar öfverst på kortleken, så vann man. Voro dessa tre kort t. ex. två kungar och ett ess af olika färger, så sade man gerna: bank! och vann man då, tog man allt som fans utsatt på bordet, eller i motsatt fall tappade man samma summa.

Den ene sade nu: jag håller två riksdaler, den andre fem, en annan bank, och så vändes det öfversta kortet. Det befans vara ett ess och alla tappade. Banken växte då till några och fyrtio riksdaler.

Så fortgick spelet med vexlande tur för den som höll tailen, tills båda lekarna voro utgifna. Man fattar lätt, att om den tillfällige bankören hade tur, så växte banken med lavinens hastighet men kunde äfven förloras i ett enda drag. Då utsatte bankören ny bank till det belopp han sjelf behagade, och spelet fortgick tills alla korten voro utgifna. Den närmast sittande öfvertog då tailen.

Banken, som börjat med en anspråkslös tia, ökades snart till femtio riksdaler, sedan till hundra och derutöfver. Anbudet voro ej längre på lumpna tre eller fem riksdaler utan på ett eller flera tiotal. Nu först började spelet blifva riktigt animeradt, och banken var ofta uppe uti tre- fyrahundra riksdaler.

"Nå Fabian," sade den lille, glade "Putte", "kom hit och slå dig ned och försök din lycka."

"Nej, jag tackar," svarade baron Fabian skrattande. "Den som har en så fabulös tur hos damerna som jag måste ovilkorligen hafva otur i kortspel."

"Bra Fabian," ljöd löjtnant Fritz' låga och allvarliga röst i hans öra; "det der är ej längre en förströelse utan ett rofferi" — och han vände sig med ovilja bort från spelbordet och gick in i ett sidorum.

En mycket ung och mycket fattig officer, hvilken löjtnant Fritz på sätt och vis protégerade, kom efter honom dit och bad enträget, att han skulle låna honom några tior för att dermed deltaga i spelet. Löjtnant Fritz nekade honom det kallt och förebrådde honom med ogillande missnöje, att han i sin ställning kunde vara lättsinnig nog att ens tänka på att deltaga i ett sådant spel, hvarefter han vände honom ryggen och återtog sin tidning.

En halftimme eller mera satt han qvar och läste i den samma men steg slutligen upp för att gå till sitt rum. Då han passerade spelbordet, stannade han ett ögonblick och såg till sin stora ledsnad att man nu lyckats locka baron Fabian dit. Den unge fattige officeren hade af någon annan lyckats få låna penningar och satt der äfven han men med en vunnit sedelhög framför sig. Löjtnant Fritz gick fram till honom, grep helt lugnt sedelhögen och sade:

"Jag skall förvara de der åt dig."

Den andre sprang upp, protesterade och lyckades ur bundten rycka till sig några tior, men Fritz knycklade samman de öfriga och stoppade dem obevekligt ned i sin ficka, hvarefter han gick upp till sig.

Äfven om detta lilla intermezzo bemärkts under spelyrseln skulle knappast någon vågat en anmärkning emot denna löjtnant Fritz' något egenmäktiga handling, så stor var den aktning och respekt han åtnjöt bland de unge männen, men nu gjorde spelifvern att den knappast bemärktes.

Den glada och högljudda stämning, som för en timme

sedan rådt bland de unge krigarne, hade lagt sig; skämtet hade dött bort och till och med den höga färgen hade på de flesta pannor bleknat. Men blickarna voro deremot hvassa och blixtrande och musklernas spänning i de flestes ansigten nästan hemsk att åse, ty spelet rörde sig nu endast om hundratal, och snart voro mångas kassor tömda. Detta hindrade dock ingalunda spelets gång, ty den, hvars kassa blifvit tom, tog fram sina visitkort och skref derpå: gäller för tio, femtio eller hundra riksdaler, och dessa gingo som penningar.

Det var rent utaf bedröfligt att se huru dessa unga, varma sinnen stelnade under spelpassionens isande hand. De bästa vänner beröfvade hvarandra kallt och samvetslöst den sista sedeln, och den fattige ynglingens visitkort vägrades kärft kredit, sedan han bortspelat alla sina penningar; detta skedde ingalunda af undseende för hans fattigdom utan af misstro till hans betalningsförmåga — något som i alla händelser dock var ganska lyckligt för honom.

Först mot morgonen slutade spelet. Baron Fabian hade då utfärdat visitkorts-anvisningar till ett belopp af öfver två tusen riksdaler.

Det var egentligen endast tvenne vinnare: den långe Vendisten och en officer, hvilken kommit på besök till Marieberg fram på aftonen. De några tusen riksdaler, som den senare medförde derifrån, blefvo honom ödesdigra. Rikt begåfvad, hederlig och angenäm som han var, samt uppväxt i den älskligaste och mest aktningsvärda familj, syntes framtiden le mot honom. Han hade denna natt för första gången deltagit i ett högt hazardspel, och de derunder lätt förvärfvade penningarne gjorde honom först till spelare och derefter till affärssvindlare. Han måste tidigt lemna regementet, blef ruinerad och slutade som mäklare mellan Stockholms blodsugande procentare och arméns lånehungriga officerare.

Frampå förmiddagen vaknade nog mången af de unga herrarne med delade känslor. Bland dessa var baron Fabian, hvilken, ehuru ej absolut fattig, dock ej visste sig någon utväg att kunna täcka sin iråkade stora "hedersskuld". Han blygdes

tillräckligt deröfver för att ej vilja meddela sig derom med sin stränge vän löjtnant Fritz. Denne kom just nu ut och gick in till den fattige officeren och lemnade honom 190 riksdaler.

"Se der har du," sade han, och kastade penningarne på bordet, "låt dessa penningar blifva dig en varning och ej en lockelse att någonsin mer störta dig in uti ett så farligt äfventyr som i går."

* * *

Säsongen led mot sitt slut. Presidentens hade sjelfva haft åtskilliga bjudningar och bevistat många sådana hos sina umgängesvänner. Fröken Kate fortfor dock att vara lika sluten och otillgänglig i sällskap som förut. Helt annorlunda var det då löjtnant Fritz och baron Fabian hvardagsvis kommo in till staden. Den senare visste alltid att med sitt tal om hästar, rid- och körturer lifligt intressera henne, och hon pratade med ingen så ogeneradt och muntert som med honom. Detta gjorde att löjtnant Fritz mera sällan kom att vexla några ord med henne, och hon visade sig då alltid brydd och nästan rädd för honom.

De möttes en gång i salen, Kate åtföljd af hunden.

"Kate skämmer väl aldeles bort Gaston för mig," sade Fritz småleende.

Hon tvekade om hon skulle stanna och svarade med beslöjad blick:

"Gaston är en snäll och lydig hund, som ej låter skämma bort sig. Fritz tager honom väl ej ifrån oss, då vi flytta ut till landet?"

"Åh nej, jag tänker i stället komma dit ut och helsa på honom och då taga med mig hans gode vän, min häst Leo."

"Har Fritz en häst?" nästan ropade hon till, och hela det lilla ansigtet och de stora glädjeblixtrande ögonen blefvo synliga.

"Ja visst har jag det och en häst så sedig att kusin Kate till och med kan rida honom."

"Åh, så roligt," sade hon, och for utaf som en vind inåt våningen.

Dessa få ord voro emellertid det längsta samtal de hittills haft med hvarandra, då hon deremot kunde skratta och prata timtals med baron Fabian.

Hvad vänskapen de unga qvinliga kusinerna emellan beträffar, hade den snart gestaltat sig så, att den sediga och pligttrogna Agnes råkade i ett fullkomligt subordinationsförhållande till Kate. Hon hade stundom rätt svårt att värja sig för Kates alla upptåg.

En förmiddag gick gamle Bergström, styf och högtidlig och stökade i sin salsskänk, då Agnes kom in från våningen och steg uppför spiraltrappan. Efter en minut kom hon häftigt nedspringande igen och ropade öfverljuddt: "Bergström! Bergström!"

Gubben steg ut ur skänken, lugn och rak som en jernstör, och frågade: "hvad befaller fröken?"

"O! Bergström," svarade den beskedliga flickan, neddignande på en af salsstolarna, "der sitter en karl i min soffa!"

"Skall nu äfven fröken låta förleda sig af fröken Kate till sådana der opassande upptåg," sade gubben med förnärmad värdighet. "Jag trodde verkligen att fröken Agnes var en alltför väl uppfostrad dam att tillåta sig sådant der spektakel. Hvad skall väl presidentskan säga!"

"Nej, nej! Der sitter verkligen en karl," svarade hon på väg att falla i gråt, "gå för all del upp och visa ut honom!"

"Är det verkligen nådig frökens allvar?"

"Ja, Bergström, gå, gå," sade hon halft förtviflad.

Gubben gick då betänksamt uppför trappan och in i fröken Agnes rum. Der satt verkligen en liten herre i soffan, med en bok framför ansigtet.

Bergström trödde icke sina ögon och stannade som förstenad strax innanför dörren.

"Hvem är herrn och hvad gör herrn här," sade han ändtligen.

"Jag är furst Poniatovski och läser, ser ni väl," svarade en röst, som bjöd till att tala bas.

"Men, herr furste, man går ej så der ogeneradt in och sätter sig att läsa i fröken Agnes rum," sade gubben med höjd ton och närmade sig några steg.

Då tryckte fursten boken mot ansigtet för att hejda en våldsamt skrattparoxysm.

"Ah! — — — fröken Kate! Hvem kan drömma till alla frökens påhitt! Hvar i herrans namn har nu fröken fått karlkläder ifrån?"

"Från skraddaren, naturligtvis, hvarifrån plägar Bergström annars få dem," svarade hon under fortsatt hejdlöst skratt.

"Tycker fröken Kate att det passas stora damen att styra ut sig så der? En tolf års skolflicka af bättre folk skulle blygas deråt, det säger gamle Bergström fröken i all ödmjukhet, men då presidentskan får veta — — —"

"Käre, snälle Bergström, säg nu ingenting härom dernere" — och hennes små händer kringklappade gubben, hvilken strax ljusnade och, som vanligt, aldrig kunde motstå hennes vänlighet.

"Ja, ja fröken Kate. Inte ställer Bergström till några ledsamheter för fröken, det vet fröken nog, men om någon skulle komma och få se fröken Agnes, som sitter der halft ihjelskrämd på en stol nere i salen, så — — —"

Hon flög som en stormil ut till trappan och ropade:

"Agnes, Agnes! kom upp, det var ju bara jag."

Men ingen Agnes kom innan Bergström hunnit ned och öfvertygat henne, att kavaljeren verkligen ej var någon annan än den till karl kostymerade Kate. Då gick hon ditupp.

"O, Kate, hvad du skrämde mig! Men hvar har du fått de der kläderna ifrån?"

"Kära du," svarade Kate, under det att hon med en viss vana började aflägga karlkostymen, "på resorna med min far bar jag ibland hela månader dessa kläder, hvilka jag nu händelsevis fick se i dag i en förut ej öppnad kappsäck. 'Det föll mig då in att taga dem på mig för att gyckla med gamle Bergström men alldeles ej för att skrämma dig.'"

"Och jag som ingenting anar utan kommer upp för att säga dig, att Nor skrifvit och bedt oss komma till sig i afton, och så får jag se — — —"

Bergström knackade nu på dörren och frågade om han fick lof att stiga in, och som Kates toalett var fulländad, fick han tillåtelse dertill.

"Presidentskan ber att fröknarna behagade stiga ned."

Kate såg något häpen ut, men gubben tillade: "Var icke rädd, fröken Kate, man vet ingenting."

På aftonen åkte de begge unga damerna upp till friherrinnan Nor. Gamla friherrinnan L. och Fröken Ulla voro redan der, då de kommo in.

"Välkomna, käraste flickor," helsade dem friherrinnan med sin behagfulla blidhet, "här har ni Ulla, som redan en stund väntat eder. Jag öfverlåter salen och rummet bredvid till er fria disposition, och när ni tröttnat att leka och rusta, så finna ni tant och mig i salongen."

Det stod ej länge på, förrän fruarna hörde en munter polka spelas och dansas derute, stolar och möbler omflyttades, små häftiga dispyter interfolierade med klingande skratt o. s. v., det hördes med ett ord, att de tre unga flickorna bortkastat allt konvenansielt tvång och riktigt tappert roade sig derute.

De båda friherrinnorna sutto i salongssoffan, sysselsatta med sina handarbeten.

"Hör, hvilket väsen de hålla derute," sade friherrinnan L., "man kunde tro, att det vore en hel hop skolbarn och ej tre fullvuxna flickor."

"Ja, de tyckas dessbättre hafva roligt, men vet tant, att flera än jag blefvo litet öfverraskade, då vi hörde att Ulla var förlofvad. Hon är allt ännu bra barnslig och tyckes ganska litet intressera sig för allvarsammare saker."

"Hvad vill du väl att man skall göra min vän! Jag är gammal och kan gå bort hvilken dag som helst. Dessutom hade hennes förmyndare, excellensen D. G., ingen ro, innan han kunde lemna hennes fideikommiss i pålitliga händer. Han

ansåg Augusts anbud mycket antagligt och Ulla hade icke heller någonting deremot."

"Men, lilla tant, hade hon något verkligt och desideradt tycke för baron S.?"

"Tycke? Kära Nor, har du verkligen så litet förstått Ulla. Hon är alldeles ej anlagd för någonting sådant och får aldrig i sitt lif ett "tycke", var viss derom. En god kamrat, se der allt hvad hon begär af en man."

"Mätte de blifva lyckliga! Blir det bröllop i sommar?"

"Åh nej, dermed brådskar det icke, om ett år eller så kanske. Nå, du var hos R:s i går? Såg du grefvinnan X. med sin löjtnant, som låtit så mycket tala om sig i vinter?"

"Ja, tant, hon var der."

"Är det senaste "on dit" sant, att löjtnant von Q. ej längre jemt och samt hänger henne i kjolen, som man säger på vulgärt språk."

"Jag såg dem ej samtala någon enda gång i går, men deremot tycktes löjtnant von Q. mycket intresserad af en liten blek flicka, hvilken först i vinter kommit hit upp."

"Nå, då är deras brytning otvifvelaktig och man slipper att vidare se den der nästan ånstötliga förtroligheten, som man blott alltför mycket tolererat. Visserligen säger man, att hon förskaffat sig en ny tillbedjare i en viss vacker annan löjtnant, men den herrn riskerar man då ej att få se henne med i vår krets."

Som friherrinnan Nor härvid ej gjorde någon som helst anmärkning, afstannade samtalet, under hvilken paus flickorna inkommo, varma och trötta efter sina ystra lekar derute. De utbytte dock endast helt få ord med fruarna, innan de drogo sig in i kabinettet.

"Hör Ulla," sade Kate, "hur är det egentligen, du, att vara förlofvad?"

Fröken Ulla gjorde en af sina vanliga tvära och kantiga vändningar och svarade:

"Åh, kära du, det är ingenting märkvärdigt med den

saken alls. Det är egentligen att man är du med en herre, som man går med och håller under armen på gatan."

"Går man ensam med honom? Kan man äfven fara ut och åka och rida tillsammans med honom?"

"Ja visst, om man har hästar, men vi hafva inga sådana i staden och inte August heller."

Kate satt helt fundersam en stund och inföll slutligen:

"Ulla, du, är det inte ändå något obehagligt med de der förlofningarna. Måste man inte kyssa den der herrn?"

"Nej bevars, kära du, det kommer endast ifråga en gång, vid eklateringen. Sedan har August och jag aldrig tänkt derpå och hvad skulle väl också sådana dumheter tjena till!"

"Ja, ni prata verkligen dumheter," inföll den stillsamma, men mera erfarna fröken Agnes, "och tala om hvad ni ingendera begriper."

"Och det säger du till Ulla, som varit förlofvad en hel månad," sade Kate med ifver. "Hon måtte väl veta detta bättre än du, som icke är förlofvad alls!"

Agnes svarade blott med ett medlidsamt småleende, ty om Agnes också ej var "förlofvad alls", så hade hon dock, all sin stillsamhet och sedesamhet oakadt, redan känt sitt lilla hjerta slå fortare af fullt förstådd anledning.

"Men det förstår åtminstone äfven jag," fortsatte Kate med tvärsäker ton, "att är man förlofvad, så kan man både åka och rida ut samt gå på gatan, utan att den beskedlige Bergström följer en i hälarne. Jag skall minsann ej dröja att förlofva mig, jag!"

"Har du hört det ledsamma pratet om din brors gode vän, den hygglige baron Fabian," frågade friherrinnan L. derute i salongen.

"Nej, kära tant," svarade friherrinnan Nor hastigt och med omiskännerligt lifligt intresse.

"Jo, man säger att han gjort en spelskuld på tre tusen riksdaler och för att kunna betala den vändt sig till procentare, hvilka nu så hårdt ansätta honom att det kommit till hans chefs öron, och lär det vara fråga om att han nödgas

taga afsked. Den stackars gossen är ej rik och torde nog få svårt att reda sig, helst de der procentarskulderna lära växa med fruktansvärd hastighet, säger August S."

Friherrinnan Nors vanligen så blida ansigte blef plötsligen mycket allvarsamt, men hon svarade ingenting.

Der inne i kabinettet hade Kate, å sin sida, ej förlorat ett ord af friherrinnan L:s sista yttrande och äfven hon fick dervid en ganska betänksam min.

Sedan de superat, och då de skulle gå, omfamnade friherrinnan Nor sin syster och hviskade till henne:

"Snälla Agnes, jag vet att Fritz kommer hem i morgon, bed honom då komma upp till mig, jag har något rätt angeläget att säga honom."

Kate satt mycket tyst under hemfärden och gick strax in till sig då de kommit hem. Mot all vana tillslöt hon tidigt dörren till Agnes rum och föll i djupa funderingar.

"Så förargligt," tänkte hon, "och jag som just ämnat taga honom till fästman. Jag känner ju ingen annan som passar mig så bra som han, som ständigt är glad och med om alla mina upptåg. O, hvilka roliga ridturer vi skulle göra tillsammans och hvarje qväll skulle han föra mig till cirkus Gauthier! — Men han måtte väl kunna blifva qvitt de der procentarne? — Ja, ja, i morgon dag skall han befria sig från dem!" Och med denna bestämda tillförsigt insomnade hon.

Tidigt nästa morgon kom hon ned i salen och mötte der gamle Bergström.

"God morgon, nådig fröken!" sade den beskedlige gubben, "hvad står nu på då fröken kommer ned innan någon menniska är vaken?"

"Jaså, då går Bergström i sömnen och stökar härnere. Vakna, käre Bergström! Vakna då!"

"Kära beskedliga fröken Kate ställ icke till något spektakel igen, utan blif nu en gång som alla andra unga damer," sade gubben i halft förebrående, halft bedjande ton.

"Hvad Bergström är enfaldig! Är det kanske något spek-

takek att jag önskar tala med onkel innan han går ut. Är onkel uppstigen?"

"Jag tror knappast, men jag skall strax se efter."

Han återkom och bad Kate stiga in.

Presidenten satt vid sitt arbetsbord och såg vänligt upp på henne då hon inträdde.

"God morgon, fröken urväder! Hvilken vind har blåst dig ned till din onkel så här tidigt på dagen?"

"God morgon, gode onkel! Jag ville blott be att få fråga onkel om en sak, innan onkel går ut."

"Nå väl, fråga då, barn, men tyda drömmar, hvarom frågan väl är, det kan jag alldeles icke."

"Jag ville blott fråga onkel om jag är rik," sade Kate med nedslagna ögon.

Presidenten blef vid denna oväntade fråga helt öfverraskad och svarade allvarsamt:

"Rikedom är ett mycket relativt begrepp, min flicka. Mången skulle anse dig rik, andra att du har en rätt vacker förmögenhet, men hvarföre gör du mig en sådan fråga?"

"För att få veta, onkel, om jag är nog rik att kunna skänka bort tre tusen riksdaler."

Presidenten studsade.

"Tre tusen riksdaler. Hör på, kära Kate, hittills ha dina små nycker varit temligen anspråkslösa, men nu synas de taga vidunderliga dimensioner. Hvem vill du gifva tre tusen riksdaler?"

"Ack, käre, gode onkel! Låt mig gifva bort dem, jag kan ej säga till hvem —" och hon fattade häftigt onkelns hand och kysste den, ehuru han sökte draga den undan.

"Du förstår ej hvad du begär, Kate," svarade han, nu mycket allvarsam. "Jag vill ej vidare fråga dig, hvilken som söker begagna din oerfarenhet för sina syften, då du vägrar att säga mig det, men jag har såsom din förmyndare alldeles icke rättighet, och såsom din faderlige vän ännu mindre skäl, att bevilja din orimliga begäran."

Kate aflägsnade sig helt nedslagen.

Presidenten blef ganska orolig öfver Kates besynnerliga anhållan och sökte att af sin familj få reda på hvem det kunde vara, som försökt ockra på det lilla brushufvudets oerfarehet. Men förgäfves. Ingen kunde alls gissa till hvem hon velat gifva sina 3000 riksdaler.

Det var vid middagstiden. Kate stod mot sin vana vid fönstret och såg ut åt gatan på de många promenerande i det vackra vårvädret, då tvenne ryttare synnerligen tilldrogo sig hennes uppmärksamhet. Hon hade dock icke länge betraktat dem, innan hon vände sig inåt rummet och ifrigt ropade:

"Kom Agnes! Skynda dig, du skall få se Fritz och baron Fabian rida förbi. Se så vacker Fritz' häst är. Kan du säga mig om det är Leo? Nu rycker han till, men Fritz sitter dock lika orörlig och ståtlig som om han ej märkte det. O! hvad det är vackert!"

"Ja, kära du, Fritz är en fulländad ryttare, det säga alla menniskor, och nog ser han helt annorlunda ut till häst än baron Fabian, hvilken sitter der så vårdslöst och tittar åt alla håll."

Ungherrarne redo dock ej förbi utan stannade vid porten, der en artillerist väntade och mottog deras hästar. Snart hördes skrammel af sablar och sporrar i trappan och de inträdde.

Det var anmärkningsvärdt på hvilket olika sätt Kate besvarade de båda herrarnes helsning. Sedan Fritz broderligt omfamnat systemen, räckte han Kate handen med sin vanliga något allvarliga vänlighet. Hon mottog den liksom tvekande och vände sig skyndsamt till baronen, med hvilken hon muntert skakade hand och frågade om ridten varit lång, om de ridit fort och så många frågor på en gång, att baronen skrattande bad henne stanna nu, så att han fick försöka att i tur och ordning besvara dem alla.

"Hur kan man sitta inne en så vacker förmiddag, fröken Kate," sade han. "Vet fröken, att då vi redo förbi Rålambshof, sågo vi på flere ställen blåsippor."

"Hör du det, Agnes! Låt oss redan i eftermiddag gå

dit. Jag är utledsen vid dessa evinnerliga tre slag upp och ned på Karl den XIII:des torg och alla de tråkiga människorna der sedan!"

"Är det långt, Fritz? Kunna vi gå dit?" frågade Agnes. "Jag fruktar blott, att komma vi väl ut på landet, så springer Kate både ifrån mig och gamle Bergström, hvilken hon nog gör tillräckliga bekymmer här hemma."

"Jag tror, kusin Kate, att ni måste afstå båda två från den der väl långa promenaden," svarade löjtnant Fritz. "Snart flyttar ni ju ut till landet och der äro inga hinder för hvilka och huru långa promenader som helst."

Kate vände sig misslynt bort och teg.

"Bror Fritz," sade Agnes, "Nor bad att du skulle komma upp till henne, hon hade något angeläget att säga dig."

"Då går jag strax, kära Agnes, gör min ursäkt hos mamma, jag kommer åter till middagen."

"Kanske att baron också vill springa sin väg så der," sade Kate surmulen då Fritz gått ut, "men det blir då aldeles icke utaf. Tant sitter helt visst och väntar baron derinne —" och hon nästan nödgade honom stiga på.

"Välkommen, baron," sade presidentskan med sin "souffranta" min. "Roligt att baron åter hittar hit, så osynlig som baron varit hela långa tiden. Förlåt mig, att jag ej stiger upp, men min migrän är i dag odräglig. Vill baron vara god intaga en tarflig hvardagsmiddag med oss?"

"Jag tackar presidentskan tusenfaldt, blott jag ej besvärar, då fru presidentskan är opasslig."

"Tvärtom! tvärtom, baron! Ingen medicin förmår något mot denna plågsamma åkomma, men ombyte af sällskap, ett nerverna upplifvande samtal, utöfvar ofta det lyckligaste inflytande på den. Lagg bort sabeln, häste baron, och kom och språka en stund."

Det dröjde ej länge förrän den glade baron Fabian bragte presidentskan i det bästa humör och till och med kom henne att glömma migränen ända derhän, att hon flera gånger hjertligen måste skratta åt hans kostliga infall och historier. Slut-

ligen steg hon upp och gick för att göra toalett till midagen.

Då fröken Agnes redan lemnat salongen blefvo Kate och baronen nu på tu man hand.

Kate, som under tantens och baronens konversation suttit tyst nedlutad öfver en bok, såg nu hastigt upp och sade:

"Ack, baron Fabian, säg mig hur jag skall blifva fri från allt detta dödande tvång och få sysselsätta mig med hvad som roar mig. Jag slipper då visserligen i vinter att vara ute med på alla dessa baler och supéer som jag afskyr, men jag får ej heller gå ett steg utom dörren med mindre gamle Bergström, den hederlige pedanten, följer mig i hälarne."

"Nå, det är ju lätt sagdt. Fröken kommer ju om några veckor ut till landet, och der får fröken i all frihet hoppa och springa som en liten hind."

"Ja, då ja, men hur skall jag kunna uthärda till dess! Gick det väl t. ex. an att få gå ut och plocka några blåsippor? Och tror man att jag ens skulle åtnöja mig med detta? Nej, jag vill rida, åka, segla och allt möjligt! Jag vet ingen annan än baron, som skulle kunna hjälpa mig härtill."

"Jag?! Nå för tusan, ingen är villigare än jag att "rida, åka, segla och allt annat" med fröken, bara fröken säger mig huru det skall gå till."

"Jo, baron, om vi förlofva oss. Med sin fästman kan man ju göra allt det der. Jag gör blott *ett* förbehåll dervid: -- att vi aldrig kyssas."

"Nå, det var då också ett sätt att afhugga den gordiska knuten," svarade han med ett klingande skratt. "Ja, det är sant fröken, eller rättare nu min lilla fästmö," tillade han allt jemt skrattande, "det der och allt hvad man behagar kan man då göra, utom att kyssas förstås, ty det behagar man ej, å ena sidan åtminstone. Således, vi äro nu förlofvade och hvilket upptåg skola vi nu börja med?"

"Kate!" ropade Agnes uppe ifrån spiraltrappan. "Skynda dig, Bergström ringer strax."

Kate var knappast i sitt rum innan hon med samma

brådskande fart, hvarmed hon gjorde sin middagstolett, berättade för Agnes att hon nu var förlofvad med baron Fabian.

Agnes stod der alldeles handfallen, men ansåg det slutligen vara ett af Kates vanliga skämt.

"Nej, det är verkligen sant," sade Kate, "och i morgon eller öfvermorgon fara vi ut på en ridtur."

Ännu oviss om hvad hon skulle tro skyndade Agnes ned till modren. Denna, som just skulle påsätta den af blonder sammansatta mössan, drog till i det breda sidenbandet så att både den och löslockarna foro på sned.

"Hvad säger du, barn! Men det der skämtet går då något för långt!"

"Ack nej, mamma! Hon påstår att det är fullt allvar, och att de skola rida ut tillsammans i morgon."

"Annette!" sade presidentskan häftigt, "gör mig genast i ordning och du Agnes, se efter om baronen är kvar i salongen."

"Han satt i kabinettet, mamma, och läste när jag kom ned."

Presidentskans toalett blef mycket hastigt avslutad och hon inträdde i salongen med mera imponerande hållning än vanligt; och detta ville ej säga litet. Baron Fabian steg genast upp och kom henne artigt till mötes, men hon sträckte båda händerna emot honom och sade ifrigt:

"Var god och blif kvar der inne, baron; var god och sitt ned igen, jag skall be att få tala ett ord med baron."

Baron Fabian afvaktade att presidentskan tungt nedföll i en kåsös, innan han sjelf satte sig på en närstående stol.

"Min bäste baron," började hon högtidligt, "jag hade icke väntat mig af baron, att baron skulle taga ett så allvarsamst steg med Kate, innan baron först talat derom med mig och min man, hennes laglige förmyndare."

"Allvarsamt steg? Jag bedyrar, fru presidentska, att jag icke tagit något steg alls!"

"Och ändå berättar hon för Agnes, att baron nyss friat till henne och att ni nu äro förlovade?"

"Ah, nu förstår jag. Fröken Kate behagade skämta, att

om vi voro förlofvade kunde vi ogeneradt rida, promenera, o. s. v. tillsammans, men jag försäkrar vid min heder, att aldrig ett ord om kärlek eller några sentimentala löften och sådant der, som ju hör till en verklig förlofning, någonsin vexlats emellan oss och detta af det enkla skäl, att några sådana sympatier ej förefinnas hos någondera utaf oss, huru vacker och naivt tilldragande fröken Kate än är."

"Således förnekar baron rent utaf förlofningen?"

"Ja, det gör jag visst, min nådiga fru presidentska, och icke blott det, utan jag påstår bestämdt, att fröken Kate med sitt skämt ej hade den aflägsnaste tanke på, eller som det syntes, begrepp om en verklig förlofnings innebörd."

"Ack, det olyckliga barnet! Hon är då och förblifver en fullkomlig vildinna! Hvad skall jag väl taga mig till med henne, och huru skall jag kunna skydda min Agnes, att hon ej tager skada af alla hennes extravaganta indiscretioner?"

Löjtnant Fritz, hvilken redan för en stund sedan återkommit från systemen och stannat ute i salongen, hade der med mörk blick åhört nästan hela samtalet. Han inträdde nu.

"Min goda mor behagade ursäkta att jag stiger in, men det sker endast för att lugna mamma i nyss afhandlade hänseende. Kate är fullkomligt oerfaren, hon har hittills sett lifvet så att säga i fogelperspektiv och pålägger sig ännu med motvilja konvensansens fjettrar, om hon ens gör det alls. Hennes karaktär är, så vidt jag förstår, lika god som hennes renhet är vida kristallklarare än de flesta flickors, hvilka växa upp i de stora städerna, och hon skall helt visst, om man blott har litet tålmod med henne, utveckla sig till allt hvad mamma kan önska. Mitt råd är derföre att mamma alldeles ignorerar det der dumma skämtet. — Men du, min käre Fabian, som besitter en helt annan erfarenhet än detta naturbarn, borde hafva handlat annorlunda än du gjort, jag tager mig friheten säga dig det. I stället för att gå in på ett så opassande gyc-
kel, borde du skonsamt upplyst henne om att ett sådant skämt ej gick an, något som nu ovilkorligen återstår dig att göra."

Middagsklockan och presidentens inträde afbröt samtalet.

Emellertid hade löjtnant Fritz, innan han blef åhörare till detta samtal, gjort det begärda besöket hos friherrinnan Nor. Hon kom emot honom med sin vanliga hjertlighet, men det låg dock denna gång ett litet förläget tvång öfver den.

"Välkommen, käre Fritz, det var bra snällt att du titade upp."

"Ja, min goda Nor, du har ju genom Agnes kallat på mig. Hvarmed kan jag vara dig till tjänst?"

"Dermed att du nu följer mig ända in i kabinettet och låter mig rå om dig en stund, du käre, allt för afhållne broder!"

"Åh, Nor, din lilla skalk, nu är det något rätt kinkigt, du ernar bedja mig om, märker jag."

"Kom, kom nu bara, stora bror, och slå dig ned här i mitt allra heligaste. Hur mår mamma och alla dernere?"

"Det var således för att få veta detta, du särskildt låtit bedja mig komma till dig. Jo, förträffligt, kära du! Mamma hade till och med anlagt den stora spetsmössan, som alltid är ett godt tecken, och till och med lille Bijou skälde och bjebbade vådligare än vanligt, då Fabian skramlade med sin sabel."

"Ja, han är ju med dig inne hos föräldrarna," sade friherrinnan litet tankspridd och tillade efter en kort paus: "Vet du, Fritz, att friherrinnan L. sade mig i går ganska ledsamma saker om din vän."

"När började min exemplariska syster att lyssna till kärringsqvaller?"

"Bäste Fritz, var nu ej obillig. Jag kunde ju ej hindra tant L. att tala, och då det gälde din synnerlige vän, ansåg jag mig nästan skyldig att höra på."

"Nå, kära Nor, hvilka förfärliga saker berättade då tant L. om den stackars Fabian. Är han väl inkommen i de gamla fruarnas tröskverk, så blir han snart söndersmulad till stoft."

"Jo, hon berättade, att baron Fabian spelat och förlorat en betydlig summa; att han för att betala den vändt sig till procentare, att han, väl kommen i deras klor, sjunkit allt djupare i skuld; att detta slutligen kommit för hans chefs öron

och att denne skall nödga honom att lemna regementet, om han ej till viss dag gjort upp sin skuld, för hvilken han när som helst kan blifva stämd och uniformen sålunda fläckad. Är nu allt detta sant, käre Fritz?"

Löjtnant Fritz blef mycket allvarsam och satt en stund tyst och eftersinnande.

"Ja," svarade han slutligen, "att Fabian, min varning oakadt, lät locka sig med i ett högt hazardspel derute för någon månad sedan är sant. Jag vet att han förlorade, men hörde aldrig huru mycket, och då Fabian ej meddelat mig detta, så trodde jag att det var en bagatell och att saken längesedan var uppgjord."

"Så lärer dock ingalunda vara förhållandet," svarade friherrinnan, "och efter tant L:s utsago, som hade sina under rättelser genom sin blifvande måg, baron S., skulle skulden nu uppgå till omkring 3000 riksdaler."

"Stackars Fabian, blygseln har föranledt honom att icke meddela mig detta. Han är ingalunda spelare, ehuru han då lockades med, och jag har sedermera gifvit akt på, att han till och med vägrat deltaga i ett vanligt sällskapsspel. Om allt hvad du sagt är sant, så har den hederlige gossen länge gått och burit på svåra bekymmer."

"Ja, ser du, min käre, gode Fritz, det var verkligen om detta jag egentligen önskade tala vid dig. Äfven jag anser baron Fabian vara en ovanligt bra och lofvande ung man med rena seder, varmt hjerta och — — — ja — — — dessutom är han din vän och bör skyndsamt hjälpas. Nu kan jag, utan minsta olägenhet, disponera öfver 3000 riksdaler och väl mera, om så skulle behövas. Säg honom att en obekant — — — ja — — — en vän kan du ju gerna säga, som vill vara okänd, erbjuder honom ett lån för så lång tid han sjelf behagar. Tag reda på förhållandet och gör upp saken så fort som möjligt, käre min gode Fritz! Penningarna ligga der i secretären, färdiga att af dig afhentas när du vill."

"Du älskliga, ömma själ," sade Fritz och kysste systemen kärleksfullt, "då du ej sjelf har några bekymmer, påtager du

dig andras, som vore de dina egna — jag känner till det der — det är ej första gången jag är förmedlare mellan dig och olyckan. Redan i denna dag skall jag tala med Fabian. — Du kommer ju dit ned i qväll?”

Med ett skimmer af inre tillfredsställelse öfver de älskliga dragen, svarade hon ja och följde honom ut genom våningen.

Då friherrinnan Nor på aftonen inträdde i föräldrarnas salong, sutto alla kring divansbordet, men stämningen syntes påtagligen en smula tryckt. Den der olyckliga förlofningen spökade synbarligen ännu derinne.

Endast presidenten sjelf och i synnerhet Kate voro vid det bästa lynne. Friherrinnan Nors ankomst var liksom solen, då den genombruter molnen en kulen höstdag, och lifvade upp alla.

”God afton, min gode far! God afton, min lilla mamma och allesamman! Här sitta ni ju så högtidliga som i en familje-areopag! Fattas blott en allmän åklagare, och det blir jag. Hvem är den brottslige?”

”Nej, till åklagare duger du då ej alls, kära Nor,” svarade presidentskan med ett tvunget leende, ”snarare då till den anklagades advokat.”

”Med ett sådant försvar erbjuder jag mig gerna som syndabock,” sade baron Fabian med en vördnadsfull bugning för friherrinnan. ”Men sannerligen jag ännu rätt uppfattat, hvar-uti min förbrytelse egentligen skulle bestå?”

”Det der är ett tråkigt skämt, mitt herrskap,” inföll presidenten, ”jag får mer än nog af sådant der dagligen. Hvad säga ni om ett parti whist? Spelar baron?”

”Nej, herr president, jag har gjort ett löfte att aldrig spela.”

Friherrinnan och löjtnant Fritz vxlade en hastig blick.

”Nå ja,” svarade presidenten, ”en ung man kan fatta sämre föresatser än denna. Då får Fritz lof att bli fjerde man.”

Spelpartiet arrangerades och de unga drogo sig ut i salen till pianot.

”Har mamma hört den allra sista förlofningen,” frågade friherrinnan under gifningen.

"Nej, kära barn, hvilken då?"

"Jo, i middags eklaterades förlofningen mellan fröken Marie Louise R. och löjtnant Axel von Q."

"Ah! då få vi i morgon se grefvinnan Eva i enkesorgdrägt!"

"Alldeles icke troligt, kära mamma. Det är redan länge som grefvinnan ej alls synts intressera sig för löjtnant v. Q. Hon har deremot skaffat sig en ny protégé i den vackre löjtnant B."

"Den der grefvinnan tycks då partout ej vilja förblifva enka," inföll presidenten torrt.

Derute ifrån salen hördes pianoklink, stundom interfolieradt af ljudelig munterhet.

"Fröken nämde en gång, att fröken endast sjöng då fröken var mycket glad eller mycket ledsen," sade baron Fabian till Kate. "Jag har aldrig sett fröken gladare än i afton, sjung därför nu en stump för oss."

"Lofvar baron då att vi snart få göra en ridtur?"

"Hvarje sak för sig, fröken Kate, sjung nu först, så få vi tala om ridduren sedan."

"Nå väl, Agnes du, låt mig komma till pianot."

Den beskedliga Agnes, hvilken aldrig ens hört Kate spela en ton, steg helt förvånad upp.

Kate nästan kastade sig ned på stolen, gjorde några djerfva löpningar, hvarefter hon med den klangfullaste och renaste sopran uppstämde en bizarr, högst fängslande barcarole.

De silfverklingande, något vilda tonerna fylde hela våningen, och det var ej blott Agnes och baronen som stodo der helt häpna, utan äfven vid spelbordet lades korten ned, och alla lyssnade i stum förvåning.

Då sången slutat och de sista tonerna dött bort i ett mästerligt diminuendo, drog presidentskan en djup suck, nästan liksom af lättnad, och sade till Fritz:

"Gå ut, kära du, och se efter hvem den främmande sångerskan är. Jag förlåter henne för den vackra sångens skull, att hon ej kommit in och helsat, innan hon gick till pianot. Men hvem kan det vara?"

Löjtnant Fritz återkom en smula blek och sade helt kort:
"Det var Kate som sjöng."

"Kate?" ropade friherrinnan, i det hon hastigt steg upp och skyndade ut i salen, der hon med en hos henne ovanlig häftighet omfamnade Kate och kysste henne upprepade gånger.

"Du konstiga unge, som aldrig låtit oss yeta att du sjunger och sjunger så, du lilla näktergal!

"Kära Nor, jag har ju aldrig känt mig manad dertill. Hela sommaren i fjol måste jag ju sjunga för en tråkig italienska hvarje dag, under det pappa var sjuk i Florens, och det dröjde så länge innan han blef återställd."

"Men nu måste du ofta sjunga för oss."

"Det kan jag icke, kära Nor. Det är mig aldeles omöjligt att sjunga om jag ej liksom drifves dertill, och detta händer mig ej ofta. Men kom nu, baron, vi skola ju komma öfverens om ridduren?"

Det blef baron Fabian dubbelt svårt att efter den vackra sången i granlaga och försigtiga ord göra klart för Kate, att deras förlofning och deras riddur här i staden voro båda lika omöjliga, men han sparade ej på löften om långa utflygter till häst, då de kommit ut på landet. Kate lät högst motvilligt öfvertyga och ställa sig tillfreds och förblef sedan misslynt och sluten hela aftonen. Baronens hade å sin sida hvarken funnit det lätt eller angenämt att bära fram sin nödtvungna korg och hade dervid tappat bort hela sin munterhet. Den snälla Agnes hade ej heller förmåga att lifva stämningen, och det blef nu temligen tyst derute i salen.

Vid spelbordet sade presidentskan:

"Och jag som trodde att den der lilla vildinnan var aldeles okunnig! Först röjer hon helt oväntadt, att hon talar flere språk coulament, och nu att hon sjunger som en primadonna!"

"Åh, det bor nog mycket i det der lilla svarta hufvudet, som vi ej ännu kommit underfund med, kära mamma," sade friherrinnan. "Att hon deremot har något hjerta, derom är hon, dess bättre, ännu aldeles okunnig."

"Är syster Nor så alldeles viss derpå," inföll löjtnant Fritz.

"Ja, fullkomligt säker, min högwise herr broder," svarade hon. "Endast qvinnan kan hos en medsyster säkert bedöma detta."

Bergström anmälde nu, till allas belåtenhet, att supén var serverad.

Under supén sade friherrinnan med ett vänligt leende till baron Fabian:

"Hur är det, baron? Baron kan då verkligen äfven vara allvarsam, det hade jag knappast trott."

"Åh jo, min nådiga friherrinna. Visserligen har jag alltid hyst en synnerlig respekt för den så allmänt prisade friherrinnan G:s omdöme, men att friherrinnan skulle anse mig ur stånd till annat än pojkkaktig munterhet och ett tomt skämt och prat, det hade jag icke väntat mig."

"Nå, för all del, bäste baron, tag då ej mitt oskyldiga yttrande så strängt. Jag var blott en smula förundrad öfver att se den annars så glade baron Fabian helt ovanligt mulen."

"Ack, min friherrinna, huru skulle jag väl kunna vara annat," svarade han nu med en högst komiskt spelad bedröfvelse. "Att jag under mitt lif skulle få en hel del korgar hade jag visserligen väntat mig, men att jag skulle blifva tvingad att *gifva* en sådan har då aldrig fallit mig in, och dock har detta i dag inträffat."

"Jag måste erkänna," svarade hon skrattande, "att detta var en ganska egendomlig kasus, men," tillade hon allvarsamt, "det är alltid herrarnes eget fel om de inhösta en korg. Den känsla, som löper bort med förståndet och talar i otid, är lidelse och ej kärlek, baron! Kärleken bidar sin tid och får icke korgen!"

"Men, friherrinna, om den nu är så vördnadsfull, så skygg, att den knappast vågar erkänna sig ens för sig sjelf, hur skall den då någonsin djerfvas tala, om den ej uppmuntras?"

"Den har äfven en annan egenskap, som heter tålmod,

baron. *Dessutom "afvaktar den sin tid"* — Vill baron hafva godheten gifva mig den der géléskaalen."

Kate satt missnöjd borta i en vrå och deltog ej i supén. Löjtnant Fritz' allvarliga blick förirrade sig någon gång dit bort, och den goda Agnes tilltalade henne några gånger men erhöll endast tvära svar. Dernere vid porten stampade redan herrar löjnanters hästar, och strax efter supén brådskade alla att säga godnatt.

De unga herrarne redo tysta ned åt Fredsgatan och fram öfver nya Kungsholmsbron. Det bleka månskenet kämpade om herraväldet med den ljusa vårnatten, men glittrade dock i de små krusiga vågorna på Riddarholmsfjärden och belyste de södra bergén. I den djupa skuggan inunder dessa framgled en stor ångare, som med sin svarta massa och de med rödt sken upplysta runda fönstren, såg ut som ett fruktansvärdt sjövidunder. Just som de voro på bron sade löjtnant Fritz:

"Jag har tvenne förebråelser att göra dig, min käre Fabian."

"Endast tvenne, bror Fritz! Du är då i afton ovanligt öfverseende och beskedlig, ty vanligen är det många gånger två, men jag känner mig särdeles tillfreds med, att du i qväll ej tycks vara fallen för multiplikation. Nå, fram då med sparlakanslexan," sade baron Fabian, hvilken allt sedan supén syntes hafva återvunnit hela sin sorglösa munterhet.

"Först och främst ogillar jag på det högsta ditt opasande skämt med min kusin, den aldeles oerfarna Kate. Är det så att du tycker om flickan och hon om dig, nå väl, meddela dig då med hennes förmyndare, min far, men en förlofning är annars en alltför allvarsam sak att leka med."

"Men, min käre Fritz, hvad ville du väl att jag skulle göra annat än vända det i skämt, då din kusin sjelf öfverraskade mig med den propositionen, att vi skulle förlofva oss, helst hon tydligen lät mig förstå, att hon endast gjorde det för att i mig få en lämplig rikdnekt. Jag har oakadt denna proposition lika litet förmärkt, att hon af mig önskar och begär något annat, som att jag sjelf för henne någonsin hyst en an-

nan känsla än en munter lekkamrats, huru pikant och tilldragande den besynnerliga flickan än är."

"Må vara, men jag beder dig för framtiden iakttaga mera varsamhet och försigtighet med detta oerfarna naturbarn."

"Och för det andra, min käre Fabian, har du ej varit uppriktig mot mig. Du bortspelade den der natten, lättsinnigt och oaktadt min varning, en för dig betydlig summa, och du har, dess värre, vändt dig till procentare för att täcka denna spelskuld, i stället för att derom rådföra dig med din vän."

En hög rodnad uppsteg plötsligt på baron Fabians panna, och hans vanligen så glada ansigte mulnade ögonblickligen. Efter en lång tystnad svarade han slutligen:

"Denna din förebråelse är fullt befogad; och jag blyges lika mycket öfver mitt oförlåtliga lättsinne att spela, som öfver att jag ej meddelat dig följderna. Jag var olyckligtvis allt för upprymd den der aftonen och visste föga hvad jag gjorde. Sedan har jag af blygsel förteगत min olycksaliga dumhet för dig, men, tro mig, den har varit tung nog att bära på."

De voro nu utanför tullen och hästarna gingo i skridt framåt den breda, raka vägen, som leder till den långa Tranebergs flottbro. Bakom dem hördes bruset från den stora staden, men månen sken stilla öfver den nu helt tysta, ehuru annars illa beryktade, stadshagen till höger och bredde långa skuggor öfver dalsänkningen ned åt Rålambshof på venstra sidan.

"Är det sant Fabian," sade löjtnant Fritz, efter en stunds tystnad, "att din öfverste gjort dig allvarsamma föreställningar för den der lånetransaktionens skull?"

"Ja, han har ålagt mig att innan månadens slut göra upp den, men huru detta skall tillgå vet jag sannerligen icke, då min rike onkel, den ende jag kunnat vända mig till, gifvit mig ett bleklagdt nej."

"Jag skulle icke vidrört denna sak, innan du sjelf funnit för godt att meddela mig något derom, för så vidt icke en vän, som vill vara okänd, genom mig erbjuder dig den behöfliga summan som lån, på huru lång tid du sjelf behagar."

Det uppstod åter en lång paus i deras samtal, men nu gjorde baron Fabians häst en sats som om han våldsamt känt sporren. Baron höll in honom och svarade:

"Det är afskyvärdt förödmjukande att behöfva låna penningar af en okänd, men då de erbjudas mig genom dig kan det ej vara förnedrande att mottaga dem, och jag har således endast att broderligen tacka dig för befrielsen från det största bekymmer som någonsin tryckt mig."

Vägen, som tog utaf till Marieberg, var nu helt nära, då ett gällt qvinnoskri ljud i den tysta natten nedåt Tranebergsbro till. Det förnyades efter några ögonblick men qväfdes genast. Utan någon vidare öfverenskommelse gåfvo de båda herrarna sina hästar sporrarna och foro åstad i sträckt galopp ned åt vägen, der de snart hunno fram till en mjölksurra, bredvid hvilken madamen befann sig i vild brottning med tre karlar.

"Släpp genast menniskan," ropade löjtnant Fritz och drog sin sabel.

"Släpp du sjelf din långa korfsticka," röt en rå stämma och en knif blixtrade i månskenet, hvilken måttade ett hugg åt löjtnant Fritz' ben.

I samma ögonblick den knifbeväpnade armen höjde sig, hven baronens klinga genom luften och träffade den, innan den hunnit stöta till. Vrålande af smärta störtade uslingen i landsvägsdiket, sedan han nästan samtidigt äfven träffats af löjtnant Fritz' sabel. De tvenne andra, hvilka både kände och hörde sabelklingorna susa omkring öronen, försvunno som skuggor in åt stadshagen.

Den stackars gumman, hvilken dock så tappert försvarat sig innan ungherrarna anlände, stod nu framåtlutad öfver karran, då de vände sig om till henne.

"Hur är det madam," frågade löjtnant Fritz, "ha de hofvarna skadat eder på något vis."

"Ja, nog ha de skurit sönder mina kläder och skinnnet med känner jag, men se penningarna hunno de åtminstone ej få fatt uti; förr skulle de fått gjort korfmat af mig. Usch! jag känner att blodet rinner så att jag blir riktigt våt."

"Sätt er genast upp i kärran och vänd om till staden, vi skola följa med eder tillbaka," sade löjtnant Fritz.

"Tack, gode herrar, det är visst så godt det, ty jag känner mig just blifva något matter."

Sedan de vändt, frågade baronen:

"Var ej den der uslingen, som föll i diket, den rödhårige karlen som plägar öppna bron dernere?"

"Jo visst var det Lundqvist. Jag har väl hundra gånger såvisst som en talat vid den strykarn, då jag farit öfver bron, och nu skäms han inte för att vilja röfva mig."

De följde den hurtiga gumman, som ideligen pratade och föste på sin gamla häst, in till närmaste fältskärsstuga. Hon befans temligen illa skuren i armarna, men hennes blesyrer voro dock ej af någon vidare farlig beskaffenhet.

Genom Lundqvist, hvars bräckta armpipor anklagade honom, blefvo de två andre rånarne röjda, och alla tre hamnade på Långholmen. — Denna lilla röfvarhistoria väckte under några dagar ej ringa uppseende i hufvudstaden.

* * *

Våren var nu redan långt framskriden och säsongen med sina många och slutligen tröttande såväl allmänna som enskilda fester förbi. Slutet af Maj och början af Juni var icke blott tiden för hvila efter vinterns alla ansträngningar, utan äfven för dessa små förtroliga samqväm och familjesupéer, hvilka voro så angenäma. Den ännu temligen allmänt rika och såväl i det allmänna som i det enskildta då vida mer än nu dominerande aristokratien, hvilken i regeln förtärde sina betydliga räntor i hufvudstaden, hade ännu ej vallfärdat till sina slott och gods på landet.

Denna frist mellan säsongens anspråksfulla och lysande fester och det lugna landtlifvet, hvarunder vinterns nya bekant-skaper utvecklades och så att säga slogo ut med vårblommorna, var måhända under hela året den angenämaste tid i hufvudstaden.

Löjtnant Fritz tillbragte under denna tid oftare sina aftnar i föräldrahemmet, nästan alltid åtföljd af baron Fabian.

Han hade börjat att mera sysselsätta sig med Kate, huru svårt det än till en början varit att fångsla denna lilla flygtiga och oroliga varelse vid ett längre samtal, om man ej, såsom baron Fabian gjorde, underhöll henne med att ställa riddurer, bergsklättringar och dylikt i perspektiv för henne. Man kunde också knappast kalla detta samtal, ty det var egentligen endast Fritz som talade och Kate som, med nedslagna ögon och en fångad fogels tvång, hörde på. Någon gång undslapp henne dock ett enstafvigt svar.

Han tröttnade likväl ej att fortsätta sina undervisande framställningar och tillät sig stundom att göra henne broderligt vänliga föreställningar, då hon någon gång allt för djerft ringaktat de konvensiella sedvänjorna. Men vid minsta antagliga förevändning flög hon sin väg, som fogeln ur den öppnade buren, dock ej mer för att ystert skämta med den muntre baron Fabian, utan till sitt ritstift, med hvilket hon på senare tiden börjat flitigt sysselsätta sig och som hon förde med anmärkningsvärd skicklighet. Något fruntimmershandarbete såg man henne aldrig befatta sig med.

En dag öfverraskade hon Fritz med att tilltala honom. Med beslöjad blick och låg röst sade hon:

"Kusin Fritz lofvade mig en gång att då vi kommo ut till landet skulle jag få begagna Fritz' häst Leo."

"Ja visst, och Leo är redan nedsänd till Östergöthland. Begagna honom, kära Kate, som vore han din egen, och jag betviflar icke, att ni snart skola blifva lika goda vänner som du och Gaston redan äro. Det skall just blifva roligt att komma dit ned och få skåda detta intima triumvirat."

Hon såg upp till honom för ett ögonblick med ett ljuft leende, som aldrig förr kommit honom till del och skyndade, efter ett knappast hörbart tack, sin väg.

Nu anmälde Bergström grefvinnan X. och några andra besökande. Grefvinnan gjorde sin entré med buller och bång, högt samtalande med baron Fabian, hvilken hon mött i salen, och nu förde med sig in.

"God afton, söta Julie," sade hon, när presidentskan väl-

komnade henne, "herrskalet stå ju så att säga på resande fot, och jag ville ännu en gång trycka din hand, innan ni begifva eder utaf ned till landet."

"Det var mycket snällt af dig, goda Eva. Du dröjer väl sjelf ej synnerligen länge i staden?"

"Åh nej, kära du, jag måste väl i nästa vecka flytta ut till den odrägliga Vestgötslättan."

"Hvad säger du! "Odrägliga Vestgötslättan?" Man har dock sagt mig, att din egendom har den vackraste belägenhet vid en förtjusande sjö, omgifven af herrliga lunder."

"Ack ja, kära du, beteshagar med oxar och kor o. s. v., men den ligger icke mindre tråkigt och ensligt för det. Ute på landet känner jag mig alltid som vore jag excilerad. Man ser ju aldrig några menniskor derute, ty inte kan man kalla prester och några tarfliga landjunkare för menniskor!"

"Nå, hvad slags djur äro de då, kära Eva," svarade presidentskan skrottande. "Men, kära vän, lef för all del derute på låg diet, ty du har verkligen, kära Eva, på sista tiden fått en embonpoint, som kommer att åldra ditt utseende om du ej motverkar den."

"Åh, den försvinner nog af sig sjelf under de tre led samma månaderna på landet," svarade grefvinnan med en lätt rodnad, den hon ej kunde dölja.

Det ringde nu åter i tamburen och Bergström gick att öppna för löjtnant v. Q.

"Tager presidentens emot?" frågade han.

"Ja herr löjtnant, der äro redan flere främmande i salongen."

"Hvilka då, käre Bergström?"

"Presidenten, friherre S. med döttrar, grefvinnan X. och —"

"Jaså, jaså! Då skall jag göra min visit en annan afton, då familjen är ensam" — och han gick.

* * *

Presidenten P:s egendom, Strömsnäs i Östergöthland var en betydande possession och särdeles vackert belägen. Den

ståtliga hufvudbyggnaden omgafs och beskuggades af sekelgamla löfträd och på baksidan af densamma sträckte sig trädgård och park ända ned till en förbiflytande å, hvilken några tusen alnar bortåt högra sidan utmynnade i en romantiskt vacker sjö. På halfva vägen emellan corps de logiet och sjön lågo de stora ekonomi- och uthusbyggnaderna, och der ledde en stenbro öfver till allmänna landsvägen, hvilken följde ån på andra sidan. Bortom vägen utbredde sig åt höger och vester sädesfält, hvilka dock på bredden snart begränsades af en barrskogsbeklädd höjdsträckning, som utgående från sjön fortsatte upp åt landet, så långt blicken kunde följa den.

Midt för parken ledde en liten grönmålad gångbro öfver ån till landsvägen, men tidens tand hade gått illa åt den lilla bron, hvars räcken delvis voro söndriga och som lutade betänkligt åt ena sidan. Den skulle ombyggas denna sommar. På andra sidan ån, just der gångbron träffade landsvägen, tog en häradsväg utaf, hvilken slingrade sig genom åkerfältet upp emot skogshöjden, på hvars sluttning flera torp och gårdar syntes mellan barrskogen.

På landsvägen bort ifrån stenbron kom en dam ridande i sakta skridt på en vacker svettflux. En stor svart rapphöns-hund sprang före henne på vägen men hoppade snart öfver diket och ilade i långa språng upp åt fältet. Då ryttarinnan kom till afvägen, tog hon utaf mot skogshöjden och satte sin häst i ett raskt traf. Hon förde sin fina figur och sin gångare med ett behag och en säkerhet som trots någon konstberiderska och försvann snart deruppe mellan träden.

Utän tvifvel har läsaren redan igenkänt vår Kate, som är ute på en af sina nästan hvar dag återkommande exkursioner.

Denna dag blef hennes promenad längre än vanligt; det var så friskt deruppe emellan träden på höjden, med den herrliga och vidsträckta utsigten öfver sjön och de många ställena ute på slätten; insekterna surrade i den ljumma sommarluften, och skogen utandades sina balsamiska ångor.

Kate drog åt sig tygeln, vände om hästen och fannade med sin blick hela den stora, hänförande taflan. Hennes van-

ligen bleka kind färgades nu af en lätt rodnad, ögat blixtrade och det syntes väl på det spirituella och egendomligt vackra ansigtet, att hon i fulla drag njöt af en ändligen återvunnen, nästan obegränsad, frihet.

Vännen Gaston kom uppspringande till henne, der hon höll in hästen på backkrönet, och påminté henne med höga hopp om att fortsätta färden, och hon lydde strax uppmaningen. Med spetsade öron och högt frustande trafvade Leo åter muntert fram åt skogsvägen. Stundom saktade hon den starka farten och red långa stycken i skridt, försjunken i djupa tankar, tills Leos otåligen kastningar med hufvudet och piafferingar väckte henne derur. Då blef det åter trafva marsch, och kommo de till en uppförsbacke, förbyttes alltid takten i sträckt galopp.

Sålunda hade hon utan att tänka derpå kommit längre in i den djupa skogen än hon tillföre varit. Hon ärnade just vända om, då hon såg en ljusning mellan de höga furorna ej långt fram åt vägen, hvilken lockade hennes nyfikenhet, och hon red fram dit. Det befans endast vara en rödning i skogen, på hvilken stod en grå, något förfallen stuga helt nära vägen.

Kate kände sig törstig efter den långa ridten, hvarföre hon red ned till stugan för att försöka att få köpa ett glas mjölk. Hon knackade med skaffet af sitt ridspö på fönstret och strax utkommo tre, fyra trasiga ungar, hvilka genast skrikande vände om igen, då de fingo se hästen och den stora hunden. Der inifrån hördes några barska anmaningar till barnen, hvarefter en äldre qvinna visade sig i dörren, äfven hon mycket öfverraskad af besöket.

"Kan madam låta mig få köpa ett glas mjölk," frågade Kate.

"Gud bättre, nådig fröken, jag har väl hvarken mjölk eller ko."

"Men hvad skall ni då med den der lilla ladugården?"

"Ja si, vi hade väl en ko innan karlen min dog förre året, men sen dess har jag ej mäktat me' att ha nå'n."

"Ett glas vatten kan ni väl ändå gifva mig?"

"Om jag bare vågade bjude fröken lite enbärsdricke?"

"Ja, tack, låt mig försöka det."

Gumman kom nu ut med ett rent glas på en något defekt tallrik, fylldt med en brun vätska. Kate höjde det mot dagern och såg på det med misstroende, men sedan hon smakat på den friska och ingalunda föraktliga drycken, tömde hon glaset till sista droppen.

Då hon återlemnade det, släppte hon en silfverslant i madamens hand. Gumman såg på den helt bestört och utropade:

"Får jag den här store pengan?"

"Ja visst," svarade Kate leende.

"Åh! Gud välsigne fröken!"

"Adjö! Jag kommer snart igen med något åt de små bleka barnen," sade Kate och satte Leo i galopp från stället.

Det lilla skogstorpet blef sedan ofta målet för Kates ridturer. Hon hade alltid med sig till barnen kakor och lätta klädespersedlar, så mycket hon kunde föra med, och snart lade de små bort all sin rädsla för "Skogsfrun", såsom de till en början kallade henne, och slutligen vågade de till och med klappa Leo och leka med Gaston.

En dag kom Kate in i sin onkels arbetsrum och lade en liten hand full guldmynt på hans skrifbord.

"Gode onkel, säg mig huru mycket pengar detta är?"

"Hvarifrån har du fått de der guldmynten, barn? Det är fyra sovereign och sex tjugofranc stycken."

"Pappa gaf mig dem tid efter annan på mina födelsedagar och vid andra tillfällen. Han bad mig noga förvara dem som en sparpenning, om någonting oförutsedt skulle hända mig, men nu vill jag nödvändigt använda dem."

"Nå, min snälla flicka, hvartill skulle du då använda så mycket penningar, ty du skall veta att det der är ej långt ifrån 200 riksdaler."

"Åh, så roligt, då kan jag nog få en liten ko för dem, ty jag måste ovilkorligen köpa en liten ko."

"En liten ko! Hvad säger du?" Och han förmådde med svårighet framlocka Kates bekännelse, att hon ville gifva kon till den fattiga gumman med de många barnen i skogstorp.

Efter lång öfverläggning sade slutligen presidenten:

"Du lilla excentriska och envisa unge! Jag måste väl då låta inspektor Sahlgren höra efter, om gumman verkligen är så behöfvande som du säger, och värd en så stor allmosa. I så fall gifver du mig väl ingen ro förrän du fått köpa din lilla ko åt henne, men behåll du dina guldslantar tills du sjelf kan behöfva dem."

"Tack, älskade onkel! tusenfalt tack," utbrast Kate, häftigt omfamnande hans hvita hufvud, hvarefter hon helt förtjust sprang sin väg för att genast uppsöka inspektoren.

* * *

Presidentskans helsa hade hela våren varit vacklande, hon kunde den ena dagen vara ute i familjen, men den andra lemnade hon ej sin soffa. Det var ej längre endast denna migrän, hvilken botades af en smula förströelse, utan ett verkligt smygande ondt. Denna dag hade varit en utaf de bättre, och hon satt ute i salongen, då ett elegant ekipage körde upp på gården. Ett besök utöfvade dock ännu alltid fortfarande ett lifvande inflytande på den gamla goda frun, och Bergström fick ordres att gå och taga emot de ankommande samt underrätta presidenten.

Det var baron Ivar K. med sin unga friherrinna, som besvarade presidentens visit vid deras närbelägna hem S—by.

Efter några års dröjsmål och hinder voro nu äntligen de löften de gäfvit hvarandra vid Mälarstranden infriade, och man behöfde endast se dem för att öfvertygas om deras sällsporda och fullkomliga lycka. Visserligen hade rosorna på fröken Sophie B:s kinder bleknat under väntans långa år och strider för vinnandet af sin allt förhershande önskan, hon hade derunder vägrat deltaga i all dans och så långt det varit henne

möjligt dragit sig undan sällskapslifvets förströelser, men sedan striden var vunnin, slogo åter rosorna ut på den unga friherrinnans alltid förtjusande och nu åter glada ansigte.

Baron Ivar hade fullkomligt mognat till man. De långa engelska polisongerna klädde honom synnerligen väl, och han förenade nu med de fina laterna från den höga samhällskrets, hvaruti han uppvuxit, sjömannens fria och otvungna väsen. De voro i sanning ett i flere hänseenden remarkabelt par, detta unga friherrliga herrskap.

Presidenten kom snart tillstädes och så väl hans fru som han sjelf bemödade sig synbart att betyga det unga granherrs-kapet den förbindligaste och största artighet.

Sedan kaffet blifvit intaget tände herrarne sina cigarrer och gingo ut i parken, der de snart voro inne i politiska och ekonomiska samtal. Presidenten sade:

"Ja, baron, det är och förblir dock alltid en kinkig sak att tjena tvenne herrar; barons stora ekonomi måste lida af barons långa frånvaro på sjöexpeditionerna. En betydande godsegare kan, efter mitt förmenande, uträtta vida mera för det allmänna än en sjöofficer, om han vill egna sina krafter icke blott åt sin egen ekonomi utan äfven åt de kommunala angelägenheterna. Den unga friherrinnan skulle nog äfven gerna se, om herr baron öfvergäfve sjön."

Detta den gamle presidentens välmenta råd var ej förgäfvos bortkastadt på baron Ivar. Han lemnade snart sjö-tjensten och eignade alla sina krafter åt skötandet af sitt S—by. Snart måste han dock åter dela dem. Hans vinnande personlighet, upphöjda karaktär och betydande förmåga kunde ej länge förblifva obemärkta och togos snart i anspråk för allmänna angelägenheter. Till sist hedrades han med det största förtroende, som kan komma en medborgare till del: han valdes att vid riksdagen representera sin ort.

Under herrarnes långa samtal sutto damerna kvar i salongen, hvilken presidentskan ej mera kunde lemna. Fröken Agnes hade infunnit sig med sitt broderi, men Kate syntes ej till och kom ej heller tillstädes, innan baron

K:s reste, hvaröfver presidentskan sedan yttrade sitt stora missnöje.

* * *

Kate hade minsann helt annat att bestyra än att sitta stilla och sedig på en stol i salongen.

Knappast hade hon tilltvingat sig presidentens löfte att få köpa den der kon, förrän hon snarare flög än sprang ut för att taga reda på inspektor Sahlgren. Efter mycket frågande och letande upptäcktes han slutligen nere vid logarna.

"Min bäste herr Sahlgren," sade Kate ifrigt, "onkel har lofvat mig att herr Sahlgren skulle få köpa mig en liten ko, och jag vill äntligen ha den i dag."

"Hvad förslag, fröken? En ko? Och hvad skall fröken med en ko att göra? Om det varit en häst, så kunde det så vara, men en ko!"

"Ja, det gör detsamma, men jag måste ovilkorligen i eftermiddag ha en sådan, bäste herr Sahlgren. Onkel betalar den strax."

"Är det verkligen frökens allvar och har presidenten lofvat fröken?"

"Ja visst, ja visst! Han har lofvat att herr Sahlgren skulle få köpa mig en ko."

"Nå, det är verkligen auktion hos Per Janson i Solberga i afton, och der gå flera kor. Jag skall gå in och fråga presidenten hur dyr kon får bli."

"Det behöfs icke, hon får kosta hvad som helst, bara det är en liten brun ko, som mjölkar mycket — hör herr Sahlgren det, som mjölkar mycket! Far nu strax till Solberga."

Herr Sahlgren visste ej riktigt hvad han skulle tro om denna besynnerliga kohistoria, och han for ingalunda utaf som en kurir till Solberga, hvilket Kate enständigt påyrkade, utan begaf sig in till presidenten för att få bättre besked om huru det förhöll sig. Han blef ej litet förvånad, då presidenten gaf

honom ordres att fara till auktionen och till möjligast bästa pris ropa in en ko som mjölkade.

Frampå qvällen kom herr Sahlgren hem och förde med sig en vacker, brun ko. Kate, som oupphörligt gått och tittat ut åt vägen, mötte honom redan vid stenbron och upphörde ej att uttrycka sin glädje och att smeka det fromma djuret. Herr Sahlgren mottog af presidenten befallning att nästa morgon låta föra kon till mor Stinas torp upp i skogen, men Kate påyrkade envist att detta måtte ske redan under natten, så att mor Stina ej skulle höra, när kon insattes i det bofälliga lilla fähuset.

Herr Sahlgren, som nu förstod hela sammanhanget och som mycket gerna gjorde den hurtiga fröken till viljes, lofvade att utföra allt efter hennes önskan.

Just som denna öfverläggning afslutades, körde en lätt resvagn med stark fart in på gården. Kate skyndade då upp för trappan med en missnöjd min, men innan hon hunnit in i förstugan ser hon löjtnant Fritz hoppa ned ur vagnen. Hon stannade ögonblickligen och ett skimmer, som ej var lätt att tyda, flög öfver det lilla bruna ansigtet. Han var strax vid hennes sida, der hon qvarstod orörlig.

"God afton, kusin Kate," helsade han lifligt, "ni väntade mig ej hit ut så tidigt, men underrättelsen om mammas ökade opasslighet har påskyndat min resa. Nå, du räcker mig ej ens din hand, kusin!"

"Välkommen," sade Kate med nedslagna ögon och räckte honom, svagt rodnande, sin hand.

"Är jag verkligen det, Kate? Tro nu inte att jag kommer för att allt för uteslutande göra min eganderätt till Leo och Gaston gällande. Jag hoppas du tillåter mig följa med dig på dina exkursioner. Hur mår mamma?"

Nu utkom fröken Agnes, som skyndade att med största hjertlighet omfamna den älskade brodern och med en hos henne föga vanlig liflighet betyga sin glädje öfver hans ankomst.

Kate stod tyst bredvid och det såg nästan ut som om hennes blick mulnat något vid de systerliga karesserna.

Nästa morgon hade solen ej länge varit öfver horisonten, då Kate helt tyst kom ned utför trappan med den långa ridklädningsens släp hängande öfver venstra armen och med ridspöet i handen. Hon öppnade varsamt porten och gick ned till stallet. Här var dock kusken redan i full verksamhet och frågade strax:

"Befaller fröken att jag lägger sadeln på Leo?"

"Nej, jag skall i dag rida Pontus. Vill Hallberg vara god och taga den öppna tansen med grimman, i händelse att jag skulle vilja sitta utaf."

Pontus var en ung och liflig, föga riden häst, hvilken vanligen gick som förlöpare i spannet. Sedan Kate suttit upp på honom, dansade han i lifliga kaprioler vägen framåt bron med sin lätta börda. Det lilla stycket mellan ån och skogen öfver gärdet var snart tillryggalagdt, men väl kommen uppför backen och in i skogen saktade Kate farten och insöp i fulla drag den friska morgonens herrliga luft.

Då hon passerade den lilla gångbron öfver ån midt för parken, hade hon oroligt blickat ditöfver, men allt var tyst och stilla vid Strömsnäs. Här uppe bland furorna kände hon sig först fullkomligt lugn och öfverlemnade sig helt och hållet åt den obeskrifligt behagliga känslan af att rå sig sjelf och oförhindradt kunna få njuta af den svala morgonens friskhet.

Nere på slätten rådde ännu tystnad och stillhet, och endast bortifrån sjön hördes stundom fiskmåsens disharmoniska skri, men häruppe på åsen var folket redan ute vid gårdarna, och långa rader nyss utsläpta kreatur vandrade ut från dem till sina beteshagar, hvarvid skällornas klingande blandades med vallflickornas långt utdragna, oftast i moll gående "horn-låtar".

Kate tvang länge den oroligt piafferande hästen att gå i skridt uppåt den slingrande vägen, der hon tidt och ofta ödmjukt helsades, än af en nigande jänta, än af en skäggig bonde, men herr Pontus blef slutligen för orolig och tilläts då att i muntert traf tillryggalägga den lilla halfmilen till mor Stinas koja. Gumman var redan utanför stugan, sysselsatt att

med van hand hugga ved till kaffekokningen, ty, tack vare Kate, saknade hon numera sällan den ädla bönan.

"God morgon, mor Stina," ropade Kate till, så att gumman nästan tappade yxan af öfverraskning.

"Åh, se nådig fröken är redan ute vid denne fattigmans-tid, det kunne jag väl aldri föreställa mej. Den som nu finge bjude fröken e kopp af hennes eget rare kaffe?"

"Nej, tack mor Stina, men om ni redan mjölkat, skulle jag gerna dricka ett glas mjölk."

"Nådi' fröken har då glömt bort, att jag ingen ko haft på år och dag, men jag springer i ett vispande ned te byn efter e kruke, om fröken bare vill vänte e lita stunn."

Den bruna kon, som hörde att menniskor talade derute, bölade nu ljudeligen inne i den lilla ladugården till mor Stinas obeskrifliga häpnad. Hon stod der med vidöppen mun och bara såg på Kate, som om hon varit utsatt för något fasligt spökeri.

"Gå nu bara in och mjölka," sade Kate leende, "ni hör ju att kon kallar på eder."

Gumman stod ännu några ögonblick tvekande, men tog derefter några långa skutt mot ladugården, slängde upp dörren och stannade som förstened, då hon såg det vackra djuret i båset derinne.

Kate red sakta efter henne och sade:

"Ja, ser ni det! Det är intet trolleri, utan er egen verkliga ko, kära mor Stina, och ni får hafva den i bete på Strömsnäs egor. I höst skall jag nog draga försorg om vinterfoder åt henne."

"Min ko?! Herren bevare mitt förstånd! Ä' dä' då verkligen min ko" — och hon sprang, nästan som hon varit ifrån sig, tillbaka till stugan och ropade i dörren:

"Upp med er ungar och kom och se hva som står i lågån! Upp med dej Per, tag jacka på dej, latmask, å kom ut å håll fröknas häst. Min ko!!!" — Och hon skyndade åter till ladugården.

"Välsignade englafröken, hur hänger allt detta ihop? Det går alldeles omkring i hufvet på mej."

"Kära mor Stina, det är ju helt enkelt, att jag låtit föra upp kon hit i natt och skänker er den af godt hjerta."

Nu brast gumman i gråt och störtade sig på släpet af Kates ridklädning, hvilket hon ideligen kysste, under det hon snyftande sade:

"Herren ske tack å pris, som sände mig denna englamenniska i mitt svåra betryck. För henne har nöden redan vikit från min fattiga koja, och aldrig mer behöfva de stackars ungarne sakna mjölksqvätten! Fem munnar skola här uppe i skogen dagligen bedja Gud för vår välsignade fröken! — Åh! Jag kan ännu inte riktigt tro att det verkligen är min ko!"

Kate satt utaf och tömde sina fickor, som voro fyllda med kakor och allehanda goda saker åt barnen. Dessa omgäfvö henne äfven, så snart de väl kommit ut, vanda som de voro att alltid få något rart utaf henne, men så fort de, på modrens högljudda kallelse, kommit och fått se kon och hon gjort klart för dem, att det verkligen var deras *egen* ko, som skulle blifva kvar der i ladugården och ej försvinna lika oväntadt som hon kommit, utbröto de i skallande jubel, glömde strax alla kakor, och der blef aldrig något slut på de smekningar som egnades det fromma djuret.

Kate dröjde länge kvar och njöt af den glädje hon beredt de fattiga människorna.

Emellertid hade man vaknat nere vid Strömsnäs, och löjtnant Fritz hade efter intaget kaffe gått till stallet för att helsa på sin gamle vän Leo. Der blef han då underrättad om Kates tidiga utfärd och att hon red Pontus.

"Hallberg du," sade han till kusken, "plägar icke fröken rida Leo?"

"Jo, för det mesta, men i dag sade hon särskildt till om Pontus."

"Men han är ju icke inriden, den der förlöparen, och något skygg, tror jag?"

"Ja, nog är han litet sprakiger af sig, men så fins här då ingen vid gården, utom jag förstås, som så kan styra en kamp som fröken Kate."

Löjtnant Fritz vände åter in, ej fullt tillfreds med den der tidiga utfärden, men der inne var det ingen som alls oroade sig deröfver, vana som de redan voro vid Kates utflykter hvarje tid på dagen. Dock plögade hon städse vara tillbaka då kaffe eller måltiderna serverades.

Med en bok i handen och cigarren i mun gick löjtnant Fritz nedåt parken och stannade först vid en trädgårdssoffa nere mot ån, der hvarest gångbron gick öfver denna och hvarifrån utsigten var fri upp åt den väg, som tog utaf vid bron från landsvägen mot skogsåsen. Han hade ej suttit der länge, förrän han hörde ett starkt brakande uppe i skogen och strax derefter en hästs häftiga galopp. Det var Kate, som kom ridande i ursinnig fart från skogen ned åt vägen.

Hon hade fördröjt sig vid stugan och var nu på återväg med hjertat fullt af tillfredsställelse öfver den glädje hon dithöft och som äfven stannade qvar då hon for sin väg. Redan var hon i backen, som ledde ned från skogen till fältet, och red helt sakta i skridt, lyssnande till de taktmessiga yxhuggen från någon som höll på att fälla ett träd helt nära till höger derframme. Just som hon kom midt för den huggande, brakade det fällda trädet ned med ett väldigt dån, hästen gjorde en våldsamt sats och satte utaf i vildaste sken ned åt vägen.

Kate blef fast i sadeln vid den häftiga satsen, men att hejda den durkande hästen var henne ej möjligt. Hon beredde sig dock på den tvära svängen åt venster då hästen nådde landsvägen, men då han kom dit, svängde han alldeles ej utan rusade blindt på, rätt fram och ut på den murkna gångbron. Vid hans första steg derpå störtade bron öfver ända och ryttarinna och häst stupade i ån. Kate kastades dervid öfver hästens hufvud ut i vattnet och började genast modigt simma, men hindrad af den långa ridklädningen kunde hon endast röra armarna och således blott med svårighet hålla sig uppe. Krafterna voro redan nära att svika henne, då Fritz' starka hand grep i hennes ridklädning och han simmande drog henne i land. Hon hade nästan förlorat medvetandet, då han lyfte upp henne i sin famn, och hon slog krampaktigt

sina armar om hans hals och hennes hufvud föll ned mot hans bröst, då han bar henne upp till trädgårdssoffan. Här återkom hon strax till full sans och den första blick de nu vexlade, uppenbarade för dem båda en känsla, hvilken de måhända förut dunkelt anat, men som de först nu rätt förstodo. Hon släppte ögonblickligen hans hals och vände sig skygg bort ifrån honom.

"Om du förmår att gå nu så låt oss skynda dit upp, Kate, och lofva mig att du aldrig mer rider den der hästen."

"Ja, jag lofvar det," svarade Kate undergifvet och steg upp.

"Sedan du nu ej, som du så ofta gjort, vänder dig bort ifrån mig och genom din tystnad vägrar hvad jag ber dig om eller flyr din väg, så tar du kanske ej illa upp, om jag frågar dig, hvar du dröjt så länge och hvarför du smög dig bort i morse och ej ville tillåta mig att följa dig?"

"Till hvad jag förehade ville jag ej hafva några vittnen alls, icke ens dig, Fritz," svarade hon något häftigt, men slog strax derpå ned ögonen.

"Om jag ej trodde mig veta dig urstånd till något, som du behöfde dölja för andra, så skulle denna hemlighetsfullhet oroa mig, Kate!"

"Ack, jag har ju ej gjort annat än beredt mina fattiga vänner i skogstorpet några ögonblicks glädje, en glädje den jag delade med dem och som jag ännu lifligt kände då Pontus började att durka med mig," svarade Kate med tårarna i ögonen och vände sig något otåligt bort.

"Var detta målet för din långa promenad! De der skyddslingarne måste äfven blifva mina, och du vill ju tillåta mig att få göra deras bekantskap."

"Åh ja, om du så vill. Men haf nu tack, Fritz," sade hon vändande sig till honom med en varm, erkänsam blick, "tack för den stora tjänst du gjort mig! Utan den hade det kunnat blifva mig svårt nog att komma i land. Öka nu din godhet, kusin, genom att ej omtala mitt dumma äfventyr."

De hade kommit upp på verandan då hon sade detta, och hon försvann nu uppför trappan.

Löjtnant Fritz gick, så snart han klädt om sig, ned till stallet för att efterhöra huru det gått med hästen. Denne hade redan kommit dit ned drypande af vatten. Kusken var ej litet bestört häröfver, men lugnades af löjtnanten med underrättelsen, att han blifvit skrämnd och slitit sig. Hästen var i öfrigt alldeles oskadd.

Under de närmaste dagarna syntes Kates förra skygghet och tillbakadragenhet hafva återkommit. Hon tillbragte för det mesta sin tid inne hos den allt jemt opassliga presidentskan och satt der helt tyst och stilla vid sin ritbok, men uppmanades som oftast af tanten att föreläsa ur någon bok, hvilket Kate gjorde utmärkt väl. Presidentskan var lika förvånad som belåten med det skede af lugn och stillhet, hvilket så plötsligt kommit öfver Kate, men den som var mindre förtjust häröfver var löjtnant Fritz, hvilken förgäfves sökte att någon stund mera enskildt få rå om Kate.

Emellertid inträdde ingen förbättring i presidentskans befinnande utan snarare tvärt om, och läkaren förklarade slutligen, att en sejour i Ems var oundgängligen nödvändig för henne.

Det blef då beslutadt att presidenten ofördröjligen skulle föra sin hustru dit, men då de omöjligen kunde taga flickorna med sig, uppstod ett stort bekymmer hvar dessa skulle vistas under deras frånvaro. Om ej friherrinnan Nor i slägtangelägenheter varit nedrest till Skåne, hade de naturligtvis rest till henne, men nu var denna utväg stängd.

Efter långa funderingar hit och dit sade presidentskan:

"Jag skrifver till min gamla rika slägting Ann-Charlotte L. Hon sitter ju alldeles ensam på sin vackra egendom deruppe vid Mälaren, och det bör bli henne ett nöje att några veckor hafva flickorna hos sig."

Hon begärde sin portfölj och skref strax:

"Min goda Ann-Charlotte!

Sedan en längre tid är min helsa vacklande och läkaren föreskrifver mig nu att genomgå en brunskur vid Ems. Vi kunna ej dit medtaga Agnes och Kate. Vore ej Eleonore på

obestämd tid nedrest till Skåne, så sände jag dem naturligtvis till henne, men nu tager jag mig friheten fråga dig, kära Ann-Charlotte, om du ville hafva godheten mottaga dem hos dig under vår bortovaro, hvilken ej blifver längre än högst ett par månader.

Om jag visste dem under din vård, kunde jag resa lugn, och en tids vistande i ditt så utomordentligt välordnade hus skulle utan tvifvel blifva till stor undervisning och varaktig nytta för dem båda.

Din lidande vän
Julie P.

P. S. Min stilla och väluppfostrade Agnes skall ej orsaka dig något besvär. Jag önskar att jag kunde säga det samma om Kate, men hon är af en besynnerlig och något vild natur, som väl behöfde ledningen af en starkare hand än min, och om någon skulle förmå dana henne till likhet med andra väluppfostrade flickor, så är det visserligen du, kära Ann-Charlotte.

Densamma."

Med omgående post ingick följande svar, skrifvet med hög och stel stil samt försegladt med ett vapensigill, stort som en specieriksdaler.

"Kusin Julie!

Beklagar att din helsa är klen. Har sjelf ej varit sjuk under de sista trettio åren. Sänd du dina flickor till mig. Under min vård skola de ej blifva bortskämda och du kan resa lugn.

Din kusin
Anne-Charlotte."

Efter emottagandet af detta bref började oförtöfvadt anordningarna till resan, som anträdades några dagar senare. Hela familjen följdes åt till Stockholm, der presidentens gingo ombord på en Lübeckér-ångbåt och de båda unga damerna, under gamle Bergströms beskydd, på Aros för att fara till fru L:s vackra egendom Segersdal.

Då båten lade till vid bryggan stod redan en stor, gammalmodig vagn och väntade; den var förspänd med ett par feta vallackar och på kuskbocken satt en gammal kusk, orörlig som en sfinx.

Bergström frågade om vagnen var från Segersdal, hvilket kusken med ett kort ja besvarade, men han vände ej ens på hufvudet för att se sina nya passagerare, än mindre gjorde han minsta min af att helsa eller rörde ett finger för att mottaga deras saker. Det var ej en menniska utan en maskin, som satt deruppe och höll tömmar och piska.

Så väl de unga damerna som deras packning blefvo dock, genom Bergströms försorg, behörigen instufvade i vagnen, han sjelf hoppade upp på kuskbocken, och då kusken allt jemt satt der lika orörlig, ropade han högt i hans öra: "Kör!"

Alla Bergströms bemödanden att inleda kusken i ett samtal under färden voro fruktlösa. På sina frågor fick han antingen enstafviga eller alldeles inga svar. Han upphörde därför snart att tilltala tvärviggen. Men såväl hästar som kusk gjorde utmärkt sin skyldighet, de förra drogo i hurtig fart den tunga vagnen upp åt vägen, och den senare lät den undvika hvarje den minsta sten och passerade den en bro, rullade den mjukt deröfver utan ringaste stöt.

Färden gick genom en vacker nejd, der gårdar, små backar och löfträdomkransade ängar omvexlade med hvarandra och der Mälaren som oftast tittade fram mellan träden. Efter en knapp timme körde vagnen upp på gården till ett stort stenhus, hvilket reste sig på en hög, rödmålad stenfot. Denna gård inneslöts af tvenne envånings flyglar samt af staketet till den nedanför liggande trädgården. Man kom nemligen från sidan in på gården.

Då vagnen stannade vid dubbeltrappan, nedskyndade derifrån en gammal blek och mager betjent i en allt för vid livréröck, besatt med urblekta vapensnören kring kragen och alla möjliga klaffar. Han öppnade mekaniskt vagnsdörren, innan gamle Bergström hunnit krångla sig ned från den höga kuskbocken.

"Hvart skola fröknarna taga vägen?" frågade Bergström, sedan de stigit ur.

"Hit!" svarade mannen och gick före upp för trappan in i den cirkelrunda, stenlagda förstugan och vidare fram åt en lång korridor, der han öppnade en dörr till en nätt och synnerligen inbjudande dublett.

Då mannen strax derpå aflägsnade sig och Bergström inkom med sakerna sade Kate:

"Käre Bergström, det var då för besynnerligt enstafviga menniskor! Den här siste är lika stum som kusken och har, så vidt jag hört, endast yttrat ordet "hit". Detta måtte vara ett rätt underligt ställe."

"Åh, det ser åtminstone ganska ståtligt ut och ordentligt se'n måtte det vara. Vet fröknarna, jag såg mig ett ögonblick omkring derute, och der är så fint och putsadt och ej en prick på sned. Ännu medan vagnen stod vid trappan kom trädgårdsmästaren dit upp med sin kratta och den hade ej hunnit ned till vagnsboden, förrän alla spår efter den samma voro igenkrattade och gården lika fin som förut."

"Agnes du, öppna ett fönster," sade Kate. "Hu! Jag känner mig instängd och illa till mods här."

"Hvad säger du, Kate, i dessa små söta och trefliga rum, med så vacker utsigt ned åt parken och de tvenne alléerna, hvilka öfver ängen derborta leda ned åt sjön. Jag deremot tycker att här är både vackert och trefligt."

"Ja, ja, vi tycka ju sällan lika, men låt oss kläda oss nu, och måtte vi finna tant Ann-Charlotte vara båda delarna."

Efter en halftimme knackade det på dörren och då Agnes gick att öppna, blef hon nästan skrämmd af den gamle bleke betjenten, hvilken stod derute som ett spöke i den dunkla korridoren och med graflik stämma yttrade:

"Hennes nåd väntar fröknarna!"

De skyndade att följa med honom; han förde dem en trappa upp i ännu en cirkelrund förstuga, der han öppnade en dörr till en stor, ljus hörnsal med en tung men dyrbar ek-

möbel. På den låga skänken stod på en bricka en vattenkarafin och en stor tennkanna.

Betjenten fortsatte att gå förut in åt nästa rum, som var en aflång salong, der en stor mahognysoffa upptog nästan hela långväggen och framför hvilken stod ett gigantiskt divansbord, omgifvet af gammalmodiga länstolar. Emellan fönstren sutto tvenne förgyllda speglar med sina marmorbord, under hvilka gyllene örnar utbredde sina stora vingar. Nästa rum var ett fyrkantigt förmak, som till största delen upptogs af en hörnsoffa med ett rundt bord, försedt med små lådor, hvilket stod i vinkeln. Ett litet rundt kabinet afslutade våningens fl.

Förmaket skulle varit temligen hvardagstrefligt om der ej varit så uppstädadt och putsadt. Der, så väl som i hela våningen, stodo möblerna uppställda kring väggarna som en bataljon i parad, och det såg ut som om ingen menniska varit der inne på år och dag.

Då de trädde in i förmaket, kom hennes nåd dem ändtligen till mötes från en dörr till höger, der hennes sängkammare var belägen. Hon var ett nära tre alnar långt fruntimmer med gråsprängdt hår och grofva, nästan manliga drag. De mycket öppna, ehuru ej stora, ögonen blickade fast ut på föremålen och rörde sig i allmänhet föga. Gången var besvärad af en lindrig haltning och rösten hög och sträf.

"God dag, flickor," sade hon frankt då hon kom emot dem, "välkomna till gamla tant Ann-Charlotte," tillade hon, dock utan att inlägga någon synnerlig vänlighet i detta välkommen. "Du der med det ljusa håret är ju Agnes och du, som ser ut som en zigenerska, är Kate. Du brås alldeles tillräckligt på din salig far, för att jag strax skulle känna igen dig. — Han var en vacker karl, salig Jacques," sade hon likom för sig sjelf med en lätt suck.

"Mamma och pappa bådo om sin vördnadsfulla helsning," sade Agnes djupt nigande.

Kate endast stirrade på den märkvärdiga uppenbarelsen af tant Ann-Charlotte.

"Tack, tack, kära barn. Kom nu och slå er ned i hörn-

soffan och låt oss språka, théet serveras om fem minuter," sade hon, sedan hon sett på sin klocka.

Sedan de satt sig ned i den stora hörnssoffan, hvilken väl kunnat lemna plats för ett tjugotal personer, fortsatte hon:

"Ser ni flickor, jag är en gammal enstöring med orubbliga vanor, åt hvilken ni för någon tid blifvit anförtrödda, och Ann-Charlotte L. är ej den som någonsin svikit ett lemnadt förtroende. Ni komma därför att förblifva under min oafslåtliga uppsigt, och jag skulle illa fylla mitt åtagande, om jag läte dessa veckor, som ni stanna i mitt hus, gå för eder onyttiga och ofruktbara förbi. Här i huset sker allt efter klockslag, och jag smiekrar mig med att det också hvarje dag går som ett urverk. Mina gamla och bepröfvade tjenare äro vana att aldrig blifva tilltalade i annat fall än då de skola mottaga ett uppdrag, och jag väntar mig af eder att ni iakttaga denna regel. Men der kommer ju théet."

Klockorna i sal och förmak slogo nu samtidigt 6, och théet intogs under en ny monolog af tanten, i samma doce-rande stil som den förra.

Sedan betjenten burit bort brickan, sade hon:

"Tag nu edra hattar, flickor, och gå ut och se er om en smula. I afton lemna jag er full frihet, men i morgon skola vi uppgöra ett ordentligt schema för vår dag."

Flickorna läto icke säga sig detta tvenne gånger utan skyndade ned i sina rum. Då de stängt dörren efter sig sade Kate:

"Nå väl, Agnes! Hvad säger du om tant? Månn tro hon verkligen skall bli en riktig fångvakterska för oss?"

"Kära Kate, du öfverdrifver då alltid. Jag tyckte tant talade mycket förståndigt och välmenande."

"Nå ja, Agnes, vi få väl se i morgon."

De gingo ut och kunde ej annat än finna stället synnerligen vackert. Parken gick ända ned till sjön och vek der omkring ett ganska högt berg på en utskjutande udde och fortsatte sedan ett långt stycke utefter stranden.

"Dit hort skall jag i morgon göra en särskild upptäckts-

resa," sade Kate muntert, "och tänk så roligt att sitta här på berget och se de många ångbåtarna passera förbi."

"Ja, det senare vill jag gerna vara med om," svarade Agnes, "men att gå ända långt dit bort i skogen har jag då alldeles ingen lust till."

"Kom då du harhjärtade syster till — — — ja, kom och låt oss vända om. Vi skola titta in i stallet innan vi gå upp."

Detta stod öppet och de stego in. Utom de stora, feta vallackarne var der ännu ett par yngre och lättare hästar.

"Den der skall blifva min ridhäst," sade Kate förtjust. "Kära Agnes, tag då mod till dig och lär dig en gång rida. Den der andra svarta hästen ser så from och beskedlig ut, att den just skulle passa dig."

"Nej, jag tackar, kära Kate. Rid du så mycket du behagar, men jag afstår från det vådliga nöjet, om det nu verkligt är ett sådant."

Klockan, som kallade till supén, ljöd i detsamma. De unga flickorna sprutto till och skyndade springande in med en ängslan, som de ej kunde göra sig reda för.

Då de kommo in i matsalen stod tanten der redan och sade med en mulen blick:

"Mattimmarne skola vi framför allt passa nogsamt på!"

Två minuter hade likväl ej förflutit sedan klockan ringt.

Efter den snart affärdade, skäligen tarfliga supén, slog man sig ned i förmakssoffan.

Det var en orubblig dagordning i detta regelrätta hus, att man efter intagen middag stannade i salongen tills kaffet var drucket, men qvällarna tillbragtes alltid i förmaket. De tider på förmiddagen då hennes nåd ej, med en lång käpp i handen, haltade omkring på gården eller egorna, satt hon alltid på en hög fönsterpall i sin sängkammare, hvarifrån hon hade utsigt öfver gården, köksflygeln, stallet och en del af trädgården. Hennes falkblick öfvervakade derifrån att en och hvar inom synhåll gjorde sin skyldighet och den arbetare var att beklaga, hvilken, nödgad att passera gården, ej gjorde detta med blottadt hufvud. En skarp ringning på betjenten

följde då genast och den olycklige uppkallades för att mottaga en sträng tillrättavisning och han föll derefter i långvarig onåd.

"Nå, flickor, nu äro ni måhända reströtta och här går man dessutom aldrig sent i säng. Men vi lägga alldeles bort den der ohelsosamma och lata stadsvanan att ligga länge om morgnarne och råkas klockan sex i morgon bittida, då vi skola komma öfverens om ett ordnadt och verksamt lif. Utan ordning och arbete bli ni bara klemiga och pjunkiga till lynnet. God natt med eder!"

Då de kommo ned till sig stod Kate en stund och stirrade ut genom fönstret. "Hör du Agnes," sade hon vändande sig inåt rummet, "vet du att här ligger någonting förskräckligt i luften."

"Kära Kate, hvad du alltid är öfverdrifven; jag för min del tycker att här är både vackert och trefligt öfver allt. Visst ser tant litet sträng ut, men blott vi noggrant rätta oss efter hennes önsknigar blir här nog bra."

"Men är du då alldeles stenblind, Agnes! Ser du då icke huru betryckta alla tjenare, vi hittills mött, se ut, och har du hört någon enda utaf dem yttra ett ord? Kan du längre tvifla på, efter hvad du redan både hört och sett, att tant för det mest despotiska regemente. Och så tyst här är sedan! Det enda ljud jag hört är matklockan. O! nej, här är rysligt!"

"Så du talar, Kate, du nästan skrämmer mig, så att jag rent utaf kunde blifva spökrädd."

"Ja, jag är det redan, Agnes, men för spökerna som gå omkring här midt på ljusa dagen!"

"Nej, Kate, låt oss nu bara ej göra oss några dumma inbillningar så blir nog allt bra. God natt med dig!"

Klockan hade nyss slagit fem på morgonen då en gammal tjenarinna, lika ordkarg som alla andra menniskor här, utom hennes nåd sjelf, kom in till dem. Hon helsade icke utan tog tyst deras skor och klädningar, med hvilka hon snart åter kom in, och lade dem ifrån sig utan att yttra ett ord, hvarefter hon försvann.

Kate betraktade i smyg denna nya stumma uppenbarelse och sade när den försvunnit:

"Vakna nu, Agnes, och låt oss vara i ordning till klockan sex för att undvika den der stygga blicken, vi fingo i går då vi kommo upp till supén."

Som det stora tornuret midt öfver yttertrappan slog 6 kommo de ut på gården, der hennes nåd, med sin långa käpp i handen, redan stod nere vid trädgårdsgrindarna.

"God morgon, flickor! Nå, se det tycker jag om att vara ute precis på slaget! Att komma för tidigt är fjesk och nästan lika illa som att försumma sig. Se här vid trappan stå tvenne små trädgårdskannor. Tag dem och kom med. — Jansson!"

Genom trädgårdsgrindarna kom strax en man, bärande en stor vattenkanna. Han hade samma dystra utseende som kusken och betjenten och nalkades med mössan i hand.

"Jansson visar fröknarna huru blommorna på rundelen och rabatterna vattnas och skötas. Kate tager rundelen och de kamelior och andra drifhusväxter, som äro insatta i bersån der till höger; Agnes de andra blomstergrupperna på gården. Se så, flickor, grip er nu an med detta helsosamma och trefliga arbete, som hvarje morgon fullgöres före kaffet."

Derefter vände hon sig tvärt om och haltade raskt upp för trappan in i huset.

Flickorna, hvilka funno detta nya göromål pikant nog, följde med uppmärksamhet Janssons åtgöranden, der han tyst som en mumie gick och vattnade, knöt upp en blomma här och putsade en annan der, o. s. v.

De hade hållit på härmed en god stund, hvarunder de unga flickorna småpratade och skämtade med hvarandra, och inkommo nu i Kates berså med drifhusplantorna, hvilka voro de sista som skulle skötas.

"Har Jansson varit länge vid Segersdal?" frågade Kate.

"Tio år!"

"Hör du, Agnes, han kan verkligen tala," sade Kate med låg röst och ett skälmskt leende.

"Hvad säger du, Kate?" ljöd en skarp röst strax utanför bersåhäcken. "Här finnas inga döfstumma tjenare, mitt barn, men icke heller några onödigt pladdrande sqvallrare; så mycket du vet det för framtiden! Kom nu, flickor, så gå vi upp och dricka kaffe."

Det var så hennes nåds sed att uppträda der hon minst väntades, och dylika små öfverraskningar voro just i hennes väg, hvarigenom aldrig någon inom hennes område var säker för henne. Man hviskade i granskapet, hvilket inom parentes hade en synnerlig respekt för henne, att hon både sjelf spionerade och hade sina uteliggare, men detta torde hafva varit förtal.

I salen stod ett mindre kaffebord dukadt vid fönstret. Midt derpå tronade en väldig kopparkaffekanna på sin fot med ett jernlod, som gick upp i botten för att hålla kaffet varmt. Tvenne tallrickar med på mjukt bröd färdigbredda mycket tunna smörgåsar utgjorde hela frukosten.

Sedan denna snart nog var expedierad utlät sig nåden:

"Ni få ej försumma er musik. Hvar och en spelar en timme på för- och en på eftermiddagen. I en ordentligt hållen våning kan det ej dammas nog. Agnes får öfvertaga damningen i kabinettet och förmaket, Kate i salongen. Då den ena utaf eder spelar, läser den andra högt för mig. Klockan 11 gå ni ut och rensa bort ogräset i edra blomsterrabatter och plocka upp samt sopa bort allt som ostädar der. Sedan detta är gjordt, ha ni frihet att vara i edra rum tills middagsklockan ringer, men ej att ränna omkring på gården och i parken utan min särskilda tillåtelse. För eftermiddagarna hafva vi handarbeten och sådana göromål, som jag för hvarje dag vill föreskrifva, (sitt stilla, Kate, och hör på hvad din tant säger). Och nu, mina flickor, hafva vi bestämt för oss, huru vi skola tillbringa vår dag. Låt nu se att ni med allvar och noggrannhet fullgöra edra små åligganden, hvilka vi nu strax börja."

Agnes gick till pianot och Kate grep med en liten spotsk min en damviska, och så börjades den första dagens, man skulle nästan kunnat säga, slalif för de unga flickorna.

Efter den flygtiga bekantskap vi gjort med fru L. och Segersdal skulle man lätt kunna få den föreställningen, att flickornas ankomst var störande för det regelrätta lifvet der och således för fru L. ganska ovälkommen, men detta var ingalunda händelsen. Inom fru L:s bröst hade i tidigare år många och våldsamma passioner brunnit. Ur det slocknade bålet efter dem uppsteg en enda: herrsklystnaden.

Hon hade redan böjt och kufvat allt och alla, som omgäfvade henne. Det återstod henne blott att öfvervaka det helas regelmessiga gång. Flickorna deremot tillförde henne ett nytt och finare element att bearbeta, som var henne särdeles välkommet. De bortskämda barnen skulle omdanas till slafviskt lydiga och flitiga människor, till människor efter fru L:s sinne; några andra dugde naturligtvis till ingenting!

Dermed grep hon sig nu an med synbart nöje. Att de små fina hjulen hon skulle passa in i Segersdals stora urverk kunde skadas, ja, krossas under hennes tunga hand, det bekymrade henne icke alls och kunde knappast falla henne in. Tvärt om ansåg hon den tacksambhetsförbindelse himmels hög, hvaruti flickorna skulle stanna hos henne för en så utmärkt uppfostran.

På qvällen sade Kate till Agnes:

"Nå, hvad säger du nu, Agnes, om allt detta och särskildt om 'straffarbetet'?"

"Jag säger att det visserligen är något nytt men alldeles icke något straffarbete," svarade den tålige Agnes. "Lyckligtvis har jag aldrig haft behof af att som du fara omkring som ett urväder och finner mig ganska väl vid dessa omvexlande göromål."

"Och jag finner dem deremot dödande enformiga! Det är fegt utaf oss att underkasta oss dem!"

"Lugna dig, Kate, och sof på saken skall du få se, att det i morgon går mycket lättare, blott du fått vänja dig dervid."

"Nej, aldrig!" svarade Kate. — "God natt!"

Dag efter dag och vecka efter vecka förflöto nu, utan att det fastställda hvardagslifvet vid Segersdal på minsta sätt för-

ändrades. Kate hade en gång djerfts anhålla om att få rida ut en eftermiddag, men denna begäran upptogs af tanten såsom alldeles orimlig och tillbakavisades med hån. Hennes små försök i början att sätta sig till motvärn undertrycktes genast med hårdhet, och hon behandlades derefter ännu strängare. Många dagar hade ej gått förbi innan flickorna tydligt insågo, att de af tanten ej höllos det allra minsta för mer än hennes tjenare. Hennes blick följde dem lika oafslätligt och hennes hand låg lika tungt på dem som på hvilken annan som helst af hennes omgifning. Mottogo de något bref, måste de öppna det i tantens närvaro och högt uppläsa det. Skrefvo de sjelfva till någon, måste de först läsa upp sitt bref för henne och försegla det i hennes närvaro, hvarefter hon mottog det och inlade det i postväskan.

Det var snart nog ej någon hemlighet för dem, att hela Segersdal suckade under det mest tyranniska regemente, ja, de blefvo en gång vittne till huru en tjensteflicka handgrip-ligen tillrättavisades af tanten och derefter tvärt kördes ur tjensten. Ehuru hennes nåd trodde sig hafva satt munlås på en och hvar i sitt hus, letade sig dock en och annan berättelse om henne fram till flickorna, som t. ex., huru hon förlidet är i vredesmod skuffade en tjensteflicka utför stora trappan, hvarvid denna skadade sig så illa, att hon strax måste föras in till lazarettet, der hon afled efter tvenne dagars svåra plågor. Det föregafs sedan att hon dött af kopporna. *)

Till och med den undergifva Agnes började lida af detta förtryck. Hon hade väl från första dagen villigt böjt sig under tantens starka hand och aldrig haft en tanke på något försök till motstånd, men allt oftare började nu tantens skarpa tillrättavisningar framkalla hennes tårar. Kate gret aldrig och var endast skenbart underkufvad, men stackars Kates lilla ansigte, hvilket aldrig haft någon öfverdrifvet hög färg, blef för hvarje dag allt blekare. Tantens var ock, som sagdt, särskildt

*) Detta kan synas fast otroligt, men är dock en fullkomligt sann verklighetsbild.

sträng mot henne och hade synbarligen föresatt sig att kufva henne.

En afton sedan Kate hela dagen varit internerad på sitt rum såsom straff för att hon utan tillåtelse ensam promenerat ned åt parken, hvilken de stackars flickorna icke en enda gång fått beträda sedan första aftonen på Segersdal, sade hon till Agnes:

"Detta uthärdar jag ej längre! Jag är fast besluten att ej längre vara tants slafvna. Hvad rätt har hon att på detta sätt behandla oss? Att skriva och bedja kusin Nor befria oss är omöjligt, hon läser ju våra bref och ingen af tjenarne här skulle våga mottaga och befordra ett sådant. Nej, vi måste hjälpa oss sjelfva och begifva oss härifrån. Här passerar ju dagligen flere ångbåtar förbi strax utanför parken. Låt oss försöka komma ut till en af dem, Agnes, och resa till Stockholm, der vi ju hafva gamla Martha och Bergström i onkels våning. Sedan låta vi Bergström skaffa oss en hyrvagn och åka ut till Nors villa på Djurgården."

"Det vore ju rent af att rymma, Kate, och jag tror att sådant skulle vara mycket orätt. Dessutom vågade jag aldrig göra det, ehuru jag medgifver att här är mycket tråkigt. Pappa och mamma komma nog snart hem, låt oss uthärda till dess."

"Ja, om en månad eller mera! Nej tack, Agnes, jag ernar icke låta henne pina mig till döds. Vill du ej följa med så må du förlåta mig, att jag lemnar dig ensam kvar här i eländet, ty bort härifrån måste jag!"

Stackars vecka Agnes gaf härpå ej annat svar än hennes vanliga på senare tid — tårarna.

Sedan Kate fattat detta beslut somnade hon lugnare än någon föregående afton vid Segersdal. Nästa dag uppträdde hon äfven med ett allt annat än nedslaget utseende. Hon fullgjorde visserligen noggrant sina åligganden, men med en trotsig likgiltighet. Tanten iakttog detta strax och trodde det vara en yttring af harm öfver gårdagens arrest, en uppstudsighet, hvilken hon föresatte sig att vid första tillfälle qvåsa.

Under Kates sysslande i trädgårdsbersån med sina blommor hade hon, för någon vecka sedan, sett bland hjälphjonen i trädgården en torparhustru, som medhade en liten flicka. Kate, hvars hand alltid var öppen då hon såg någon fattig, hade fått tillfälle att gifva barnet några kakor, en der på stället ovanlig yttring af välvilja, hvilken tillvann henne modrens tacksamhet. Nästa dag gaf hon barnet några silfverslantar, och nu kände gummans erkänsla inga gränser.

Nyssnämnda morgon spejade Kate ifrigt efter torpargumman. Slutligen såg hon henne närma sig bersån, men som hennes nåd befann sig på trappan, vågade hon ej tilltala henne. Hon visste nu likväl att hon denna dag var i trädgården och åtnöjde sig dermed. Under rensningstimman klockan elfva såg hon åter gumman, och som hennes nåd nu befann sig inom hus, så ropade hon djerft gumman till sig.

"Vill ni göra mig en tjänst så skall ni ej blifva obelönt?" sade Kate.

"Gud välsigne nådig fröken, jag vill gerna gå i sjön för fröken utan någon belöning alls."

"Jo, ser ni, saken är den att jag behöfver någon som rör mig ut till Arboga nattbåt, hvilken, som ni vet, går här förbi mycket tidigt på morgonen. Kan ni, utan att någon menniska här får en aning derom, skaffa mig en sådan pålitlig roddare? Jag gifver honom tio riksdaler för hans besvär och tystnad."

Gumman såg härvid helt bestört upp på Kate men svarade efter någon stunds besinning med värma:

"Ingen här vid gården skulle våga hjälpa fröken ut till ångbåten, men fröken, som varit så snäll både mot flickungen och gamla Kajsa, skall dock bli hjälpt. Jag har en bror derborta på andra landet, som är fiskare, och han skall ro fröken, om jag så skulle dra honom hit i håret. Jag rör öfver till honom i denna qväll, så snart jag slutat dagsverket."

"Nå, kära mor Kajsa, ångbåten kommer i morgon natt, det vet jag genom tidningen. Laga då så att fiskaren är här vid midnattstid. Ni vet hvar våra fönster äro. Följ med och

visa honom dem och stanna der tills jag öppnar, jag skall nog passa på eder då ni komma. Se här litet för edert besvär."

"Skulle jag taga något betalt af fröken, som varit så god mot oss. — En blå sedel! Hela tre riksdaler! Nej aldrig tar jag — — —"

"För all del tyst och gå nu, ser ni ej att hennes nåd kommer ut der på trappan."

Mor Kajsa försvann i ögonblicket med sin banco-tvåa, och Kate tog sin spritkanna och kratta och gick lugnt genom grinden in på gården.

På trappan stod hennes nåd ännu qvar och spejade. Då hon såg Kate komma sade hon hånfullt:

"Fröken Kate måtte haft mycket att rensa i dag?"

"Det är slut nu," svarade Kate kort.

"Efter du är så dugtig i dag, kära Kate, så har jag ett litet extragöra åt dig. Kalkonerna och hönsen måtte i går varit inne i parken och tappat en hel del fjäder, som ligger der och skräpar. Kom skall jag visa dig. Se här, plocka nu upp all denna fjäder innan middagen."

Kate insåg strax att detta var en omöjlighet, då marken vidt och bredt omkring var öfversållad med fjäder, men hon förstod äfven att tanten gaf henne detta angenäma uppdrag både af särskildt välvilja och för att komma henne till att försumma middagstimman, hvarigenom hon finge en direkt anledning att lexa upp henne.

Kate hade dock sin klocka på sig och stod vid middagsbordet, då tanten och Agnes kommo ut i salen.

"Se Kate har redan slutat sin fjäderplockning," sade tanten. "Det var mycket raskt, och nu har jag väl dun till en hel kudde?"

"Fjädern är icke till hälften upplockad," svarade Kate kärft, "den ligger ju öfver halfva parken."

"Ja så, det var en annan sak. Men det är en dag i morgon, och du, som så gerna går der nere, till och med utan tillåtelse ibland, kan fortsätta din fjäderplockning då vid samma tid som i dag."

"Som tant befaller, men det blir också sista gången jag gör det."

"Hvad säger du barn!" svarade gumman med en gni-strande blick. "Och om fjäderfät ännu en gång skulle komma dit in!?"

Kate såg ned i sin tallrik och teg. Hennes nåd besinnade sig och lät ämnet falla.

Eftermiddagen framskred för de arma flickorna lika maskinmessigt och enformigt som vanligt. Visserligen observerade de att det stora rummet midt för förstugudörrarna på nedra botten, som var ett mellanting af hennes nåds embetsrum, kontor och mottagningssal, der förhör höllos och dommar utan apell afkunnades, denna eftermiddag länge varit upptaget, men vana härvid gáfvo de derpå föga akt.

Vid sextiden hördes den långa kappen slå mot stengolfvet i förstugan, och hennes nåd kom ut på trappan, der hon stannade några ögonblick. Färgen på hennes stora ansigte var högre än vanligt, ett tecken till att förhören derinne hade varit särdeles allvarsamma.

Kate, som sysslade med sina blommor på rundelen, såg upp till henne med en föga vänlig blick och sade för sig sjelf:

"Skulle jag längre stanna qvar i den hårda människans våld så gjorde hon mig snart vansinnig! Nej, nej och tusen gånger nej!!"

Tanten kom nedstultande till henne.

"Hör på, Kate," sade hon med en vred och forskande blick, "du har i förmiddags en lång stund stått och pratat med Kajsa i Vestantorp. Hvad har du för obytt med henne?"

"Jag frågade efter hennes lilla flicka, som hon ibland har med sig i trädgården."

"Något som jag för framtiden förbjudit," svarade tanten hårdt, "hon beklagade sig väl deröfver, kan jag tro?"

"Nej, det gjorde hon icke."

"Ja, kom nu ihåg att jag ej tillåter något onödigt prat med mitt folk. Jag har sagt dig det förut och hoppas ej behöfva upprepa det."

Hon svängde om på den låga klacken och haltade sin väg. Kate såg efter henne med ett egendomligt leende och sade för sig sjelf: "Åh nej, du skall ej behöfva upprepa det."

"Nästa dags förmiddag hade förflutit regelbundet alldeles lik sina föregångare, då tanten kom ned och påminde Kate, att det ännu var en hel del fjäder att plocka upp i parken. Utan att svara begaf Kate sig strax till detta otvetydiga straffarbete och blef glad då den store gårdshunden Hektor, hvilken kommit lös, sällade sig till henne. Hunden hade fattat en synnerlig vänskap för henne och följde henne gerna då han var i frihet, men detta misshagade tanten, och hon hade förbjudit Kate att låta honom följa med sig. Nu brydde hon sig dock ej derom.

Hon hade minst en timma om ej mer hållit på med sitt mödosamma plockande i middagsvärmen. Hunden, som att börja med sprungit omkring och nosat i buskarna, satt nu flämtande midt på gräsplanen och följde med sina stora, kloka ögon hennes små flitiga fingrar. Stundom lunkade han ned till henne, strök sig emot henne och gjorde några klumpiga glädjehopp liksom för att invitera henne att komma med och lemna detta dumma plockande, men då hon fortsatte dermed, återtog han sin sittande och gravitetiska observationsställning.

Ändtligen ljöd dagsverksklockan, och Kate drog en suck af lättnad att middagen således snart var inne. Aldrig hade hon kunnat föreställa sig, att hon någonsin skulle komma att dela de trötta dagsverkarnes glädje vid de der ljuden.

En kort stund derefter spetsade Hektor örönen, upphörde att flämta och såg skarpt bort åt buskarna. I ett nu tog han några långa språng mot ett busksnår. Kate kallade honom genast tillbaka och såg förvånad upp åt snåret. Då skilde sig några löfqvistar från hvarandra och mor Kajsas godmodiga ansigte tittade fram.

"Fröken!" ropade hon med låg röst.

"Ja mor Kajsa, här är jag."

"Han kommer i natt vid tolf tiden, fröken!"

"Tack, tack! Jag skall ej försumma mig, mor Kajsa."

Då Kate sedan, frampå eftermiddagen, skulle gå in i sitt rum för att hemta ett par andra handskar och passerade den öppna dörren till stora sessionsrummet, satt tanten der och tronade i den gammalmodiga länstolen på andra sidan om det stora skrifbordet, hvilket stod midt på golfvet.

"Kate," ropade tanten, "kom in, jag har något att säga dig och slut till dörren efter dig."

"På senare dagar har du behagat antaga ett högst trotsigt och opassande sätt, som högeligen misshagar mig. Jag har förut sagt dig, att du särskildt blifvit mig anbefald för att afvänjas från ett flamsigt och sjelfsvåldigt uppförande, hvilket lika litet passar din ålder som ditt stånd. Och du *skall* lägga bort detta och bli en stilla, flitig och framför allt lydig flicka. Säg mig nu hvad du i förrgår hade för maskopi med Kajsa i Vestantorp. Har du tubbat henne att fortskaffa något bref? Säg mig nu sanningen!"

"Jag har redan sagt tant att jag frågade efter den lilla flickan."

"Nå ja, vi skola i morgon taga närmare reda på den saken, gå nu till dina göromål."

Då flickorna på qvällen kommo ned i sina rum var, mot vanligheten, Agnes vida mera nedslagen än Kate.

"Hur är det, kära Agnes," sade Kate och slöt sin arm vänligt kring Agnes smärta lif, "har den kejsarliga vreden i dag drabbat dig hårdare än vanligt."

Kate hade nemligen en gång liknat tanten vid Katharina den andra och kallade henne sedan alltid "kejsarinnan" i deras förtroliga samtal.

"Åh nej," svarade Agnes, dock med några glänsande perlor i de milda, undergifna ögonen, "men jag är ständigt så ängslig och rädd numera. Detta oupphörliga tryck börjar kännas så tungt."

"Säg blott ett ord Agnes, och befrielsens stund kan vara närmare än du tror."

"Tala icke derom Kate! Huru skulle jag våga möta mamma och pappa, om jag rymt härifrån."

"Rymt? Äro vi då verkligen fångar här? Nog behandlas vi så, det är då visst och sant; men hvad rätt har "kejsarinnan" att qvarhålla oss mot vår vilja?"

"Den rätt dertill, hon fått af pappa och mamma, kära Kate."

"Hon skulle då hafva rätt att svälta oss, slå och miss-handla oss, som hon stundom gör med sina pigor, och vi skulle ändock känna oss skyldiga att stanna qvar hos henne? Detta gör hon visserligen icke ännu, men hon gör oss slutligen tokiga! Se hur min klädning hänger på mig, den är ett halft kvarter för vid, så har jag magrat under dessa fem förskräckliga veckor. Och du sjelf Agnes, du vet ej huru blek och aftärd du ser ut. Du böjde dig visserligen alltid villigare än jag efter andra, men du hade dock en egen vilja och du var glad, äfven om din glädje var mindre bullersam än min. Hvert har nu din vilja och glädje tagit vägen? Du vågar knappast hafva en önskan numera, du är fullkomligt böjd, ja, bruten stackars Agnes! *Men det är dock icke jag*, och derfor går jag trots tant min väg! För sista gången Agnes, vill du följa med?"

"Kate! Kate! Tänk på hvad du gör," sade Agnes, väntande sitt örngott med sina tårar. "Jag kan ej!"

Kate närmade sig då Agnes säng, lutade sig ned och kysste ömt hennes ännu af tårar fuktiga kind och sade med en hos henne sällspordt vek stämma:

"Hade det ej varit för din skull, Agnes, vore jag längesedan borta. Det smärtar mig djupt att lemna dig, men det *måste ske* för bådas vår befrielse ur denna fångenskap. Haf ännu blott några få dagars tålmod och jag lofvar dig, att Nor skall komma och föra dig härifrån. God natt kära, älskade Agnes."

Derefter gick hon ut till sig och slöt dörren till emellan rummen. Hon började nu flitigt packa in sina saker i kofferten, iklädde sig en varm och lämplig resdräkt och smög derefter, ljudlöst som en ande, upp i öfre förstugan för att hemta sin hatt och kappa. Nedkommen igen satte hon sig med klockan framför sig i fönstret och skref några rader på ett pappersblad.

Augustinatten var så ljum och stilla, men det oakadt kände Kate en lindrig frossa. Hon lyssnade med spänd uppmärksamhet, men intet annat störde tystnaden derute än en hunds aflägsna och monotona skällande, hvilket Hektor ibland besvarade med ett och annat enstaka skall.

Kate upptog sin portmonnä och räknade sina penningar. Ännu återstod henne några och tjugo riksdaler af hennes handkassa och hon hade ju dessutom sin gulds katt. Just då hon åter lade in penningarna, började Hektor att ljudligen skälla, men han tystnade snart åter, och hon såg då några skepnader i dunklet närma sig huset och stanna under fönstret.

Strax öppnade hon det och ropade med låg röst:

"Mor Kajsa!"

"Ja fröken, vi äro nu här. Gabriel säger att ångbåten går förbi vid tutiden."

"Ja, det gör han," sade en grof och ingalunda hviskande basröst.

"För all del tala sakta," sade Kate, "och se här, tag emot sakerna."

Hon plockade ut alla lösa saker, men kofferten förmådde hon ej lyfta upp i fönstret.

"Hur skola vi nu bära oss åt, mina vänner, jag förmår ej lyfta kofferten."

En manlig figur klättrade då upp på den höga stenfoten, fick stöd för fötterna mot dess öfre kant och stod med hela öfverdelen af kroppen i fönstret.

"Hvar är han?" frågade han.

"Den står tätt under fönstret," svarade Kate.

Han böjde sig in, grep kofferten och lyftade den med lätthet på fönsterbrädet, hvarefter han förde den ut och släppte den försigtigt ned på marken.

"Gå nu förut ned till bänken vid udden," sade Kate, lutande sig ut genom fönstret, "jag kommer genast efter."

Sedan hon tillslutit fönstret, gick hon till dörren mellan rummen och öppnade den tyst. Agnes hade icke vaknat, hennes ljusa hår låg upplöst öfver kudden och den jungfruliga bar-

men höjde och sänkte sig regelbundet under sidentäcket, hvarpå den ena af hennes hvita och nästan genomskinliga händer låg. Kate betraktade med öm och medlidsam blick det lugna, milda ansigtet, böjde sig ned och kysste handen, hvarefter hon lika tyst gick sin väg.

Sedan hon sagt den kvarlemnade vännen detta sista farväl, gick hon ut genom korridoren till förstuguporten. Redan förut hade hon lärt sig huru den öppnades, hvilket dock ej kunde ske utan en hård knäppning i låset, hvilken genljöd i stenförstugan.

Strax hördes en ringning i öfre våningen. Denna blott påskyndade Kate, som sakta drog igen porten efter sig och sedan ilade som en hind utför trappan och omkring huset. Huru brådtom hon än hade, kunde hon dock ej neka sig att säga farväl till sin ende vän vid Segersdal: Hektor. Han mottog henne vid sin koja med glädjesprång, så att den stora jernkedjan skramlade.

"Adjö du hederlige gosse, som varit tyst och snäll och ej velat röja din väns bortfärd," sade hon och kysste till och med hans lurfviga hufvud.

På bänken i parken nere vid udden sutto mor Kajsa och fiskaren väntande, då hon kom dit. Sakerna voro redan nedförda i båten, som låg vid stranden.

"Om nu hennes nåd skulle få reda på att ni varit mig behjelpiga att komma härifrån, mor Kajsa, och något obehagligt skulle hända er," sade Kate, "så var lugn, jag skall tillfyllest gällda eder det."

"Åh, derpå skall hon då aldrig bli slug, så karsk hon då annars är att leta ur folk allt hvad hon vill," svarade gumman. "Dessutom är det ju ej jag, utan Gabriel, som ror fröken ut till ångbåten, och med honom har hon ingenting att skaffa."

"Se der syns nu den röda och gröna lyktan," sade Gabriel. "Nu är det allt bäst att vi knalla oss i väg."

"Adjö då mor Kajsa! Haf mycken tack för er hjälp och lemna det här åt lilla fiickan."

Hon tryckte några silfvermynt i gummans hand och hoppade i båten.

En stund derefter stod Kate på ångbåtens akterdäck, och nu först kände hon sig fullkomligt fri.

* * *

Vid Segersdal blef följande morgon stor uppståndelse, då Kates försvinnande tidigt upptäcktes. Den gamla tjenarinnan, hvilken före kl. 6 funnit Kates säng orörd och rummet tomt, rapporterade detta genast till hennes nåd, som ej dröjde att komma ned utför trappan hastigare än vanligt, och mera upprörd än man sedan länge sett henne. Agnes blef naturligtvis först kallad till sessionsrummet och strängt förhörd, men hon kunde ej förmås till annan bekännelse än att Kate föregående qväll suttit inne hos henne tills hon somnat, och att hon derefter under natten icke hört eller sett någonting. I öfrigt endast gret hon och beklagade sig öfver Kates försvinnande.

Derefter inkallades kammarjungfrun, hvilken under natten tillkallats af nåden för att se efter om någon gått i förstugupporten. Hon hade ingen annan upplysning att lemna, än att hon till sin öfverraskning funnit porten olåst, men hon hade icke sett till någon.

Gårdens folk uppkallades nu i tur och förhördes, men ej minsta spår efter Kate kunde upptäckas. En torpare, som bodde nere vid sjön och som varit ute och tagit upp nät tidigt på morgonen, anmälde att han sett ångaren Arboga taga emot passagerare ur en båt der utanför, men att båten sedan rott mot andra landet.

Nåden var både ängslig och kokade af undertryckt vrede, helst hon ej kunde undgå att se ett och annat skadeglådigt leende och hörde någon i hopen mumla, att fröken nog gått och gjort af med sig. Hon utsände folk åt alla håll för att spana efter Kate. Redan ett sådant kullkastande af den annars så orubbliga ordningen omkring henne var nog att alldeles bringa henne ur jernvigten, men nu kom dertill en verklig fruktan att Kate tagit sig något oråd för emot sig sjelf. Hon satt länge kvar dernere sedan det ringt till kaffe — en oerhörd händelse!

Just som hon satt sig ned vid kaffebordet kom den gamla

tjenarinnan upp och lemnade henne ett papper, hvilket hon funnit vid städningen i Kates rum. Fru L. öppnade det och läste:

"Det är lönlöst att söka mig. Jag har lemnat Segersdal, och ingen makt på jorden skall kunna förmå mig att någonsin mer dit återvända. Tant förstår ej mig och jag må hända ej heller tant. Det är nog bäst för oss båda att vi skiljas för alltid.

Kate."

"Såå, icke värre," sade hennes nåd och kastade förbittrad biljetten utåt golvet. "Nå, så må du löpa då! Säg till derenerne att alla efterforskningar, hvart fröken tagit vägen, genast inställas, och att hvar och en går till sina göromål."

* * *

Under all denna oro vid Segersdal satt Kate lugn vid sitt kaffe på ångarens akterdäck och njöt lika mycket af sin återvunna frihet som af den herrliga sommarmorgonen.

Framkommen till Riddarholmen tog hon en droska och åkte upp till Drottninggatan. Då hon ringde på, kom gamle Bergström och öppnade, men han trodde knappast sina ögon, då han igenkände Kate.

"Är det verkligen fröken Katé?" sade han bestört. "Fröken är ju så blek och mager, att jag knappast kände igen fröken. Jag förstår! Fröken har rest upp för att söka läkare. Kära, nådiga fröken Kate, jag trodde knappast att fröken kunde blifva sjuk. Hur i all verlden står det då till?"

"Åh jo, nu fullkomligt bra käre, gamle hederlige Bergström. Jag söker ingen läkare, utan min goda kusin friherrinnan Nor. Vill Bergström skaffa mig en hyrvagn till kl. 12 och följa med mig ut till hennes villa?"

"Ack min goda fröken, hon är ännu ej hemkommen från Skåne, och hennes tjänstefolk sade senast i går afton, att de ännu ej veta när hon kommer."

"Ännu borta!! Det var mycket ledsamt. Var god, Bergström, och tag upp mina saker och betala åkaren."

Detta var ett missöde, som Kate alldeles icke beräknat. Hon gick ända in i kabinettet och slog sig ned der, oroligt eftersinnande hvad hon under sådana förhållanden skulle taga sig till. Hon hade alldeles inga bekanta eller närmare släkttingar, till hvilka hon kunde vända sig, och här gick det icke an att ensam qvarstanna, äfven om hon ej fruktat att då snart blifva funnen af tant L. och återförd till Segersdal.

Nu frampressade oron och bekymren för första gången tårar i Kates ögon. Hon kände sig smärtsamt ensam och öfvergifven, men då föll hennes tanke på kusin Fritz. Hade blott ej den der blicken varit, då han bar henne upp från ån, skulle hon nog kunnat vända sig till honom och begära hans stöd, men nu var det ju alldeles omöjligt!

Plötsligen fick hon en idé, sprang upp och ringde på Bergström. Då den gamle trotjenaren kom in, frågade hon:

"Kan Bergström säga mig om någon af de tyska båtarna afgår i dag?"

"Ja fröken, Bore går kl. 2 i eftermiddag."

Kate lät honom då öppna sin koffert och framtog derur sin gulds katt.

"Se här, Bergström, tag dessa guldmynt och gå till stadsmäklaren Hjertzell, han var länge salig pappas ombud här och känner mig; helsa honom, att han vexlar dessa guldmynt i svenska penningar och bed honom köpa mig en biljett till Kalmar med Bore. Beställ sedan på återvägen en hyrvagn hit till kl. 1."

"Men kära, nådiga fröken — —"

"Se så, skynda sig nu, käre Bergström om jag skall hinna följa med Bore" — och hon sköt honom ut genom tamburdörren.

Kate hade nemligen under sitt bekymmersamma eftersinnande kommit att erinra sig sin lärarinna, mamsell Fryxell, äfvensom en gammal friherrinna R., hvilken under hennes sista skolår visat henne mycken välvilja. Hon beslöt då genast att fara till Kalmar, viss att finna ett hem och skydd antingen hos den förra vid Rostad eller hos den senare i staden. Beslut

och handling äro ett hos qvinnan, säger den store skalden, och der sitter nu åter vår Kate, gungande på böljan på väg till sin uppfostrarinna och moderliga vän, mamsell Fryxell.

* * *

Syster till den frejdade historieskrifvaren och tillhörande en slägt, som genom sin stora begåfning vann ett tidigt erkännande på sin hemort och senare öfver hela landet, hade mamsell Fryxell växt upp i Dalslands vackraste och mest romantiska nejder och i förtroligt umgänge med ortens förnämligaste familjer.

Vi sågo henne redan vid nyss fyllda sexton år. Hon var då en liten fin och sprittande liflig varelse med ovanligt rikt, guldgult hår, stora blå och nygiriga ögon samt en beundransvärd hy, skär och hvit som norrskens reflex på snödrifvan — en verklig typ af den nordiska elfvan. Ytterst svärmisk och excentrisk som hon då var, skakade de gamla fruarna bekymrade sina hufvuden öfver den lilla konstiga "Cilla", som hon då allmänt kallades. Herrarne deremot sågo ned med öfverlägset medlidande på det besynnerliga barnet.

"Får hon behålla sitt förstånd, blir hon en blåstrumpa," sade fruarna.

"Hon väljer nog någon konstnärsbana den der underliga flickan," sade herrarne.

Men hon gjorde intetdera! Kommen till full utveckling valde hon den verksamhet, som näst modrens torde vara qvinnans både naturligaste och mest välsignelsebringande: att uppfostra och dana sina uppväxande medsystrar. Och härutinnan nådde hon en förmåga, som ingen hennes samtida på långt när hunnit. Intet ungt sinne var så vekt, att hon ej förmådde stärka och stålsätta det, intet så hårdt och redan missrigtadt att hon ej, vare sig med energisk kraft eller den kärleksfullaste ömhet, böjde det och återförde det på rätta vägen.

Vi hörde en fröken M., som var begåfvad med en envis och prononserad karakter, bekänna, att hon fördes till Rostad oaktadt sina energiska protester, och att hon kom dit med den

fastaste föresats att ej i minsta mån låta mamsell Fryxell inverka på sig eller rubba hennes förutfattade åsichter, särskildt i religiöst hänseende. Hon stod länge med hård halsstarrighet emot, men slutligen blef hon som ett mjukt vax i sin uppfostrarinnas händer och prisade nu, med fuktigt öga, den sanna lifsåskådning och goda rigtning i alla afseenden, hon af henne emottagit.

Man prisar och berömmar i vår tid den qvinna, som klotttrat ihop en lika tarflig och obetydlig bok som dessa skildringar eller som sitter der med sitt kortklippta hår och sin djerfva uppsyn vid stafliet och suddar ned en duk med onaturliga träd under en himmel, som ser ut som ångbåtsrök. Gör hon en lycklig debut på tiljan — åh! — då kan hon ej nog äras och framhållas, men den konstnärinna, som från den lefvande bilden mejslar bort ojemnheterna, som rätar ut och omordnar karaktärens krokiga och tilltrasslade linier och slutligen sänder ut i lifvet en fulldanad människovarelse med rätt grund för dettas rätta brukande; denna qvinna ignoreras af det allmänna, om än hundradetals familjer med tacksamhet erkänna att det var hon som nedlade det välsignelsebringande frö, hvilket bär de goda frukterna genom generationer.

Om någon varit värdig det största offentliga vedermäle för sin lifsgerning så var det visserligen mamsell Cecilia Fryxell.

Sådan var den moderliga vän, till hvilken Kate nu var på väg.

* * *

Kate hade nu återvunnit hela sin tillförsigt och satt der under suntältet, med lifligt intresse följande de vackra scenerierna till höger och venster, som ångaren ilade förbi. Då den nalkades Vaxholm, ökades villornas antal vid stränderna och lätta roddbåtar, oftast förda af damer i färgskiftande toaletter, korsade hvarandra på den lugna fjärden. Men der bortom vidtog den nästan alldeles orörda skärgårdsnaturen ända bortåt Dalarö. Här påminte den förfallna lilla skansen på sitt skär om forna tiders bistra strider och råa seder, då deremot den täcka villastaden i sluttningen till höger åter erinrade om

hufvudstaden och liksom sände ett farväl ifrån denna till de mot hafvet förbiskyndande.

Aftonens skuggor föllo öfver fjärdar och holmar då ångaren "stack ut" i öppna sjön vid Landsort. Kate satt ännu en stund och blickade tankfull öfver den ändlösa vattenspegeln — denna bild af det ofattliga eviga — men hon gick snart ned i sin hytt. Då hon följande morgon kom på däck hade solen nyss efter sitt morgonbad stigit upp ur Östersjöns föga salta våg. Ångaren passerade just nu "Gröna Jungfrun", denna egendomliga ö, hvilken långt ute i hafvet höjer sig ur vattnet som en gigantisk kägla. Grön var den visserligen åt den belysta sidan, men åt den andra deremot höljd i detta mystiska dunkel, som försatte betraktaren i den rätta stämningen för att åhöra de många trollska sagorna om denna ö.

Rätt förut öppnade sig nu det flefe mil breda sundet mellan Öland och fastlandet, hvilket dock syntes sammanträngas till en smal ljus strimma långt borta i söder. På höger hand, åt fastlandssidan, täckte mörka furuskogar stranden nedåt sundet så långt blicken nådde, och till venster höjde Öland sin låga, här ännu skogbeklädda landtrygg. Ur de ännu i skuggan liggande löfdungarna vid dess strand blickade Borgholms väldiga slottsruin vidt ut öfver vattnet. Men Bore stannade ej för att vidare taga denna storartade tafla i betraktande utan ilade rastlöst hän ned åt sundet. Öland började då göra sin morgontoalett, der fans ingenting vidare som täckte dess kala hjessa och rygg utom en oändlig rad af väderqvarnar, som krönte den senare. Åt fastlandssidan började man snart urskilja en derifrån i vattnet utskjutande, låg sandrefvel, som höjde sig högst obetydligt öfver dess nivå och som omgafs af laguner på ömse sidor. Från denna låga grund uppsteg Kalmar nästan som ur hafvet, omgifvet af sina murklädda vallar, hvilka föreföllo mera som ett behöfligt värn mot sundets vågor än emot kroppsliga fiender. Då man anländer dit från sjösidan, bortskymma dessa höga vallar nedre delarna af husen, så att man ser föga mer utaf dem än taken och här och der de öfre våningarna.

Ett godt stycke söder om stadens ringmur reser det gamla slottet sina fem tornspiror och irreguliera byggnader ur vatt-net. Äfven det är omgifvet af en yttervall, utanför och emot hvilken qvarlevorna efter tre runda och väldiga torn stödja sina några famnar öfver vattnet afstympade ruiner.

Det är en föga nordisk bild, som denna stad på sin låga grund och med sin flacka omgifning erbjuder, men det är en bild från fyra sekel tillbaka.

Bore lade till vid nya Ölandshamnen och Kate dröjde ej att förskaffa sig en vagn. Den förde henne in genom det höga hvalfvet i vallen till staden och der syntes verkligen, åtminstone närmast hamnen, att visan säger sant: "I Kalmare stad der finnes ingen qvast förr än lördagen." Ganska få föremål derinne togo hennes uppmärksamhet i anspråk. Det var en riktigt genuin småstad med sina i allmänhet en- och två våningar höga hus och rätt knaggliga gator. På en öppen plats passerade hon dock en storartad byggnad med låga, fyrkantiga och lanterninkrönta hörntorn samt palatslika façader. Det var som sagdt något af palats eller snarare af modern teater i denna byggnads stil, och hon skulle omöjligen kunnat gissa sig till att hon såg — domkyrkan.

Vagnen for nu med doft buller ut genom ett annat hvalf i vallen och rullade framåt en bred allé, omgifven af små parker och trädgårdar med en anmärkningsvärdt yppig vegetation. Här möttes blicken på nära håll af det gamla slottets gråa, imponerande massa, men några hundra alnar från stadsvallen, till höger om alléen, låg ett täckt landtställe, inbäddadt uti och öfverskuggadt af hundraåriga almar, hvilket äfven tilldrog sig uppmärksamheten. — Det var Rostad.

En kort avenue af blomsterparterrer och en allé af ståtliga stockrosor ledde genom den vackra parken dit upp. Kate hoppade ur vagnen och skyndade ifrigt in.

I den stora salongen en trappa upp mötte henne en liten rund matrona med silfverhvit hår och ett ansigte, som strålade af snille, godhet och till och med ungdomlig liflighet.

"Hvad ser jag Kate!" sade hon öfverraskad. "Kom och

låt mig omfamna dig, du älskade barn. Du har då ej glömt mig, och du gläder innerligen med din hågkomst och ditt besök din gamla väns hjerta!"

"Huru skulle jag väl någonsin kunna glömma tant! Ett helt lifs tacksamhet är ej erkänsla nog för allt hvad tant varit för mig. Jag har ju aldrig vetat utaf någon annan moder än tant, därför är det äfven till tant jag flyr och söker stöd då något annat sådant ej återstår mig."

"Du Kate utan stöd! Din goda onkel och tant äro väl ej döda? Kom barn, kom med in till mig och afbörda dig dina bekymmer."

Kate berättade då utförligt och uppriktigt sina först på sista tiden skiftesrika öden, sedan hon lemnat Rostad. Mamsell Fryxell afbröt henne sällan med en fråga men åhörde henne uppmärksamt och begrundande. Då Kate slutat, sade hon efter en stunds tystnad:

"Din fullkomliga oerfarenhet af verlden, då du lemnade Rostad, ingaf mig någon oro sedan du rest, och jag förebrådde mig, att jag ej dessförinnan grumlat din rena barnasjäl med några upplysningar om lifvet, sådant det ter sig utanför detta ställes område, ty du var mer än vanligt obekant dermed, Kate. Jag litade kanske för mycket på, att ditt egendomliga lynne, din i visst hänseende rätt bestämda karaktär och framför allt på att den fullkomliga frånvaron hos dig af andra flickors fåfänga, flärdfulla och farliga lystnader, skulle skydda och vägleda dig helbregda genom de nya erfarenheterna. Nu har du emellertid tagit ett högst förhastadt och farligt steg. Ingen uppgifves och förtviflar i pröfningen, Kate, som vet hvar man får söka kraft och tålmod att bära den. Du har handlat högst obetänksamt och svagt gifvit vika för ditt ringa tålmod. Men ditt ödesdigra steg har dock, Herren vare tack, ej resulterat i all den olycka, som kunnat blifva en följd deraf. Dessa följder har du lyckligt undslupit, då du nu är här hos mig, som både vill och kan ställa allt till rätta igen. Så vidt jag rätt uppfattat dig, är friherrinnan G. den enda som förstår dig och som kan föra dig lyckligt vidare på den svåra vägen ge-

nom lifvet. Med mina vidsträckta relationer skall jag lätt få reda på hvar hon befinner sig och underrätta henne om, att du är här. Se så, älskade barn, låt mig nu kyssa dig och var tills vidare en kär gäst hos din gamla vän."

Kate var snart åter hemmastadd på gamla Rostad. O! hvad hon kände sig glad och lycklig här, fri och omgifven af kärleksfulla, vänliga menniskor, helst då hon jemförde detta lif med det hon nyss uthärdat på Segersdal. Hon tänkte väl ofta med oro på Agnes, hågkom äfven med saknad Strömsnäs, Leo och Gaston (ej ens inför sig sjelf ville hon fullt förstå, än mindre erkänna, en annan dunkel längtan) och hon ströfvade sorglös omkring i omgifningarna.

Nästan dagligen besökte hon sin gamla väninna inne i staden, den goda, vänliga friherrinnan R., men hvar hon dock helst vistades var i den gamla märkeliga borgen, der hon kunde tillbringa halfva dagarna. Denna Kate, hvilken nu stod der och aftecknade tornruinen bredvid den höga vallporten som förde in till slottet, var dock ej mera den yra flickan vid Drottninggatan med sina barnsliga upptåg eller ens den djerfva ryt-tarinna vid Strömsnäs. Tvenne månaders skiftande erfarenheter hade brådmognat henne. Barnet hade hastigt flytt för den vaknande kvinnans instinkter.

En vecka eller något mera hade förflutit sedan Kate kom till Rostad. Den bleka och nästan sjukliga hy, hon medfört dit från Segersdal, hade lemnat rum för en varmare färgton på de dock aldrig rosiga kinderna, ja, hennes fina former tycktes till och med blifvit fylligare och mera afrundade.

Med sin skizzbok under armen gick hon in på slottsgården och hoppade spänstigt upp för de halfalnshöga stegen i slottstrappan. Hon passerade den tomma och förfallna unionsalen och steg in i den praktfullt restaurerade Erik den XIV:s sängkammare. Här funnos visserligen endast få tafloer och väggmålningar, hvilka hon ej redan aftecknat, och hon kastade äfven ritboken på en stol och kröp upp i ett af de djupa fönstren, som vette ut åt sundet. Hon lade bort hatt och parasoll och blef sittande här timme efter timme, visserligen blic-

kande ut åt sundet, men med en sådan blick som ingenting ser. Hennes allvarsamma och begrundande min tydde nog på att den der blicken var inåtvänd.

Hvad tänkte hon då på under dessa långa timmar? Ja, hvad tänker väl rosenknoppen på, då den arbetar med att slå ut i blomma? Månne någon naturforskare någonsin fått förtroende derom? Så ock med den uppvaknande unga qvinnans själ. Man säger att den der flickan blifvit fantastisk och svärmisk, att hon läst för mycket romaner o. s. v., men det är allt samma arbete som rosenknoppens: hon håller endast på att slå ut!

Det var något sådant som beherrskade Kate under dessa timmar, och hon skulle nog sjelf haft ganska svårt att utreda sitt tankekaos och kläda det i ord. Hon greps dervid stundom af en saknad efter — hon visste ej hvad. Ena stunden fylles hennes hjerta af ljuf, innerlig glädje, en känsla som dock var utan grund och som äfven snart lemnade rum för djupt missmod. Skymtade någon gång genom dessa vexlande töcken ett manligt, allvarligt och ack! så sympatiskt ansigte, o! då blef hon så förskräckt, att hon var nära att springa upp för att undfly det, och hennes missmod blef sedan ännu djupare. I det stora och luftiga rummet föreföll det Kate som om hon vore på väg att qväfvas; hon öppnade ett fönster och inandades med välbehag den friska hafsluften.

Nu först märkte hon att det redan började skymma, men hon qvarsatt dock ännu på fönsterbrädet. Då hörde hon en näktergal slå sina smältande toner derute i slottsparken, och hon ihogkom strax den store skaldens ord:

"Hvem lärde dig du bäck, som talar
Vid blommorna min känslas röst?
Hvem gaf er, nordens näktergalar,
Den längtan stulen ur mitt bröst?"

Men nu spratt hon till och lyssnade på stegen af flere gående, som hördes derute i unionssalen. Dörren öppnades och in trädde friherrinnan Nor, mamsell Fryxell och löjtnant Fritz.

Som en blyxt var Kate nere ur fönstret. "O! Nor! Nor!" ropade hon, och i nästa ögonblick låg hon vid vännens bröst.

"Har jag dig då ändtligen, du lilla rymmerska," sade friherrinnan och stora tårar fylde hennes milda, vackra ögon. "Nu släpper jag dig ej vidare och från mig skall du ej springa så lätt som ifrån den der hårda och stränga tant L."

"Och jag skall hjälpa syster att bevaka dig, Kate," sade löjtnant Fritz hjertligen kramande hennes lilla hand, "ty sannerligen vi ännu en gång uthärda all den oro ditt plötsliga försvinnande orsakat oss."

Härvid rodnade Kate ända upp på pannan. Var det möjligen af smärta vid den alltför hårda handtryckningen?

"Nu ser jag," sade mamsell Fryxell rörd, "att min vidare protektion är öfverflödig, och att jag lemnar Kate i goda händer."

"Din protektion tant Cecilia! O! beröfva mig den aldrig," sade Kate med värma. "Hvem vet om jag ej ännu en gång kommer och begär den."

"Och du skall alltid hafva en kär dotters rättighet dertill!"

"Kom nu, mitt herrskap, och låt oss återvända till Rostad, innan det mörknar."

Under hemfärden skyndade Kate att med ifver bedja friherrinnan ofördröjligen befria den ännu under fru L:s jernok suckande, arma Agnes.

"Lugna dig lilla minnesgoda väninna, som strax tänkte på henne," svarade friherrinnan. "Då vi ej visste hvar vi skulle söka dig, foro vi ut till Segersdal, jag och Fritz. Vi blefvo föga vänligt mottagna af den sträfva tanten, och då vi, isynnerhet Fritz, vågade något opponera oss emot de skarpa invectiver hon frikostigt utöste öfver dig, och hon dertill hörde att vi kommit för att afhemta Agnes, blef hon rent utaf ohöflig, lamenterade öfver nutidens usla otacksamhet, hotade oss alla med arflöshet o. s. v., hvarefter vi ej skildes såsom de allra bästa vänner. Agnes är sedan mer än en vecka i Stockholm."

"Nå då är jag lugnad och min lycka fullkomlig," svarade Kate glad. "Den kära, kära vännen Agnes!"

"A propos vänner, Kate, kan jag helsa dig från en, hvilken ej längesedan åtminstone syntes vara din synnerligen gode vän, nemligen från baron Fabian."

"Jag tackar," sade Kate snävt och med en skymt af den forna skyggheten samt en blixtnabb sidoblick på löjtnant Fritz.

"Hvad nu?" sade friherrinnan skrattande, "är det med sådan liknöjdhet och köld man mottager en helsning från sin trolofvade!"

"Nor! — Goda älskade Nor förskona mig från påminnelsen om en dårskap, hvars stora dumhet jag nu fullt förstår. Det är ingen af mina enfaldiga barnsligheter jag så djupt blyges öfver som denna. Vill du lofva mig, älskade Nor, att aldrig mera tala derom?"

"Ja, du lilla forna vildinna, som märkvärdigt nog ej längre synes så alldeles vara det. Denna förunderliga metamorfos är nog ett af mamsell Fryxells allra nyaste underverk," sade hon med en vänlig böjning emot denna. "Ja kära Kate, jag lofvar det så mycket hellre som baron Fabian lärer till hälften vara omförlofvad och hans blifvande fästmö möjligen kunde oroas, om hon finge höra talas om det der tidigare engagementet," sade hon skrattande och böjde Kates hufvud intill sig för att lätt kyssa hennes lilla bruna kind. "Jag var en längre tid nästan dagligen tillsammans med den glade baron Fabian der nere i Skåne."

De voro nu framkomna till Rostad, der friherrinnan och löjtnanten intogo supé, hvarefter de åkte in till staden, sedan mamsell Fryxell gifvit dem sitt löfte att nästa dag föra Kate in till dem och dinera tillsammans med dem på hotellet.

Det var längesedan, om ens någonsin, Kate gått till hvila så öfverlycklig som hon var denna afton. Hon utgöt sin tacksamhet därför i en brinnande bön och somnade ljuft.

Det var dagen derpå, och man hade redan kommit till desserten af den ej så oäfna hotellmiddagen. De fyra bordsgästernas stämning var glad och lifvad, såsom det ofta är

händelsen efter en intagen god och lagom måltid. Till och med Kate var ej mera så skygg utan skattade då och då en liten skärf till den allmänna munterheten och konversationen.

Löjtnant Fritz höjde sitt glas.

"Mina damer! Jag utbeder mig eder approbation af en liten anordning jag, eder oåtsporadt, vågat vidtaga. Jag har nemligen sagt till om att vårt kaffe skall serveras på fästningsvallen midt öfver gamla Ölandshamnen. Om ni gilla den, så skål för den herrligaste utsigt öfver sundet, för frisk hafsluft, gröna boskéer men framför allt för en glad och lycklig stämning."

Förslaget mottogs med enhällig tillfredsställelse, och man bröt upp från middagsbordet för att begifva sig ut på vallen.

Dessa vallars krön och den närmaste terrängen på inre sidan hade nemligen apterats till en synnerligen vacker och egendomlig promenad. Så förvandlas ej sällan den barska forntidens allvarsamma verk till en ny tids förströelse och njutning.

Det var här i en skuggrik berså, med utsigt öfver sundet och det rörliga lifvet i hamnen, som kaffebordet blifvit dukadt.

Man slog sig ned, och ingen ibland dem hade väl någonsin läppjat på moccadrycken under behagligare förhållanden.

Slutligen steg mamsell Fryxell upp och föreslog friherrinnan att göra en tur framåt den sevärda promenaden, så tydligt i afsigt att få ett enskildt samtal med henne, att de unga sutto kvar. Hon ville nemligen för friherrinnan antyda den riktning, hvori hon ansåg att Kates vidare utveckling borde ledas.

Det uppstod några ögonblicks förlägen tystnad hos de unga, men slutligen sade Fritz:

"Är du fullt nöjd och tillfreds Kate att åter vara hos dina vänner och blir det ej påkostande att lemna din gamla uppfostrarinna?"

"Jag är mycket lycklig nu, Fritz, och vet att min plats ej längre är här."

"Du kan ej föreställa dig, Käte, huru bestörta vi blefvo

då Nor, tvenne dagar efter sedan du lemnat Stockholm, kom hem och vi af Bergström fingo höra talas om din bortresa. Jag ville genast resa till Kalmar och söka dig, men Nor påyrkade att vi först skulle resa ut till Segersdal."

"Och min stränge kusin och mentor var naturligtvis mycket missnöjd och förbittrad på mig?"

"Icke så Kate. — Visserligen kunde jag ej gilla det steg du tagit, men jag kände bättre än någon af de andra tant L. och jag tänkte blott på, huru svår hon måtte varit för att bringa dig till en så vågad handling."

"Ja, Fritz, jag inser nu att mitt steg var förhastadt, och jag inser äfven huru rätt du haft i de föreställningar du mången gång så vänskapligt gjort mig; döm mig dock ej för strängt för detta sista! Du kan ej föreställa dig huru hon behandlade mig."

"Ack Kate, jag blefve nog en alltför partisk domare. Du vet om jag har för sed att lätt låta bringa mig ur jempvigten, men Nor kan säga dig huru ytterst bedröfvad, ja, nästan utom mig jag blef, då jag fick veta att du rest. Först då kände jag klart — — —"

"Låt oss söka opp tant och Nor, Fritz," sade Kate och steg häftigt upp. Äfven Fritz reste sig då, och de gingo framåt gången på vallen.

"Ja låt oss söka upp dem," sade Fritz, "men innan vi hinna dem," tillade han med djup känsla och fattade hennes hand, "innan vi hinna upp dem och här under Guds fria himmel, måste du höra, att först då du var borta kände jag klart allt hvad du var för mig, huru du nästan oförmärkt smugit dig in i mitt hjerta och vuxit fast der. Älskade Kate — —"

"För Guds skull icke mer! Fritz släpp mig! förskona mig! — — —"

Och hon slet sig lös och lik en af orkanen framdrifven sky ilade hon bort utefter vallen.

"Nor! Nor! hvar är du," ropade hon.

"Här min älskling. Hvad står på," sade friherrinnan utträdande ur en berså, der mamsell Fryxell satt kvar.

"O! jag trodde du gått bort," sade Kate, hvars bröst häftigt häfde sig.

"Åh nej, jag springer ej så der min väg som vissa häftiga små fröknar. Men hvad du ser förskräckt ut! Kunde du verkligen tro att jag gått ifrån dig, du barnsliga unge. Hvar är Fritz?"

"Jag vet inte," svarade Kate med nedslagna ögon.

Friherrinnan och mamsell Fryxell vexplade en hastig blick.

"Ah, han kommer ju der," sade den senare. "Nu tror jag," fortsatte hon med en blick på friherrinnan och ett småleende, "att allt som bort afhandlas här nu äfven blifvit det. Om herrskapet så tycker så återvända vi hem."

Nästa morgon stodo friherrinnan, Kate och löjtnant Fritz på tyska ångarens akterdäck och sade drottning Margarethas och Kalmare-Unionens stad farväl.

* * *

Vi återfinna dem några dagar senare vid en ståtlig villa i närheten af Djurgårdsbrunn. Men de äro icke längre på tre man hand. Fröken Agnes och baron Fabian äro äfven derute.

På verandan sitta friherrinnan och fröken Agnes med sina handarbeten vid ett litet bord och strax bredvid dem baron Fabian med en uppslagen bok i handen, hvarur han nyss föreläst. Han är väl ännu samme glade och okonstlade unge man som förr, men det ligger nu ett manligt och lugnare återhåll i hans glädthet. Den djupa vördnad, hvarmed han förr nalkades friherrinnan, hade äfven lemnat rum för ett förtroligt och otvunget umgänge.

På en soffa bredvid blomstergrupperna dernere sutto Kate och löjtnant Fritz. Det der afbrutna samtalet på vallen i Kalmar hade nog blifvit både fortsatt och avslutadt, ty nu sutto de hand i hand och Kates strålande blick och förtjusta leende tydde ej alls på hennes gamla passion för att rymma.

Då uppträdde gamle Bergström på scenen.

"Ett bref från presidenten till nådig friherrinnan!"

Alla samlades då nyfikna på verandan och friherrinnan

läste upp det korta brevet, hvilket innehöll att presidentens hemkommit öfver Göteborg och bådo dem alla ofördröjligen komma ned till Strömsnäs.

"Vi resa naturligtvis i morgon," sade friherrinnan.

"Naturligtvis," svarade alla i korus, och man skiljdes åt för att strax vidtaga sina reseanordningar. —

* * *

Vi äro åter vid Strömsnäs. Presidentskan sitter i sitt gamla hörn i salongsoffan och presidenten går fram och åter på mattan. Presidentskan ser visserligen litet svag och lidande ut, men det ligger ett godt och mildt drag öfver hennes något bleka anlete.

"Du sade ju, min vän, att de kommit allesammans."

"Ja, kära Julie, och äfven baron Fabian. Vi hafva dem strax härnere, men akta dig, goda Julie, att du ej låter sammanträffandet med barnen uppröra dig för mycket."

Bergström öppnade nu dubbeldörrarna och in kommo alla fem.

Kate sprang fram till presidentskan, böjde sig så djupt ned bredvid henne som om hon knäfallit på mattan, kysste hennes hand och hviskade:

"Kan du förlåta mig, dyra tant, att jag lemnade fru L. utan din tillåtelse!?"

"Jag har haft bref från Fritz, som du ju gifvit din tro, och jag glömmmer allt. Kom till mitt hjerta, älskade dotter," sade presidentskan rörd.

"Och äfven till mitt som redan förut slog faderligt för dig, lilla Kate," sade presidenten, och han omfamnade henne ömt.

Nu framträdde friherrinnan Nor och sade:

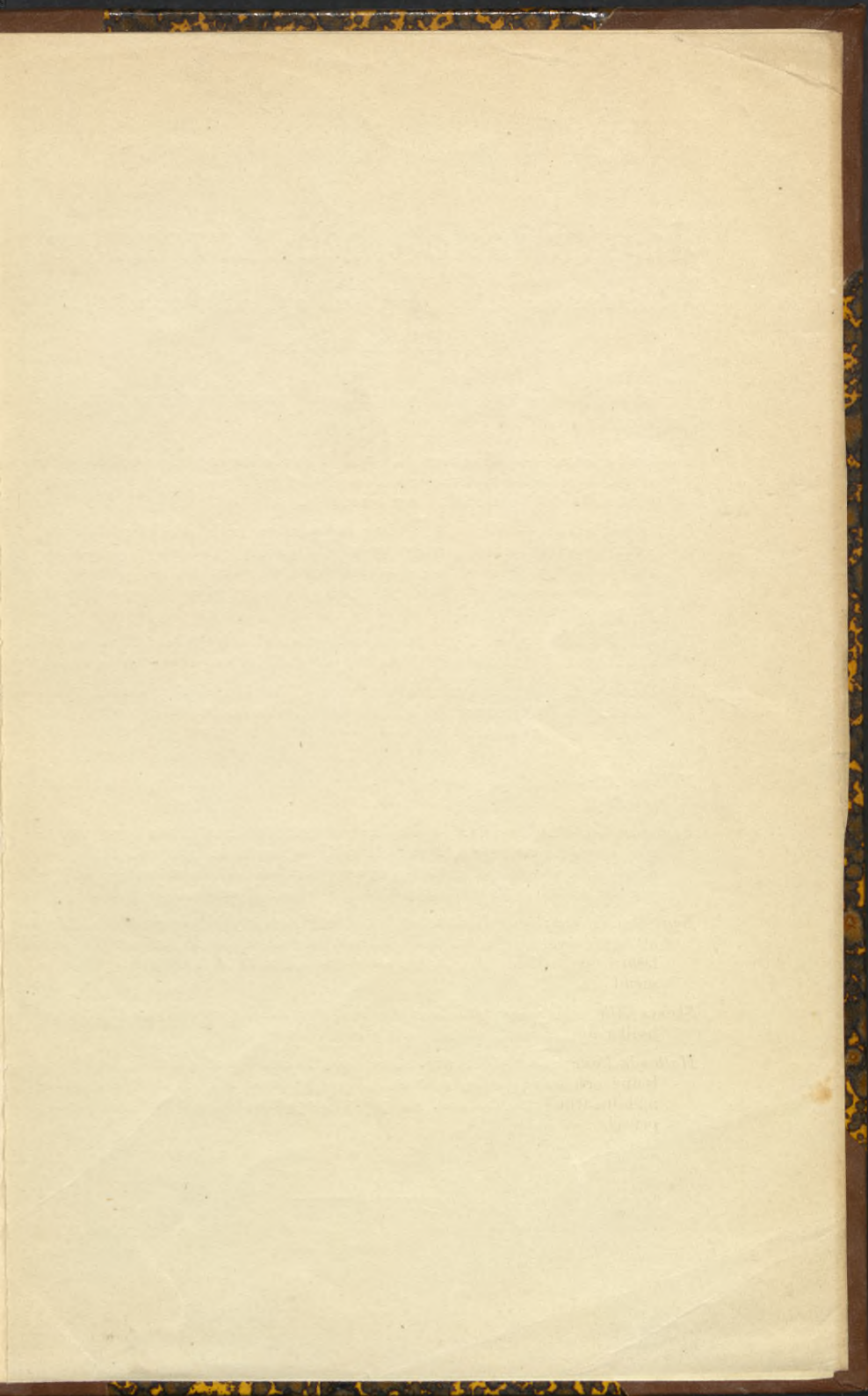
"Älskade mamma och pappa! Att få en så egen och älsklig dotter på gamla dagar är visserligen märkvärdigt, men att på samma gång få både en dotter och en son torde vara ännu mera sällspordt. Kom Fabian," sade hon räckande baronen handen, "kom och låt oss utbedja oss våra föräldrars välsignelse."

h
ti
v
ä

Stor förvåning och glädje på allas ansigten!

"Ja, mitt herrskap," sade baronen med allvarlig och rörd stämma, "hon har nedlåtit sig, denna i alla hänseenden så högt stående, älskade Eleonore, att räcka mig sin hand. Jag kan endast försäkra att hela mitt lifs sträfvan skall blifva att göra mig den och eder vänskap värdig."

Af *Hubertus* har förut i bokhandeln utkommit:

Jagtminnen och Äfventyr.

Skildringar från skog och sjö, slott och koja.

Pris 1 kr. 75 öre.

Som prof å pressens vitsord om detta arbete anföres följande utdrag ur:

Smålands-Posten: — Hopkommen med högst erkännansvärd teckningsförmåga, böra dessa teckningar blifva mycket välkommen läsning för alla, som älska det friska lifvet ute i naturen.

Göteborgs-Posten: — Författaren visar sig vara en frisk och liflig skildrare, hvilken berättar med lust och godt minne sina jagtäfventyr. — Stilen är lätt och ledig — de underhållande skizzerna roa läsaren och låter honom erfara lifliga intryck af det friska jagtlifvet i skog och mark, på sjö och äng.

Svenska Dagbladet: — Författarens stil är enkel och redig. Flere naturskildringar äro utmärkta. Utan tvifvel skall boken finna talrika läsare.

Upsala: — Lifliga, omvexlande skildringar, kryddade af små romantiska historier, intresserande icke blott för sportsmän ex professo utan äfven för den stora allmänheten. — Förf. har synnerligen väl löst sin uppgift.

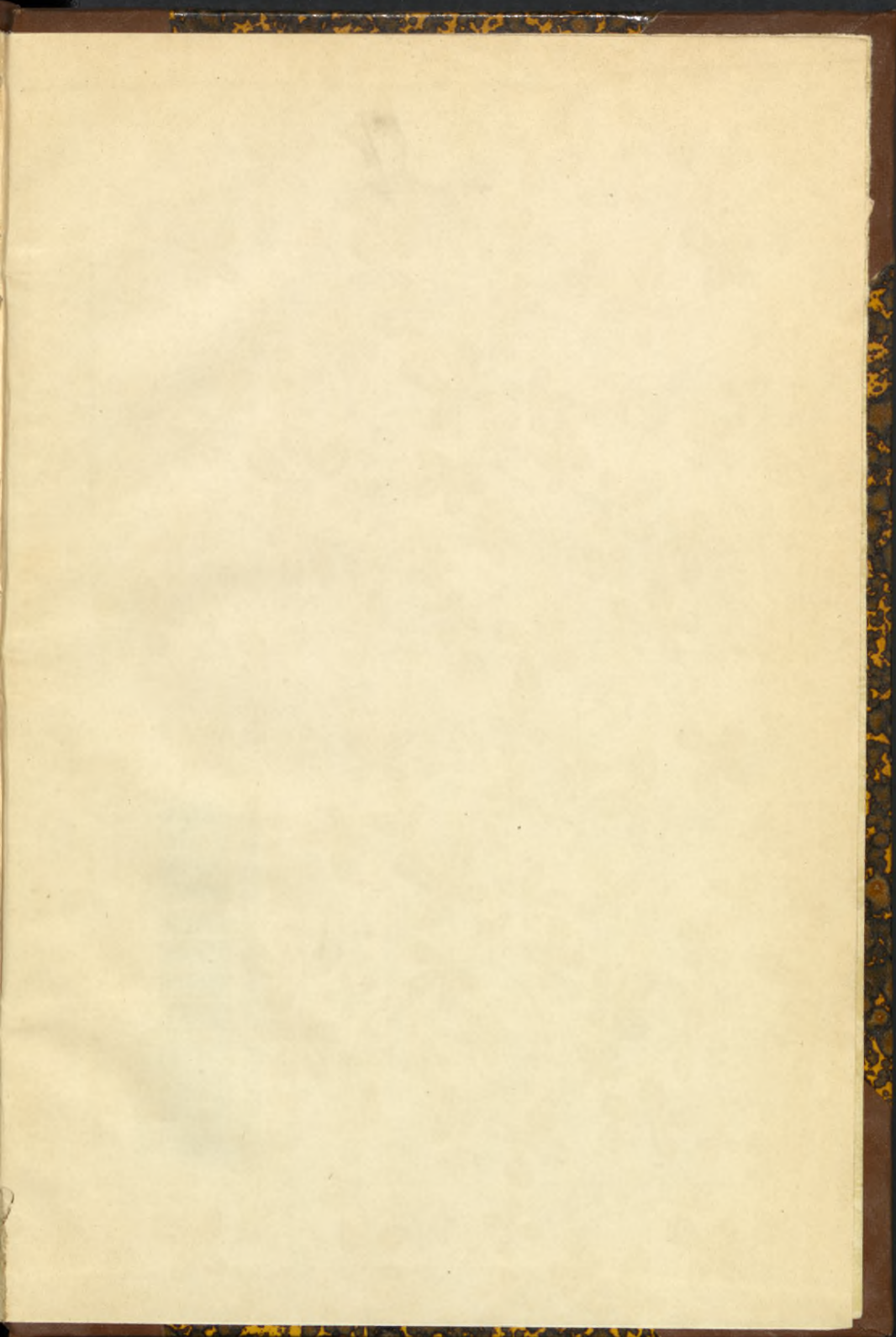
Nerikes Allehanda: — Boken är lättläst, innehållet af skildringarne sakna icke heller kulturhistoriskt värde.

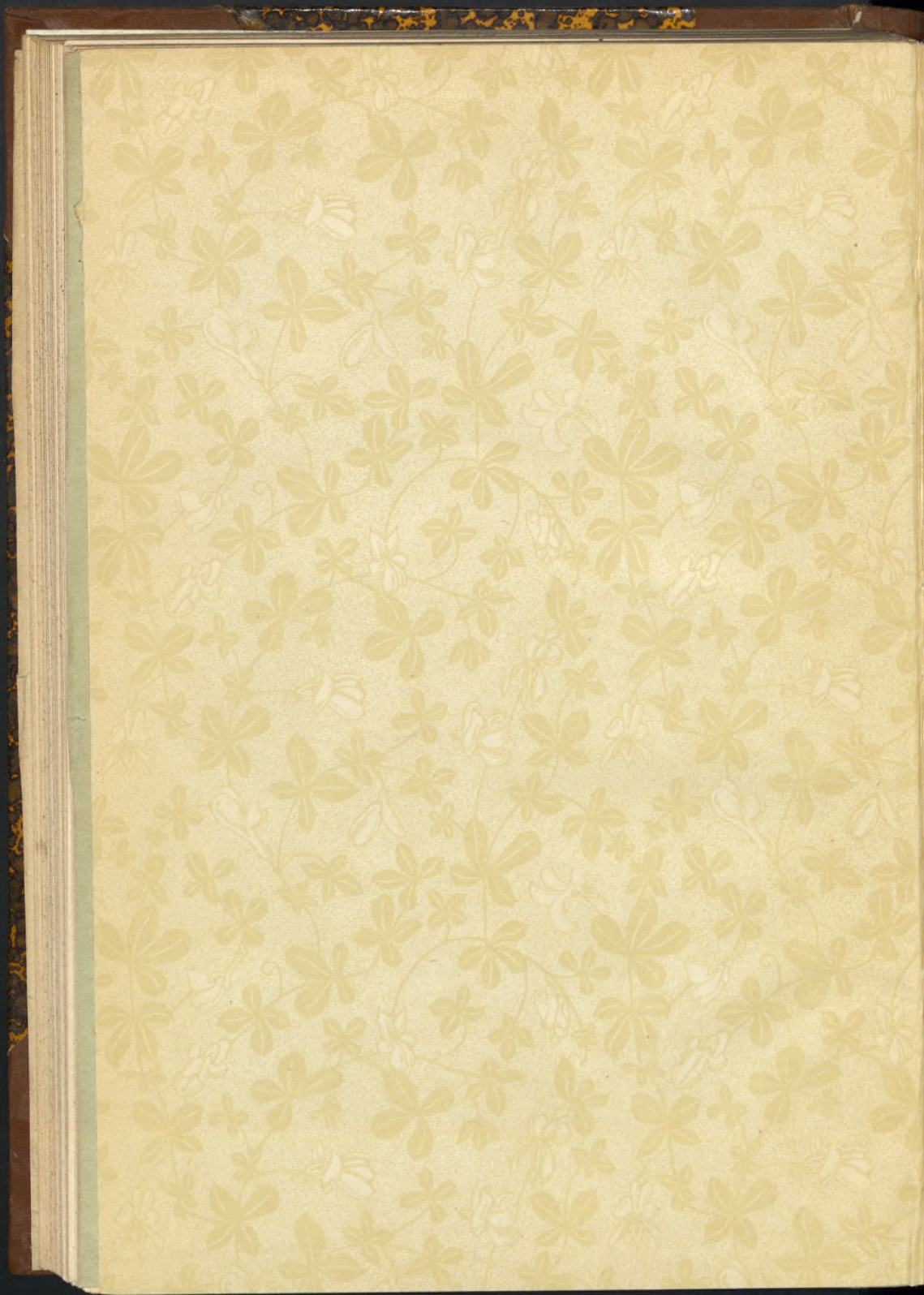
Vesternorrlands Allehanda: — Det är en frisk och hurtig ton som genomgår dessa berättelser och gör ett särdeles angenämt intryck. Jagtminnena bära prägeln af godt lynne och blick för det komiska. — De typer ur folklifvet förf:n framställer äro åskådligt och väl återgifna.

Nya Verisbladet: — Författaren berättar på ett mycket angenämt sätt, så att han synnerligen tillfredsställande når sitt syftsmål, att skänka sina läsare uppfriskande förströelse — — vi gifva hans bok en liflig rekommendation.

Skånes Allehanda: — Det blåser en frisk skogsvind genom dessa skildringar, hvilka äro hållna i en lätt och underhållande stil.

Hallands-Posten: — Författaren visar sig i besittning af ett friskt berättarelynne och en ypperlig, mången gång glänsande stil, särskildt äro naturmålningarne utförda med en pietet i uppfattning och en bred kraftig pensel.

6000213320

Göteborgs universitetsbibliotek

